मलापकर्षणार्थाय प्रवृत्तिस्तत्र नान्यथा । सरःसु देवखातेषु तीर्थेषु च नदीषु च ॥११०॥

स्नानमेव क्रिया यस्मात्क्रियास्नानमतःपरम् ।
अद्भिर्गात्राणि शुध्यन्ति तीर्थस्नानात्फलं लभेत् ॥१११॥

मार्जनान्मज्जनैर्मन्त्रैः पापमाशु प्रणश्यति । नित्यं नैमित्तिकञ्चापि क्रियान्नं मलकर्षणम् ॥
तीर्थाभावे तु कर्त्तव्यमुष्णोदकपरोदकैः ॥ ११२ ॥

भूमिष्ठादुद्धृतं पुण्यं ततः प्रस्रवणादिकम् । ततोऽपि सारसं पुण्यं तस्मान्नादेयमुच्यते ॥११३॥

तीर्थतोयं ततः पुण्यं गाङ्गं पुण्यन्तु सर्वतः । गाङ्गं पयः पुनात्याशु पापमामरणान्तिकम् ११४॥

गयायाञ्च कुरुक्षेत्रे यत्तोयं समुपस्थितम् । तस्मात्तु गाङ्गमपरं जानीयात्तोयमुत्तमम् ॥११५॥

पुत्रजन्मनि योगेषु तथा संक्रमणे रवेः । राहोश्च दर्शने स्नानं प्रशस्तं निशि नान्यथा ॥११६॥

उषस्युषसि यत्स्नानं सन्ध्यायामुदिते रवौ । प्राजापत्येन तत्तुल्यं महापातकनाशनम् ॥११७॥

यत्फलं द्वादशाब्दानि प्राजापत्ये कृते भवेत् । प्रातःस्नायी तदाप्नोति वर्षेण श्रद्धयान्वितः ११८॥

य इच्छेद्विपुलान्भोगांश्चन्द्रसूर्यग्रहोपमान् । प्रातःस्नायी भवेन्नित्यं मासौ द्वौ माघफाल्गुनौ ॥

यस्तु माघं समासाद्य प्रातःस्नायी हविष्यभुक् । अतिपापं महाघोरं मासादेव व्यपोहति १२०॥

मातरं पितरञ्चापि भ्रातरं सुहृदं गुरुम् । यदुद्दिश्य निमज्जेत द्वादशांशं लभेत्तु सः ॥१२१॥

तुष्यत्यमलकैर्विष्णुरेकादश्यां विशेषतः । श्रीकामः सर्वदा स्नानं कुर्वीतामलकैर्नरः ॥१२२॥

सन्तापः कीर्त्तिरल्पायुर्धनं निधनमेव । आरोग्यं सर्वकामाप्तिरभ्यङ्गाद्भास्करादिषु ॥१२३॥

उपोषितस्य व्रतिनः कृत्तकेशस्य नापितैः । तावच्छ्रीस्तिष्ठति प्रीता यावत्तैलं न संस्पृशेत् ॥१२४॥

एवं स्नात्वा पितॄन्देवान्मनुष्यांस्तर्पयेन्नरः । नाभिमात्रे जले स्थित्वा चिन्तयेदूर्ध्वमानसः ॥१२५॥

आगच्छन्तु मे पितर इमं गृह्णन्त्वपोऽञ्जलिम् । त्रींस्त्रीनञ्जलीन्दद्यादाकाशे दक्षिणे तथा ॥१२६॥

वसित्वा वसनं शुष्कं स्थलस्थास्तीर्णबर्हिषि । विधिज्ञास्तर्पणं कुर्युर्न पात्रे तु कदाचन ॥१२७॥

यदपां क्रूरमांसात्तु यदमेध्यं तु किञ्चन । अशान्तं मलिनं यच्च तत्सर्वमपगच्छतु ॥१२८॥

गृहीत्वानेन मन्त्रेण तोयं सव्येन पाणिना । प्रक्षिपेद्दिशि नैर्ऋत्यां रक्षोऽपहतये तु तत् ॥१२९॥

निषिद्धभक्षणाद्यत्तु पापाद्यच्च प्रतिग्रहम् । दुष्कृतं यच्च मे किञ्चिद्वाङ्मनःकायकर्मभिः ॥१३०॥

पुनातु मे तदिन्द्रस्तु वरुणः सबृहस्पतिः । सविता च भगश्चैव मुनयः सनकादयः ॥१३१॥

आब्रह्मस्तम्बपर्य्यन्तं जपंस्तृप्यन्त्विति ब्रुवन् । क्षिपेदपोऽञ्जलींस्त्रींस्तु कुर्वन्संक्षेपतर्पणम् ॥१३२॥

सुराणामर्चनं कुर्य्याद् ब्रह्मादीनाममत्सरी । ब्राह्मवैष्णवरौद्रैश्च सावित्रैर्मैत्रवारुणैः ॥१३३॥

तल्लिङ्गैरर्चयेन्मन्त्रैः सर्वदेवान्नमस्य च । नमस्कारेण पुष्पाणि विन्यसेत्तु पृथक्पृथक् ॥१३४॥

सर्वदेवमयं विष्णुं भास्करञ्चाथ चार्चयेत् । दद्यात्पुरुषसूक्तेन य पुष्पाण्यप एव वा ॥१३५॥
अर्चितं स्याज्जगदिदं तेन सर्वं चराचरम् । अन्यैश्च तान्त्रिकैर्मन्त्रैः पूजयेच्च जनार्दनम् ॥१३६॥
आदावर्घ्यं प्रदातव्यं ततः पश्चाद्विलेपनम् । ततः पुष्पाञ्जलिं धूपं उपहारफलानि च ॥१३७॥
स्नानमन्तर्जले चैव मार्जनाचमनं तथा । जलाभिमन्त्रणं यच्च तीर्थस्य परिकल्पनम् ॥
अघमर्षणसूक्तेन त्रिवारं त्वेव नित्यशः ॥१३८॥
स्नाने चरितमित्येतत्समुद्दिष्टं महात्मभिः । ब्रह्मक्षत्रविशाञ्चैव मन्त्रवत् स्नानमिष्यते ।
तूष्णीमेव तु शूद्रस्य सनमस्कारकं स्मृतम् ॥१३९॥
अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् । होमो दैवो बलिर्भौतो नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥१४०॥
गवां गोष्ठे दशगुणं अग्न्यागारे शताधिकम् । सिद्धक्षेत्रेषु तीर्थेषु देवतायतनेषु च ॥
सहस्रशतकोटीनामनन्तं विष्णुसन्निधौ ॥१४१॥
पञ्चमे च तथा भागे संविभागो यथार्थतः । पितृदेवमनुष्याणां कोटीनाञ्चोपदिश्यते ॥१४२॥
ब्राह्मणेभ्यः प्रदायाग्र्यं यः सुहृद्भिः सहाश्नुते । स प्रेत्य लभते स्वर्गमन्नदानं समाचरन् ॥१४३॥
पूर्वं मधुरमश्नीयाल्लवणाम्लौ च मध्यतः । कटुतिक्तकषायांश्च पयश्चैव तथान्ततः ॥१४४॥
शाकञ्च रात्रौ भूमिष्ठमत्यन्तञ्च विवर्जयेत् । न चैकरससेवायां प्रसज्येत कदाचन ॥१४५॥
अमृतं ब्राह्मणस्यान्नं क्षत्रियान्नं पयः स्मृतम् । वैश्यस्य चान्नमेवान्नं शूद्रान्नं रुधिरं स्मृतम् ॥१४६॥
अमावासी वसेद्यत्र एकहायनमेव वा । तत्र श्रीश्चैव लक्ष्मीश्च वसते नात्र संशयः ॥१४७॥
उदरे गार्हपत्याग्निः पृष्ठदेशे तु दक्षिणः । आस्ये आहवनीयोऽग्निः सत्ये सर्वञ्च मूर्द्धनि ॥१४८॥
यः पञ्चाग्नीनिमान्वेद आहिताग्निः स उच्यते । शरीरमापः सोमञ्च विविधञ्चान्नमुच्यते ॥१४९॥
प्राणो ह्यग्निस्तथादित्यस्त्रिभोक्ता एक एव तु । अन्नं बलाय मे भूमेरपामग्न्यनिलस्य च ॥१५०॥
भवत्येतत्परिणतौ समास्त्व्याहतं सुखम् । हस्तेन परिमार्ज्याथ कुर्य्यात्ताम्बूलभक्षणम् ॥१५१॥
श्रवणञ्चेतिहासस्य तत्कुर्य्यात्सुसमाहितः । इतिहासपुराणाद्यैः षष्ठसप्तमके नयेत् ॥१५२॥
ततःसन्ध्यामुपासीत स्नात्वा वै पश्चिमां नरः । एतद्वा दिवसे प्रोक्तमनुष्ठानं मया द्विज ॥१५३॥
आचारं यः पठेद्विद्वान्श्रृणुयात्स दिवं व्रजेत् । आचारादिधर्मकर्त्ता केशवो हि स्मृतो द्विज ॥

इति गारुडे महापुराणे पञ्चाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०५॥

षडधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

अथ स्नानविधिं वक्ष्ये स्नानमूला क्रिया यतः । मृद्गोमयतिलान्दर्भान्पुष्पाणि सुरभीणि च ॥१॥
आहरेत्स्नानकाले च स्नानार्थी प्रयतः शुचिः । गन्धोदकान्तं विविक्ते स्थापयेत्तान्यथ क्षितौ ॥२॥
त्रिधा कृत्वा मृदन्तान्तु गोमयञ्च विचक्षणः । अद्भिर्मृद्भिश्च चरणौ प्रक्षाल्याथ करौ तथा ॥३॥
उपवीती बद्धशिखः सम्यगाचम्य वाग्यतः । उरुं राजेत्यृचा तोयमुपस्थाय प्रदक्षिणम् ।
आवर्त्तयेत्तदुदकं ये ते शतमिति त्यृचा ॥ ४ ॥

ॐ उरुं राजा वरुणश्चकार सूर्य्याय पन्थानमन्वेत प्रपराट् प्रतिधाता च वक्तारस्ता हृदयाविपश्चित् । नमोऽग्न्यरुणायाभिष्ठतोवरुणस्य पाशः वरुणाय नमः ॥ ५ ॥

ॐ ये ते शतं वरुणाय सहस्रं यज्ञीयाः पाशा वितता महान्तस्तेभिर्नोऽद्यसवितोत विष्णुर्विश्वे मुञ्चन्तु मरुतः स्वर्काः स्वाहा । सुमित्रियान इत्यपोऽञ्जलिमाकृत्योत्तरेण तोयं पश्चाद्विराज्य चैव विनिक्षिपेत् । ॐ सुमित्रियान आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रियास्तस्मै सन्तु योऽस्मान्द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मः । पादौ जङ्घेकटिश्चैव पूर्वमृद्भिस्त्रिभिस्त्रिभिः ॥ ६ ॥

प्रक्षाल्य हस्तावाचम्य नमस्कृत्य जलं ततः । इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदं समूढमस्य पांसुले॥
महाव्याहृतिभिः पश्चदाचामेत्प्रयतोऽपि सन् । मार्जयेद्वै मृदाङ्गानि इदं विष्णुरितित्यृचा ॥
भास्कराभिमुखो मज्जेदापो अस्मानितित्यृचा ॥ ८ ॥

ॐ आपो अस्मान्मातरः शुद्धयन्तु घृतेन नो घृतप्वः पुनन्तु ।
विश्वं हि विप्रं प्रवहन्ति देवी रुदिताभ्यः शुचित्रा पूतयामि ॥ ९ ॥

ततोऽवघृष्य पात्राणि निमज्योन्मज्य वै शनैः । गोमयेन विलिप्याथ मानस्तोक इतित्यृचा ॥१०॥

ॐ मानस्तोके तनये मान आयुषिमानो गोषुमानो अश्वेषुरीरिषः ।
मानोवीरान्मानो रुद्रभामिनोऽवधीर्हविष्मन्तः सदसि त्वाहवामहे ॥ ११ ॥

ततोऽभिषिञ्चेन्मन्त्रैस्तु वारुणैस्तु यथाक्रमम् । इमम्मे वरुणे द्वाभ्यां त्वन्नः सत्वन्न इत्यपि ॥१२॥
आपो त्वन्तुमसीति च मुञ्चत्ववभृतेति च । ॐ इमम्मे वरुणस्त्यधीहरसत्यामृतयः ॥१३॥

ॐ तत्त्वायामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदाशास्ते यजमानो हविर्भिः । अहेडमानो वरुणो हवोऽध्युरुषं समान आयुः प्रमोषीः । ॐ त्वन्नो अग्ने वरुणस्य विद्वान्देवस्य हेलो अवयासि-

सौष्ठा यजिष्ठो वह्नितमः शोशुचानो विश्वाद्वेषांसि प्रमुमुग्धः सत्स्वाहा। ॐ सत्वन्नो अग्ने-वमो भवोति नेदिष्ठो अस्या उपसोव्युष्टौ। अवयक्ष्माणो वरुणं रराणो व्रीहिमृडीकं सुहवोन एधि। ॐ आपो नौषधि हिंसार्द्धम्नो राजस्ततो वरुणो नोमुञ्च यदाहरस्या इति। ॐ वरुणेति शपामहे ततो वरुण नो मुञ्च। ॐ उदुत्तमं वरुणपाशमस्मदवाधमं विमध्यमं श्रथाय अथावयमादित्यव्रते तवानागसो अदितये स्याम। मुञ्चन्तु मामप्यथाद्वरुणस्य त्वत्। अहो यमस्य पत्नीसानः सर्वस्मादेव किल्बिषात्। अवभृथनिचं पुनर्विचेरुसि नित्यं प्रन्नः। अवदेवैर्देवकृता मनोयासि समवमत्यै कृतं पुष्पाच्छा देवधीमल्पाही ॥१४॥

अभिषिच्य तथात्मानं निमज्याचम्य वै पुनः। दर्भेण पाययेन्मन्त्रैरलिङ्गैः पारणैरिमैः ॥१५॥
आपोहिष्ठेति तिसृभिरिदमापो हविष्मतीः। देवाराप इति द्वाभ्यां आपो देवा इतित्यृचा १६॥
द्रुपदादिव इति च शन्नो देवीरपां रसः। आपो देवाः पावमान्यः पुनन्त्वाद्या त्यृचो नव ॥
चित्पतिर्मेति च शनैः प्लाव्यात्मानं समाहितः। हिरण्यवर्णा इति च पावमान्यस्तथा पराः१८॥
तरत्सामा शुद्धवत्यः पवित्राणि च शक्तितः। वारुण्या बहवः पुण्याः शक्तितः संप्रयोजयेत् १९॥
ॐकारेण व्याहृतिभिर्गायत्र्या च समन्वितः। आदावन्ते च कुर्वीत अभिषेकं यथाश्रमम् २०॥
जलमध्यस्थितस्यैव मार्जनन्तु विधीयते। अन्तर्जले जपेन्मन्त्रं त्रिः कृत्वा अघमर्षणम् ॥२१॥
द्रुपदाद्यांस्त्रिरावर्त्तेदयं गौरिति च त्यृचम्। अन्यांश्चैव तु मन्त्रान्वा स्मृतिपृष्टान्समाहितः ॥२२॥
सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं वा जपेद्बुधः। आवर्त्तयेद्वा प्रणवं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययम् ॥२३॥
विष्णोरायतनं ह्यापः स एवाप्पतिरुच्यते। तस्यैवं तमवस्त्वेतस्तस्मात्त ह्यप्च संस्मरेत् ॥२४॥
तद्विष्णोरितिमन्त्रेण निमज्याप्सु पुनः पुनः। गायत्री वैष्णवी ह्येषा विष्णोः संस्मरणाय वै ॥
ॐ इदमाप प्रवहता स्वं मलं क्षारलोहितम्। यथा त्वहोत्रामृतं यच्च शोके अभीपणम् ॥२६॥

आपोमातस्मादेनसः पावमानश्च मुञ्चतु हविष्मती विना आपोहविष्मान्आविरासीत। हविष्मान्देव असुरो हविष्मान् अस्तु सूर्य्यः। देवीरापो अपा पत्न्या यश्च ऊर्मिर्हविष्यः इन्द्रियवान्मादित्यन्तनः तं देवेभ्यो देवता दाः शुक्रलेभ्यः तेषां भागकर्षिवसिसमुद्रस्य दक्षिण्याग्रयासिमेनापोम्रर्भिरश्मतमोधीः। आपो देवी मधुमतीरगृह्णन्तु ह्यन्नती राजस्वतिलाः। याभिर्मित्रावरुणस्य सिञ्चयाभिरिन्द्रमनयत्यन्नवातीवद्रुपदां शन्नो देवी अपामसृग्द्वयससूर्य्ये सन्तं समाहितं अपां रसस्य यो रस्य यो गृह्णास्युत्तमम्। आपो देवीरुपसूर्य्य मधुमती वयस्याय प्रजाभ्यः तासामास्थानात्वर्जिहतामोषधयः सपिप्पलाः। पुनन्तु मा पितरः सौम्यासः पुनन्त्वनापि पिता सहसा पवित्रेण गतायुषा। पुनन्तु मा पितामहाः पुनन्तु प्रपितामहाः

पवित्रेण गतायुषा विश्वमायुर्वा वैष्णवैः । अग्न आयुषि परमात्माश्वरौर्जमिषञ्च त्वचे वावस्वत्वच्छू-
नाम् । पुनन्तु मा देवजनाः पुनन्तु मां मनसा धियः पुनन्तु विश्वा भूतानि जातवेदः पुनीहि
माम् । पवित्रेण पुनीह मा शुक्रेण देवदी अग्ने कृत्वा क्रतुधन्वः । यत्ते पवित्रमर्चिष्यग्ने वित-
तमन्तरा ब्रह्मा तेन पुनातु मा । पवमानः सोम्र नः पवित्रेण विचाषणीय पोता मा पुनातु मा ।
उभाभ्यां देवसवितः पवित्रेण वसेन च मां स्वनीविश्वतः । वैश्वदेवी पूनता देव्या गृम्नास्याभि-
सावक्ष्यस्तान्नोवीत पूज्याः । तमयादन्तस्वधमादेषु वयं स्याम पतयो रयीणाम् । चित्पतिर्मा
पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण सूर्य्यस्य रश्मिभिः । तस्य ते पवित्र पूतस्य यत्कामः । प्रणितच्छकेयं
देवो वाक्पतिर्मा सविता त्वच्छिद्रेण पवित्रेण सूर्य्यस्य रश्मिभिः । तस्य ते पवित्रपते पवित्र-
पूतस्य यत्कामः । पुनस्तच्छकेयं द्युपतिं अयं गौः पृश्निवक्रमीसदशशतं मातरं पुनः पितरञ्च
प्रयस्मः । देवो मा सविता पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण सूर्य्यस्य रश्मिभिः । तस्य ते पवित्रपते
पूतस्य यत्कामः पुनात्वच्छकेयं ॐ तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव
चक्षुराततम् ॥ २७ ॥

स्नात्वैवं वाससी धौते अच्छिन्ने परिधाय च । प्रक्षाल्य च मृदाद्भिश्च हस्तौ प्रक्षाल्य वै तदा ॥
आचान्ते पुनराचामेन्मन्त्रेण स्नानभोजने । द्रुपदञ्च त्रिरावर्त्त्य तथा चैवाघमर्षणम् ॥२९॥
आचम्याप्लाव्य चात्मानं त्रिराचम्य शनैरसून् । ततोऽपतिष्ठेदादित्यमूर्ध्नि पुष्पान्विताञ्जलिः ३०॥
प्रक्षिप्योदकमुद्धूय उदुत्यं चित्रमित्यपि । तच्चक्षुर्देव इति च हंसः शुचि सदित्यपि ॥३१॥
एताञ्जीवेदूर्ध्वबाहुः सूर्य्यमीक्ष्य समाहितः । गायत्रीञ्च तथा शक्त्या उपस्थाय दिवाकरम् ॥
विभ्राडित्यनुवाकेन सूक्तेन पुरुषस्य च । शिवसङ्कल्पेन तथा मण्डलब्राह्मणेन च ॥३३॥
दिवा कियत्तथा चान्यैः सौरैर्मन्त्रैश्च शक्तितः । जपयज्ञस्तु कर्त्तव्यः सर्वदेवप्रणीतकैः ॥३४॥
अध्यात्मविद्या विधिवज्जपेद्वा जपसिद्धये । सव्यं कृत्वा त्रिराचम्य श्रियं मेधां धृतिं क्षितिम् ॥
वाचं वागीश्वरं पुष्टिं तुष्टिञ्च परितर्पयेत् । उमामरुन्धतीञ्चैव शचीं मातरमेव च ॥३६॥
जयाञ्च विजयाञ्चैव सावित्रीं शान्तिमेव च । स्वाहां स्वधां धृतिञ्चैव तथैवादितिमुत्तमाम् ३७॥
ऋषिपत्नीश्च कन्याश्च तर्पयेत्काम्यदेवताः । सर्वमङ्गलकामस्तु तर्पयेत्सर्वमङ्गलाम् ॥३८॥
आब्रह्मस्तम्भपर्य्यन्तं जगत्तृप्यत्विदं ब्रुवन् । क्षिपेदपोऽञ्जलींस्त्रींश्च कुर्वन्काङ्क्षेत तर्पणम् ॥३९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे षडधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०६॥

सप्ताधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

तर्पणं सम्प्रवक्ष्यामि देवादिपितृतुष्टिदम् ।

ॐ मोदास्तृप्यन्तां ॐ प्रमोदास्तृप्यन्तां ॐ सुमुखास्तृप्यन्तां ॐ दुर्मुखास्तृप्यन्तां ॐ विघ्नास्तृप्यन्तां ॐ विघ्नकर्त्तारस्तृप्यन्तां ॐ छन्दांसि तृप्यन्तां ॐ वेदास्तृप्यन्तां ॐ ओषधयस्तृप्यन्तां ॐ सनातनस्तृप्यतां ॐ इतराचार्य्यास्तृप्यन्तां ॐ संवत्सरस्यावयवास्तृप्यन्तां ॐ देवास्तृप्यन्तां ॐ अप्सरसस्तृप्यन्तां ॐ देवान्धकास्तृप्यन्तां ॐ सागरास्तृप्यन्तां ॐ नागास्तृप्यन्तां ॐ पर्वतास्तृप्यन्तां ॐ सरिन्मनुष्या यक्षास्तृप्यन्तां ॐ रक्षांसि तृप्यन्तां ॐ पिशाचास्तृप्यन्तां ॐ सुपर्णास्तृप्यन्तां ॐ भूतानि तृप्यन्तां ॐ भूतग्रामश्चतुर्विधास्तृप्यन्तां ॐ दक्षस्तृप्यतां ॐ प्रचेतास्तृप्यतां ॐ मरीचिस्तृप्यतां ॐ अत्रिस्तृप्यतां ॐ अङ्गिरास्तृप्यतां ॐ पुलस्त्यस्तृप्यतां ॐ पुलहस्तृप्यतां ॐ क्रतुस्तृप्यतां ॐ नारदस्तृप्यतां ॐ भृगुस्तृप्यतां ॐ विश्वामित्रस्तृप्यतां ॐ कश्यपस्तृप्यतां ॐ जमदग्निस्तृप्यतां ॐ वसिष्ठस्तृप्यतां ॐ स्वायम्भुवस्तृप्यतां ॐ स्वारोचिषस्तृप्यतां ॐ तामसस्तृप्यतां ॐ रैवतस्तृप्यतां ॐ चक्षुस्तृप्यतां ॐ महातेजास्तृप्यतां ॐ वैवस्वतस्तृप्यतां ॐ ध्रुवस्तृप्यतां ॐ धवस्तृप्यतां ॐ अनिलस्तृप्यतां ॐ प्रभासस्तृप्यताम् ॥ १ ॥

नीवीतिः ॐ सनकस्तृप्यतां ॐ सनन्दनस्तृप्यतां ॐ सनातनस्तृप्यतां ॐ कपिलस्तृप्यतां ॐ आसुरिस्तृप्यतां ॐ वोढुस्तृप्यतां ॐ मनुष्याणां कव्यवाडस्तृप्यतां ॐ सोमस्तृप्यतां ॐ यमस्तृप्यतां ॐ अर्य्यमास्तृप्यताम् ॥ २ ॥

प्राचीनावीती ॐ अग्निष्वात्ताः पितरस्तृप्यन्तां ॐ सोमस्याः पितरस्तृप्यन्तां ॐ बर्हिषदः पितरस्तृप्यन्तां यमाय नमः धर्मराजाय नमः मृत्यवे नमः अन्तकाय नमः वैवस्वताय नमः कालाय नमः सर्वभूतक्षयाय नमः औदुम्बराय नमः दध्नाय नमः नीलाय नमः परमेष्ठिने नमः वृकोदराय नमः चित्राय नमः चित्रगुप्ताय नमः ॥ ३ ॥

ब्रह्मादिस्तम्बपर्य्यन्तं जगत्तृप्यतु पितृभ्यः स्वधा नमः । पितामहेभ्यः स्वधा नमः । आयान्तु नः पितरः सौम्यासा अग्निष्वात्ताः पथिभिर्देवयानैरस्मिन् यज्ञे स्वधया मदन्तोऽधिब्रुवन्तु ते अवन्त्वस्मान् ॥ ४ ॥

ॐ ऊर्जं वहन्तीरमृतं घृतं पयः कीलालं परिस्रुतं स्वधास्थ तर्पयत मे पितॄन्पितृभ्यः स्वधा नमः पितामहेभ्यः स्वधा नमः मातामहेभ्यः स्वधा नमः। प्रमातामहेभ्यः स्वधा नमः। वृद्धप्रमातामहेभ्यः स्वधा नमः। पितामहस्य अक्षयाः पितरो अमीमदन्तः पितरो अमी तृप्यन्तः पितरः स्वधध्वं पिबेह पितरोऽपि वानत्रयांश्च विश्रयांश्च भवनपवित्रत्वा रथपति ते जातवेदाः स्वधाभिर्यज्ञं सुकृतं जुषस्व ॥ ५ ॥ ॐ मधुवाता ऋतायते मधु क्षरन्ति सिन्धवः। माध्वीर्नः सन्त्वोषधीर्मधुनक्तमुतोषसो मधुमत्पार्थिवं रजः। मधुद्यौरस्तु नः पिता। मधुमान्नो वनस्पतिर्मधुमान् अस्तु सूर्य्यो माध्वीर्गावो भवन्तु नः ॥ ६ ॥

प्रपितामहस्याञ्जलिदानम्। नमो वः पितरो रसाय नमो वः पितरः शोषाय नमो वः पितरो जीवाय नमो वः पितरः स्वधायै नमो वः पितरो घोराय नमो वः पितरो मन्यवे। नमो वः पितरो गृहान्न पितरो दत्तः। नमो वः पितरो दध्मे तद्वः पितरो वासः। मातामहानां त्रिरञ्जलिः। ततो मात्रादीनाम् ॥ ७ ॥

ये चास्माकं कुले जाता अपुत्रा गोत्रिणो मृताः।
ते तृप्यन्तु माया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनोदकम् ॥ ८ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे सप्ताधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०७॥

अष्टाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

वैश्वदेवं प्रवक्ष्यामि होमलक्षणमुत्तमम्।

प्रज्वाल्य चाग्निं पर्युक्ष्य क्रव्यादमग्निं प्रहिणोमि दूरं यमराज्यं गच्छतु रिप्रवाह। इहैवायमितरो जातवेदा देवेभ्यो हव्यं वहतु प्रजानन्। ॐ पावक वैश्वानर इदमासनं अवमीगर्भसंस्कृतः। ओजोरूप महाब्रह्मन्न मुहूर्त्तास्त्रिषु वैश्वानरं प्रतिबोधयामि। ॐ वैश्वानरे न उभयं आप्रयातु परावतः अग्निर्न स्वद्युतीरुपपृष्ठो दिवि पृष्ठोऽश्वि पृथिव्यां पृष्ठा विवेवा ओषधी चाविवेश वैश्वानरः सहसा पृष्ठोऽग्निः नमो दिव्य स पष्ठां नक्तम् ॥ १ ॥ ॐ प्रजापतये स्वाहा ॐ सोमाय स्वाहा ॐ बृहस्पतये स्वाहा। ॐ अग्निसोमाभ्यां स्वाहा। ॐ इन्द्राग्निभ्यां स्वाहा। ॐ द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहा। ॐ इन्द्राय स्वाहा। ॐ विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा।

ॐ ब्रह्मणे स्वाहा । ॐ अद्भ्यः स्वाहा । ॐ ओषधिवनस्पतिभ्यः स्वाहा । ॐ ग्रहाय स्वाहा । ॐ देवदेवताभ्यः स्वाहा । ॐ इन्द्राय स्वाहा । ॐ इन्द्रपुरुषेभ्यः स्वाहा । ॐ यमाय स्वाहा । ॐयमपुरुषाय स्वाहा । ॐ सर्वेभ्यो भूतेभ्यो दिवाचारिभ्यः स्वाहा । ॐ वसुधापितृभ्यः स्वाहा । ॐ ये भूताः प्रचरन्ति दीना च निमिहन्तो भुवनस्य मध्ये तेभ्यो बलिपुष्टिकामो ददामि । मयि पुष्टिं पुष्टिपतिर्ददातु । ॐ आचाण्डालपतिर्ददातु आचाण्डालपतितवायसेभ्यः ॥ २ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अष्टाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०८॥

नवाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

अथ सन्ध्याविधिं वक्ष्ये द्विजातीनां समासतः । अपवित्रः पवित्रो वा सर्वावस्थां गतोऽपि वा ॥
यः स्मरेत्पुण्डरीकाक्षं स बाह्याभ्यन्तरः शुचिः ॥ १ ॥

ॐ गायत्रीच्छन्दो विश्वामित्रऋषिस्त्रिपात्समुद्रः कुक्षिश्चन्द्रादित्यौ लोचनौ । अग्निमुखं विष्णुहृदयं ब्रह्मरुद्रशिरो रुद्रशिखा उपनयने विनियोगः । ॐ भूः पादे भुवः जानुनि स्वः हृदये महः शिरसि जनः शिखायां तपः कण्ठे सत्यं ललाटे । ॐ हृदयाय नमः । ॐ भूः शिरसे स्वाहा । ॐ भुवः शिखायै वौषट् स्वः कवचाय हुं ॐ भूर्भुवःस्वः अस्त्राय फट् ॥२॥

ॐ भूः ॐ भुवः ॐ स्वः ॐ महः ॐ जनः ॐ तपः ॐ सत्यं ततस्त्रिपदा । आपोज्योतीरसोऽमृतं ब्रह्मभूर्भुवः स्वरों सूर्य्यश्चेत्यादि । आपः पुनन्त्वित्यादि । अग्निश्चेत्यादि ॥३॥

ॐ आयातु वरदे देवि पूर्वाह्णे श्वेतरूपिणी । माहेश्वरी च गायत्री शुक्लवस्त्रादिमण्डिता ॥
वृषस्कन्धसमारूढा त्रिशूलवरधारिणी ॥ ४ ॥

आयातु वरदा देवी मध्याह्ने कृष्णरूपिणी । अतसीकुसुमप्रख्या वैष्णवी गरुडासना ॥
पीतवस्त्रा शङ्खचक्रगदापद्मसमन्विता ॥ ५ ॥

श्वेतवर्णा समुद्दिष्टा रविमण्डलसंस्थिता । श्वेतपद्मसमासीना श्वेतपुष्पोपशोभिता ॥
आयातु वरदा देवी अपराह्णे सरस्वती ॥ ६ ॥

ॐ आपोहिष्ठामयो भुवस्तान उर्ज्जे दधातनः । महेरणाय चक्षुषे । ॐ यो वः शिवतमो रसः तस्य भाजयते हनः उशतीरिव मातरः । ॐ तस्मा अरङ्गमामवो यस्य क्षयाय जिन्वथ आपोजनयथाचनः । ॐ सुमित्रियान आप ओषधयः सन्तु ॐ दुर्मित्रियास्तस्मै

सन्तु योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मः । ॐ द्रुपदादिव मुमुचानः स्विन्नः स्नातो मलादिव पूतं पवित्रेणेवाज्यमापः शुन्धन्तु मैनसः । ॐ ऋतञ्च सत्यञ्चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत ततो रात्र्यजायत ततः समुद्रोऽर्णवः समुद्रादर्णवादधिसंवत्सरोऽजायत अहोरात्राणि विदधद्विश्वस्य मिषतो वशी सूर्य्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् दिवञ्च पृथिवीञ्चान्तरिक्षमथो स्वः ॥ ७ ॥

ॐ गायत्र्या विश्वामित्रऋषिर्गायत्रीच्छन्दः सविता देवता जपे विनियोगः । ॐ उदुत्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः दृशे विश्वाय सूर्य्यम् । ॐ चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेर्वा आपो द्यावा पृथिवीञ्चान्तरिक्षं सूर्य्यात्मा जगतस्तस्थुषश्च । ॐ तच्चक्षुर्देवहितं पुरस्ताच्छुक्रमुच्चरत् । पश्येम शरदः शतं जीवेमः शरदः शतम् । शृणुयाम शरदः शतम् । ॐ विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखं विश्वतः संबाहुभ्यां धमति संपतत्रैर्द्यावा भूमिं जनयन् देवएकः । देवानां भुविदोनाङ्गविद्वानाद्धमितमनसस्पत इव देवयज्ञं स्वाहा वा तेधा जपेत् ॥ ८ ॥

उत्तरे शिखरे जाता भूम्यां पर्वतवासिनि । ब्रह्मणा समनुज्ञाता गच्छ देवि यथासुखम् ॥ ९ ॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे नवाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०९॥

दशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

व्यास श्राद्धमहं वक्ष्ये भुक्तिमुक्तिप्रदं नृणाम् । पूर्वं निमन्त्रयेद्विप्रान्विशेषाद् ब्रह्मचारिणः ॥१॥
प्रदक्षिणोपवीतेन देवान्वामोपवीतिना । पितृन्निमन्त्रयेत्पादौ ततो संयोगमन्त्रतः ॥२॥

ॐ आगतं भवद्भिरिति प्रश्नः । ॐ सुस्वागतमिति तैरुक्ते ॐ विश्वेभ्यो देवेभ्य एतत्पादोदकमर्घ्यं स्वाहा । इति देवब्राह्मणपादयोर्देवतीर्थेनाभुग्नकुशसहितजलदानम् ॥३॥

ततो दक्षिणाभिमुखेन वामोपवीतेन अमुकगोत्रेभ्यः अस्मत्पितृपितामहेभ्यो यथानामशर्मभ्य एतत्पादोदकमर्घ्यं स्वधेति पित्रादिब्राह्मणपादयोः पितृतीर्थेन आभुग्नकुशकुसुमसहितजलदानम् ॥ ४ ॥

एवं मातामहादिभ्यः एतत् आचमनीयं स्वाहा स्वधेति ब्राह्मणहस्ते एष वोऽर्घ्य इति ब्राह्मणहस्ते पुष्पदानम् ॥ ५ ॥

ॐ सिद्धमिदमासनं इह सिद्धमित्यभिज्ञातः ॐ भूः ॐ भुवः ॐ स्वः ॐ महः ॐ जनः ॐ तपः ॐ सत्यं सप्तव्याहृतिभिः पूर्वमुखदेवब्राह्मणोपवेशनम् । उत्तरदिङ्मुखपितृब्राह्मणोपवेशनम् । ॐ देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्य एव च । नमः स्वधायै स्वाहायै नित्यमेव भवन्तु ते । इति त्रिर्जपेत् ॥ ६ ॥

ॐ अद्यास्मिन्देशे अमुकमासे अमुकगते सवितरि अमुकतिथौ अमुकगोत्राणामस्मत्पितृपितामहप्रपितामहानां यथानामशर्मणां विश्वेदेवपूर्वकं श्राद्धं करिष्ये । ॐ विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा । ॐ विश्वेदेवानावाहयिष्ये आवाहयेत्युक्ते ॐ विश्वेदेवाः स आगत शृणुताम इमं हवम् इदं बर्हिर्निषीदत । ॐ विश्वेदेवाः शृणुतेमं हवं येमे अन्तरिक्षे य उपपद्य विष्टया अग्निजिह्वा उतवा यजत्रा । आसद्यास्मिन्बर्हिषि मादयध्वम् । ॐ ओषधयः सममदन्तः सोमेन सह राज्ञा यस्मै कृणोति ब्राह्मणस्तं राजानं पारयामसि । ॐ आगच्छन्तु महाभागा विश्वेदेवा महाबलाः । ये यत्र विहिताः श्राद्धे सावधाना भवन्तु ते ॥ ॐ अपहतासुरारक्षांसि वेदिषद । इति त्रिभिर्यवविकिरणम् ॥ ७ ॥

ॐ पात्रमहं करिष्ये ॐ कुरुष्वेति अनुज्ञातः साग्रकुशपत्रद्वयं प्रादेशप्रमाणं कृत्वा ॐ पवित्रे स्थो वैष्णव्यौ अनेन कुशान्तरेण छित्त्वा ॐ विष्णुर्मनसा पूतेस्थ इत्यभ्युद्य कुशान्तरेण त्रिवृतं कृत्वा पात्रे पवित्रनिषेवणम् ॥ ८ ॥

ॐ शन्नो देवीरभिष्टये आपो भवन्तु पीतये संयोरभिस्रवन्तु नः । पात्रे जलदानम् । ॐ यवोऽसि यवयास्मद्द्वेषो यवयारातिं इति यवदानम् । गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीम् । ईश्वरीं सर्वभूतानां त्वामिहोपाह्वये श्रियमिति गन्धदानम् । ॐ या दिव्या आपः पयसा संबभूवुर्या अन्तरिक्षा उतपार्थिवीर्या यज्ञियास्तान आपः शिवाः संश्योना सुहवा भवन्तु । ॐ एषोऽर्घ्यो नमः । इति ब्राह्मणहस्ते जलं दत्त्वा अनेनैव पात्रेण पवित्रग्रहणं कृत्वा संस्रवं पवित्रञ्च ब्राह्मणपार्श्वे दद्यात् । ततः प्रथमपात्रे संस्रवजलं संस्थाप्य कुशोपरि ऊर्ध्वमुखं स्थापनं कुर्य्यात्तदुपरि कुशदानम् ॥ ९ ॥

विश्वेभ्यो देवेभ्य एतानि गन्धपुष्पधूपदीपवासोयुगयज्ञोपवीतानि नमः । गन्धादिदानमच्छिद्रमस्तु । अस्त्विति ब्राह्मणप्रतिवचनम् ॥ १० ॥

ततः पितृपितामहप्रपितामहानां मातामहप्रमातामहवृद्धप्रमातामहानां श्राद्धमहं करिष्ये इति अनुज्ञावचनं कुरुष्वेति ब्राह्मणैरुक्ते ॐ देवताभ्यः पितृभ्यश्च इति त्रिर्जपेत् ॥ ११ ॥

ॐ अमुकगोत्रेभ्योऽस्मत्पितृपितामहेभ्यो यथानामशर्मभ्यः सपत्नीकेभ्य इदमासनं स्वधा । इति ब्राह्मणवामे आसनदानम् । ॐ पितॄनावाहयिष्ये ॐ आवाहयेत्युक्ते ॐ उशन्त-स्त्वा निधीमह्युशन्तः समिधीमहि उशन्नु शत आवह पितॄन्हविषे अत्तवे । ॐ आयान्तु नः पितरः सोम्यासो अग्निष्वात्ता पथिभिर्देवयानैः । अस्मिन्यज्ञे स्वधया मदन्तोऽधिब्रुवन्तु ते अवन्त्व-स्मानित्यावाहनम् । ॐ अपहता असुरा रक्षांसि वेदिषदः । इति तिलविकिरणम् । ॐ तिलोऽसि सोमदैवत्यो गोषवो देवनिर्मितः । प्रत्नमद्भिः पृक्तः स्वधया पितॄल्लोकान्प्रीणीहि नः स्वाहा । इति तिलदानम् ॥ १२ ॥

गन्धपुष्पे हस्ताभ्यां दत्त्वा पितृपात्रमुत्थाप्य या दिव्येति पठित्वा अमुकगोत्रास्मत्पितः अमुकदेवदशर्मन् सपत्नीक एष तेऽर्घ्यः स्वधा । सपवित्रं पात्रं गृहीत्वा वामपार्श्वे दक्षिणे कुशोपरि । ॐ पितृभ्यः स्थानमसीत्यधोमुखपात्रस्थापनम् ॥ १३ ॥

ॐ शुद्ध्यन्तां लोकाः पितृसदनाः पितृसदनमसि । अधोमुखपात्रस्पर्शनम् । ततो घृता-क्तमन्नं गृहीत्वा दक्षिणोपवीती पितृब्राह्मणम् । ॐ अग्नौ करणमहं करिष्ये ॐ कुरुष्वेति तेनोक्ते ॐ अग्नये कव्यवाहनाय स्वाहा । आहुतिद्वयं देवब्राह्मणहस्ते दत्त्वा अवशिष्टान्नं पिण्डार्थं स्थापयित्वा अपरमर्द्धं पित्रादिपात्रे मातामहादिपात्रे च निक्षिपेत् ॥१४॥

पात्रमुद्रादि निधाय कुशं दत्त्वा अधोमुखाभ्यां पाणिभ्यां पात्रं गृहीत्वा । ॐ पृथिवी ते पात्रं द्यौः पिधानं ब्राह्मणस्य मुखे मृते अमृतं जुहोमि स्वाहा पात्राभिमन्त्रणम् । इदं विष्णु-र्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदं समूढमस्य पां स्वाहा । विष्णो हव्यं रक्षस्व इत्यन्नमध्ये अधोमुखद्वि-जाङ्गुष्ठनिवेशनम् ॥१५॥

अपहतेति त्रिर्यवविकिरणम् । ॐ निहन्मि सर्वं यदमेध्यवद्भवेद्धताश्च सर्वेऽसुरदानवा मया । रक्षांसि यक्षाः सपिशाचसङ्घा हता मया यातुधानाश्च सर्वे इति सिद्धार्थविकिरणम् ॥१६॥

ततो मधुविलोचनसंज्ञकेभ्यो देवेभ्य एतदन्नं सघृतं सपानीयं सव्यञ्जनं स्वाहेति वारि-कुशाग्रैरनुसङ्कल्पनम् । ॐ अन्नमिदमच्छिद्रमस्तु ॐ सङ्कल्पसिद्धिरस्तु ॥१७॥

ततो विपरीतोपवीतेन सव्यञ्जनं सघृतमन्नं पित्रादिब्राह्मणपात्रे निधाय तदुपरि भूमि-संलग्नकुशं दत्त्वा । ॐ पृथिवी ते पात्रं इति मन्त्रेण उत्तानाभ्यां पात्रं गृहीत्वा ॐ इदं विष्णोरित्यन्नोपरि उत्तानं द्विजाङ्गुष्ठं निवेशयेत् । ॐ अपहतेति तिलविकिरणम् । भूमिपातित-वामजानुः अमुकगोत्रेभ्यः अस्मत्पितृपितामहेभ्यः सपत्नीकेभ्य एतदन्नं सघृतं सपानीयं सव्य-

न्नं प्रतिषिद्धवर्जितं स्वधा । अन्नं सङ्कल्प्य ॐ ऊर्जं वहन्तीरमृतं घृतं पयः कीलालं परिस्रुतं स्वधास्थ तर्पयत मे पितरम् । दक्षिणाभिमुखवारिधारात्यागः ॥१८॥

ॐ श्राद्धमिदमच्छिद्रमस्तु ॐ सङ्कल्पसिद्धिरस्तु ॐ भूर्भुवः स्वः इति विसर्जयित्वा ॐ मधुवाता ऋतायते मधु क्षरन्तु सिन्धवः माध्वीर्नः सन्त्वोषधीर्मधुनक्तमुतोषसो मधुमत् पार्थिवं रजः मधुद्यौरस्तु नः पिता । मधुमान्नो वनस्पतिः मधुमानस्तु सूर्य्यो माध्वीर्गावो भवन्तु नः । मधु मधु मधु इति जपः ॥१९॥ यथासुखं वाग्यता जुषध्वं इति ब्रूयात् । भक्तवत्ससव्याधादिकं पितृस्तोत्रं जपेत्—

सप्त व्याधा दशार्णेषु मृगाः कालञ्जरे गिरौ । चक्रवाकाः शरद्वीपे हंसाः सरसि मानसे ॥२०॥
तेऽभिजाताः कुरुक्षेत्रे ब्राह्मणा वेदपारगाः । प्रस्थिता दूरमध्वानं यूयं तेभ्योऽवसीदत ॥२१॥

ततस्तृप्यस्व दक्षिणाभिमुखो वामोपवीती तदुत्सृष्टाग्रतः ॥

ॐ अग्निदग्धाश्च ये जीवा येऽप्यदग्धाः कुले मम । भूमौ दत्तेन तृप्यन्तु तृप्ता यान्तु पराङ्गतिम् ॥

इति भूमौ कुशोपरि सघृतमन्नं जलप्लुतं विकिरेत् ॥२२॥

ततो ब्राह्मणक्रमेण जलगण्डूषं दत्त्वा पूर्ववत्सव्याहृतिकां गायत्रीं मधुवातेत्यृचं जप्त्वा ॐ रुचितं भवद्भिरिति देवब्राह्मणप्रश्नः सुरुचितमिति तेनोक्ते ॐ शेषमन्नमिति प्रश्नः इष्टैः सह भुज्यतां पित्रादिब्राह्मणं वामोपवीतेन ॐ तृप्तास्थ इति प्रश्नः ॐ तृप्ताः स्म इति तेनोक्ते भूम्यभ्युक्षणं मण्डलचतुष्कोणं तिलविकिरणम् ॥२३॥

ॐ अमुकगोत्र अस्मत्पितः अमुकदेवशर्मन् सपत्नीक एतत्ते पिण्डान्नं स्वधा । इत्थ रेखामध्ये पितामहाय सव्याहृतिकां गायत्रीं मधुवातेति त्रिर्जपन् अन्नं साज्यं पिण्डं कृत्वा कुशोपरि अमुकगोत्र अस्मत्पितः अमुकदेवशर्मन् सपत्नीक एष ते पिण्डः स्वधा । इत्थं रेखामध्ये पितामहाय ततः सव्याहृतिकां गायत्रीं मधुवातेति त्रिर्जपन् पिण्डविकिरणं पिण्डान्तिके । ॐ लेपभुजः प्रीयन्तामिति स्तरणकुशेषु हस्तमार्जनं प्रक्षालितपिण्डोदकेन ॐ अमुकगोत्र अस्मत्पितः अमुकशर्मन् सपत्नीक ! एतत्ते जलमवनेनिक्ष्व ये चात्रत्वामनुजांश्च त्वमनु तस्मै ते स्वधेति पितृपिण्डसेचनम् । पिण्डपात्रमधोमुखं कृत्वा बद्धाञ्जलिः ॐ पितर्मादयध्वं यथाभागमावृषायध्वमिति जपेत् आपः स्पृष्ट्वा वामेन परावृत्त्य उदङ्मुखः प्राणांस्त्रिः संयम्य षड्भ्य ऋतुभ्यो नमः इति जपः ॥२४॥

वामेनैव परावृत्य पुष्पदानम् । अक्षतञ्चारिष्टञ्चास्तु मे पुण्यं शान्तिपुष्टिर्दक्षिणामुखः अमीमदन्तः पितरो यथाभागमावृषायिषत इति जपः । वासः शिथिलीकृत्याञ्जलिं कृत्वा ॐ नमो वः

पितरो नमो व इति जपः । गृहान्नः पितरो दत्त इति गृहवीक्षणं ततः सदो वः पितरो द्वेष्म इति वीक्ष्य एतद्वः पितरो वास इत्युच्चार्य्य अमुकगोत्र ! एतत्ते वासः स्वधा। ततः सूत्रदानम्। वामेन णिना उदकपात्रं गृहीत्वा ऊर्जं वहन्तीरमृतं घृतं पयः इत्यादि पिण्डोपरि धारात्यागः ॥२५॥

पूर्वस्थापितपात्रशेषोदकैः प्रत्येकं पिण्डसेचनं पिण्डमावाह्य गन्धादिदानं पिण्डोपरि कुशपत्रञ्च दत्त्वा ॐ अक्षन्नमीमदन्तह्यवप्रिया अधूषत अस्तोषत सुभानवो विप्रा नविष्ठयामतीयो यान्नन्द्वते हरीति त्रिर्जपः ॥२६॥

इत्थं मातामहादिब्राह्मणानामाचमनं ॐ सुप्रोक्षितमस्त्विवति भूम्यभ्युक्षणं कृत्वा । ॐ अपां मध्ये स्थिता देवाः सर्वमप्सु प्रतिष्ठितम्। ब्राह्मणस्य करे न्यस्ताः शिवा आपो भवन्तु नः ॥

शिवा आपः सन्त्विवति ब्राह्मणहस्ते जलदानम् । लक्ष्मीर्वसति पुष्करे लक्ष्मीर्वसति सदा गोष्ठे सौमनस्यं सदास्तु ते । सोमस्येति धृतिश्च यद्यच्छ्रेयस्करं लोके तत्तदस्तु सदा मम । ॐ अक्षतञ्चारिष्टञ्चास्तु इति यवतण्डुलदानम् ॥२७॥

अमुकगोत्राणामस्मत्पितृपितामहप्रपितामहानां सपत्नीकानामिदमन्नपानादिकमक्षय्यमस्त्विवति पित्रादिब्राह्मणहस्ते तिलजलदानम् । अस्त्विवति ब्राह्मणो वदेत् । एतन्मातामहादीनामक्षय्यमाशिषः । ॐ अघोराः पितरः सन्तु गोत्रं नो वर्द्धतां दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च । श्रद्धा च नो माव्यगमत् बहु देयञ्च नोऽस्त्विवति अन्नञ्च नो बहु भवेदतिथींश्च लभेमहि । याचितारश्च नः सन्तु मा च याचिष्म कञ्चन । एता एवाशिषः सन्तु ॥२८॥

सौमनस्यमस्तु अस्त्विवत्युक्ते प्रदत्तपिण्डस्थाने अर्घ्यार्थं पवित्रमोचनम् । कुशपवित्रं गृहीत्वा तेन कुशेन पित्रादिब्राह्मणं स्पृष्ट्वा स्वधां वाचयिष्ये ॐ वाच्यतां ॐ पितृपितामहेभ्यो यथानामशर्मभ्यः सपत्नीकेभ्यः स्वधोच्यताम् । अस्तु स्वधा इत्युक्ते ऊर्जं वहन्तीरमृतं घृतमिति पिण्डोपरि वारिधारां दद्यात् ॥२६॥

ततः ॐ विश्वेदेवा अस्मिन्यज्ञे प्रीयन्तां देवब्राह्मणहस्ते यवोदकदानम् । ॐ प्रीयन्तामिति तेनोक्ते ॐ देवताभ्य इति त्रिर्जपेत् ॥३०॥

अधोमुखः पिण्डपात्राणि चालयित्वा आचम्य दक्षिणोपवीती पूर्वाभिमुखः ॐ अमुकगोत्राय अमुकदेवशर्मणे ब्राह्मणाय सपत्नीकाय श्राद्धप्रतिष्ठार्थं दक्षिणामेतद्रजतं तुभ्यमहं सम्प्रददे । इति दक्षिणां दद्यात् । ततो देवब्राह्मणाय दक्षिणादानम् ॥३१॥

ततः पितृब्राह्मणे पिण्डाः सम्पन्ना इति प्रश्नः । सुसम्पन्ना इति पिण्डे क्षीरधारां दत्त्वा पिण्डचालनं अतिथिब्राह्मणे पिण्डपात्रमुत्तानं कृत्वा । ॐ वाजे वाजे वत वाजिनो नो

अन्नेषु विप्रा अमृता ऋतज्ञा अस्म मध्वः पिबत मादयध्वं तृप्ता यात पथिभिर्देवयानैरिति पिण्डादिविसर्जनं आमावाजस्य प्रसवो जगम्यादिमे द्यावा पृथिवी विश्वरूपे आमागन्तुं पितरो मातरो युवमामा सोमोऽमृतत्वाय गम्यात् इति देवविसर्जनम् । ॐ अभिरम्यतामिति पितृब्राह्मणविसर्जनम् । ब्राह्मणैरनुद्गतस्य निवर्त्तनम् । गवादिषु पिण्डप्रतिपादनमिति शेषः ॥३२॥ अयं श्राद्धविधिः प्रोक्तः पठितः पापनाशनः । अनेन विधिना श्राद्धं कृतं वै यत्र कुत्रचित् ॥३३॥ अक्षया स्यात्पितॄणाञ्च स्वर्गप्राप्तिध्रुवा तथा । इत्युक्तं पार्वणश्राद्धं पितॄणां ब्रह्मलोकदम् ॥३४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे पार्वणश्राद्धकथनं नाम दशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१०॥

एकादशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

नित्यश्राद्धं प्रवक्ष्यामि पूर्ववत्तद्विशेषवत् ।

ॐ अमुकगोत्राणामस्मत्पितृपितामहानां अमुकशर्मणां सपत्नीकानां श्राद्धं सिद्धान्नेन युष्मत्स्वहं करिष्ये ।

आसनादिकमत्र स्याद्विश्वेदेवविवर्जितम् ॥ १ ॥
वृद्धिश्राद्धं प्रवक्ष्यामि पूर्ववत्तद्विशेषकम् ।

जातपुत्रमुखदर्शनादौ वृद्धिश्राद्धं पूर्वाभिमुखेषु दक्षिणोपवीतिषु सयवबदरकुशैर्देवतीर्थेन नमस्कारान्तेन दक्षिणोपचारेण कर्त्तव्यम् ॥ २ ॥

दक्षिणजानुं गृहीत्वा ॐ अद्यास्मदीयामुकवृद्धौ अमुकगोत्राणामस्मत्-पितामही-मातॄणाम-मुकदेवीनाममुकगोत्राणां श्राद्धे कर्त्तव्ये वसुसत्यसंज्ञकानां विश्वेषां देवानां श्राद्धं सिद्धान्नेन युष्मासु मया कर्त्तव्यमिति देवब्राह्मणामन्त्रणम् । ॐ करिष्यसीति तेनोक्ते इत्थमेवापरदेव-ब्राह्मणामन्त्रणम् ॥ ३ ॥

तत अमुकवृद्धौ अमुकगोत्राया मत्प्रपितामह्या अमुकदेव्या नान्दीमुख्याः श्राद्धं सिद्धान्नेन युष्मासु मया कर्त्तव्यमिति । प्रपितामही ब्राह्मणामन्त्रणं करिष्यसीति । तेनोक्ते इत्थमेव प्रमातामह्यादिब्राह्मणामन्त्रणम् ॥ ४ ॥

देवपितृसर्वदेवब्राह्मणं श्राद्धकरणानुज्ञापनं आसने ॐ विश्वेदेवा स आगत शृणुताम

इमं हवम् इदं बर्हिर्निषीदत । ॐ विश्वेदेवाः शृणुतेमं हवं येमे अन्तरिक्षे य उपपद्यविष्टये अग्निजिह्वा उतवा यजत्रा आसाद्यास्मिन्वबर्हिषि मादयध्वम् । ॐ आगच्छन्तु इति विश्वेदेवावाहनं गन्धादिदानम् । अच्छिद्रावधारणवाचनम् ॥ ५ ॥

ततः प्रपितामहीप्रभृतीनामनुज्ञापनं आसनदानं गन्धादिदानञ्च अच्छिद्रावधारणवाचनम् । इत्थं पितामह्या मातुः ततः प्रपितामहादीनां अनुज्ञापनं आसनं आवाहनं गन्धादिदानं वृद्धप्रमातामहादीनां अनुज्ञापनादिकरणम् । ॐ वसुसत्यसंज्ञकेभ्यो देवेभ्यो एतदन्नं सव्यञ्जनं सवदरं सदधि प्रतिषिद्धवर्जितं नम इति अन्नसङ्कल्पनम् । ॐ अमुकगोत्रे अस्मत्पितामहि अमुकीदेवि नान्दीमुखि ! एतदन्नं सवदरं सदधि नमः एवं मातामहप्रमातामहेभ्यः ॥६॥

एकोद्दिष्टं पुरावत्ते तद्विशेषं वदे शृणु ।

प्रथमं निमन्त्रणं पादप्रक्षालनम् आसनम् अद्य अमुकगोत्रस्य मत्पितुरमुकदेवशर्मणः प्रतिसांवत्सरिकमेकोद्दिष्टश्राद्धं सिद्धान्नेन युष्मास्वहं करिष्ये । श्राद्धकरणानुज्ञापनम् आसनं गन्धादिदानम् अन्नानुकल्पनम् । जप्यं निवीति उत्तराभिमुखीभूयातिथिश्राद्धं कुर्व[illegible] ॥ ७ ॥

ततस्तृप्तिं ज्ञात्वा दक्षिणाभिमुखो वामोपवीती उच्छिष्टसमीपे अग्निदग्धा इति अन्नविकिरणम् । अमुकगोत्र ! मत्पितरमुकदेवशर्मन्नेतत्ते जलमवनेनिक्ष्व ये चात्र त्वामनुजांश्च त्वमनु तस्मै ते स्वधा इति रेखोपरि वारिधारादानम् । शेषं पूर्ववत् ॥ ८ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे एकादशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२११॥

द्वादशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

सपिण्डीकरणं वक्ष्ये पूर्णेऽब्दे तत्क्षयेऽहनि । कृतं सम्यग्यथाकाले प्रेतादेः पितृलोकदम् ॥ १ ॥

सपिण्डीकरणं कुर्य्यादपराह्णे तु पूर्ववत् ।

पितामहादिब्राह्मणनिमन्त्रणम् । ॐ पुररवो माद्रवसंज्ञकेभ्यो देवेभ्य एतदासनं नमः वामपार्श्वे चासनदानम् । आवाहनम् । ततः पितामहप्रपितामहानां सपत्नीकानां श्राद्धमहं करिष्ये इत्यनुज्ञाग्रहणं पात्रत्रयकरणं पात्रोपरि कुशं दत्त्वा पात्रान्तरेण पिधाय अच्छिद्रावधारणान्तं परिसमाप्य तथैव पितुरपि सपत्नीकस्य प्रेतपदान्तनाम्ना श्राद्धकरणानुज्ञापनं देवपात्राच्छिद्रावधारणम् ॥ २ ॥

तत्परिसमाप्य पितामहप्रपितामहवृद्धप्रपितामहक्रमेण पात्राणां मनाक्चालनम् उद्घाटनं कृत्वा । ॐ ये समानाः समनसः पितरो यमराज्ये तेषां लोकः स्वधा नमो यज्ञो देवेषु कल्पताम् ।

ॐ ये समानाः समनसो जीवा जीवेषु मामकाः । तेषां श्रीर्मयि कल्पतामस्मिन्लोके शतं समाः ॥

एतन्मन्त्रद्वयेन पितृपात्रोदकं पितामहप्रपितामहपात्रे वृद्धप्रपितामहपात्रं परित्यज्य पितामहप्रपितामहयोरुदकं पवित्रञ्च पितृपात्रे क्षिपेत् ॥ ३ ॥

ततः पितृब्राह्मणहस्ते पात्रस्थपवित्रदानम् । पात्रस्थपुष्पेण शिरसः करपादार्चनं ब्राह्मणहस्तेऽन्यजलदानं हस्ताभ्यां पात्रमुत्थाप्य या दिव्येति पठित्वा अमुकगोत्र ! मत्पितामह ! अमुकदेवशर्मन् सपत्नीक ! एष ते अर्घ्यः स्वधा पितृपात्रेणैव पितामहब्राह्मणहस्ते स्तोकमर्घोदकं कृत्वा स्तोकमुदकं पिण्डसेचनार्थं पात्रान्तरेण पिधाय पितृब्राह्मणवामपार्श्वे दक्षिणाग्रकुशोपरि पितृभ्यः स्थानमसीति अधोमुखपात्रस्थापनम् ॥ ४ ॥

पितामहप्रपितामहवृद्धप्रपितामहानां गन्धादिदानमग्नौकरणम् अवशिष्टान्नं प्रपितामहादिपात्रे क्षिपेत् । पितामहपात्राभिमन्त्रणपर्यन्तक्रमेण समाप्यापि ब्राह्मणपात्राभिमर्षणं अङ्गुष्ठनिवेशन तिलविकिरणं कृत्वा अमुकगोत्र ! एतत्ते अन्नं घृतं पानीयं सव्यञ्जनं प्रतिषिद्धवर्जितं ये चात्र त्वामनुजांश्च त्वमनु तस्मै ते स्वधा इति ॥ ५ ॥

ततो देवप्रभृतिभ्य आपोषणं दद्यात् । अतिथिप्राप्तौ अतिथिश्राद्धं कुर्यात् । अस्मिन्नवसरे विकिरणम् । पितामहादौ प्रश्नं कृत्वा पितृब्राह्मणं ॐ स्वदितं भवद्भिरिति प्रश्नः । ॐ अमुकगोत्र ! मत्पितः ! अमुकशर्मन् ! सपत्नीक ! एष ते पिण्डो ये चात्रत्वा मनुजांश्च त्वमनु तस्मै स्वधेति पिण्डपात्रमच्छिद्रमस्तु । ततः सङ्कल्पसिद्धिवाचनं समाप्य पिण्डं द्विधा कृत्वा ये समानाः सुमनस इति मन्त्रद्वय पठित्वा पितामहवृद्धप्रपितामहपात्रेषु क्षिपेत् । पिण्डेषु गन्धादिकं दत्त्वा पिण्डचालनं अतिथिब्राह्मणे स्वदितादिप्रश्नः । ब्राह्मणानामाचमनं भुक्तिक्रमेण ताम्बूलदानम् । सुप्रोक्षितमस्तु शिवा आपः सन्तु वृद्धप्रपितामहक्रमेण ब्राह्मणहस्ते जलदानम् । गोत्रस्याक्षय्यमस्तु पितृब्राह्मणहस्ते उपतिष्ठतामिति सतिलजलदानम् ॥ ६ ॥

अघोराः पितरः सन्तु अस्त्वित्युक्ते स्वधां वाचयिष्ये इति पितामहादिब्राह्मणानुज्ञापनम् । ॐ वाच्यतां इत्युक्ते ॐ पितामहादिभ्यः स्वधोच्यतां अस्तु स्वधेत्युक्ते पितृब्राह्मणपितृभ्यः स्वधोच्यतामिति अस्तु स्वधेत्युक्ते ॥७॥ ॐ ऊर्जं वहन्तीरिति दक्षिणाभिमुखवारिधारात्यागः ।

ॐ विश्वेदेवा अस्मिन् यज्ञे प्रीयन्तामिति देवब्राह्मणहस्ते यवोदकदानम् । ॐ देवताभ्य इति त्रिर्जपः ॥ ८ ॥

पिण्डपात्राणि चालयित्वा आचम्य पितामहादिभ्यो दक्षिणां दत्त्वा ततः पितृब्राह्मणाय आशिषो मे प्रदीयन्तामित्याशीःप्रार्थनं प्रतिगृह्यतामित्युक्ते दातारो नोऽभिवर्द्धन्तामिति पात्रमुत्तानं कृत्वा वाजे वाजे विसर्जनं अभिरम्यतामिति पितृब्राह्मणम् ॥ ९ ॥

सपिण्डीकरणश्राद्धं व्यास प्रोक्तं मया तव । श्राद्धं विष्णुः श्राद्धकर्त्ता फलं श्राद्धादिकं हरिः ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे श्राद्धानुष्ठानं नाम द्वादशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१२॥

त्रयोदशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

धर्मसारमहं वक्ष्ये संक्षेपाच्छृणु शङ्कर । भुक्तिमुक्तिप्रदं सूक्ष्मं सर्वपापविनाशनम् ॥१॥
श्रुतं धर्मं बलं धैर्य्यं सुखमुत्साहमेव च । शोको हरति वै नृणां तस्माच्छोकं परित्यजेत् ॥२॥
कर्मदाराः कर्मलोकाः कर्मसम्बन्धिबान्धवाः । कर्माणि प्रेरयन्तीह पुरुषं सुखदुःखयो ॥३॥
दानमेव परो धर्मो दानात्सर्वमवाप्यते । दानं स्वर्गश्च राज्यञ्च दद्याद्दानं ततो नरः ॥४॥
एकतो दानमेवाहुः समग्रवरदक्षिणम् । एकतो भयभीतस्य प्राणिनः प्राणरक्षणम् ॥५॥
तपसा ब्रह्मचर्य्येण यज्ञैः स्नानेन वा पुनः । धर्मस्य नाशका ये च ते वै निरयगामिनः ॥६॥
ये च होमजपस्नानदेवतार्चनतत्पराः । सत्यक्षमादयायुक्तास्ते नराः सर्वगामिनः ॥७॥
न दाता सुखदुःखानां न च हर्त्तास्ति कश्चन । स्वकृतान्येव भुञ्जन्ते दुःखानि च सुखानि च ॥
धर्मार्थं जीवितं येषां दुर्गाण्यतितरन्ति ते । सन्तुष्टः को न शक्नोति फलमूलैश्च वर्त्तितुम ॥९॥
सर्व एव हि सौख्येन सङ्कटान्यवगाहते । इदमेव हि लोभस्य कार्य्यं स्याद तिदुष्करम् ॥१०॥
लोभात्क्रोधः प्रभवति लोभाद्द्रोहः प्रवर्त्तते । लोभान्मोहश्च माया च मानो मत्सर एव च ११॥
रागद्वेषानृतक्रोधलोभमोहमदोज्झितः । यः स शान्तः परं लोकं याति पापविवर्जितः १२॥
देवता मुनयो नागा गन्धर्वा गुह्यका हर । धार्मिकं पूजयन्तीह न धनाढ्यं न कामिनम् १३॥
अनन्तबलवीर्य्येण प्रज्ञया पौरुषेण वा । अलभ्यं लभते मर्त्यस्तत्र का परिवेदना ॥१४॥
सर्वसत्त्वदयात्यर्थं सर्वेन्द्रियविनिग्रहः । सर्वत्रानित्यबुद्धित्वं श्रेयः परमिदं स्मृतम् ॥१५॥

पश्यन्निवाग्रतो मृत्युं यो धर्मं नाचरेन्नरः । अजागलस्तनस्येव तस्य जन्म निरर्थकम् ॥१६॥
भ्रूणहा ब्रह्महा गोघ्नः पितृहा गुरुतल्पगः । भूमिं सर्वगुणोपेतां दत्त्वा पापैः प्रमुच्यते ॥१७॥
न गोदानात्परं दानं किञ्चिदस्तीह मे मतिः । या गौर्न्यायार्जिता दत्ता कृत्स्नं तारयते कुलम् ॥
नान्नदानात्परं दानं किञ्चिदस्ति वृषध्वज । अन्नेन धार्य्यते सर्वं चराचरमिदं जगत् ॥१९॥
कन्यादानं वृषोत्सर्गस्तीर्थसेवा श्रुतं तथा । हस्त्यश्वरथदानानि मणिरत्नवसुन्धराः ॥२०॥
अन्नदानस्य सर्वाणि कलां नार्हन्ति षोडशीम् ।
अन्नात्प्राणा बलं तेजश्चान्नाद्वीर्य्यं धृतिः स्मृतिः ॥२१॥
कूपवापीतडागादि आरामाणि च कारयेत् । त्रिसप्तकुलमुद्धृत्य विष्णुलोके महीयते ॥२२॥
साधूनां दर्शनं पुण्यं तीर्थादपि विशिष्यते । कालेन फलते तीर्थं सद्यः साधुसमागमः ॥२३॥
सत्यं दमस्तपः शौचं सन्तोषश्च क्षमार्जवम् । ज्ञानं शमो दया दानमेष धर्मः सनातनः ॥२४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे धर्मसारकथनं नाम त्रयोदशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१३॥

चतुर्दशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

प्रायश्चित्तादि वक्ष्येऽहं नरकाद्यघमर्दनम् । मक्षिका विप्रुषो नारी भुवि तोयं हुताशनः ॥
मार्जारी नकुलश्चैव शुचीन्येतानि नित्यशः ॥ १ ॥
यः शूद्रोच्छिष्टसंस्पृष्टः प्रमादाद्भुञ्जते द्विजः । अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥२॥
विप्रो विप्रेण संस्पृष्ट उच्छिष्टेन कदाचन । स्नानं जप्यञ्च कर्त्तव्यं दिनस्यान्ते च भोजनम् ॥३॥
अन्नं समक्षिकाकेशं शुध्येद्वान्तेन तत्क्षणात् । यश्च पाणितले भुङ्क्ते अङ्गुल्या वाहुना च यः ४॥
अहोरात्रेण शुध्येत पिबेत्पतितवाय्युत । पीतशेषन्तु यत्तोयं वामहस्तेन मद्यवत् ॥५॥
चर्ममध्यगतं तोयमशुचि स्यान्न तत्पिबेत् । अन्त्यजातिरविज्ञातो निवसेद्यस्य वेश्मनि ॥६॥
चान्द्रायणं पराकं वा द्विजातीनां विशोधनम् । प्राजापत्यन्तु शूद्रस्य पश्चाज्ज्ञाते तथापरे ॥७॥
यस्तत्र भुङ्क्ते पक्वान्नं कृच्छ्रार्द्धं तस्य दापयेत् ।
तेषामपि च यो भुङ्क्ते कृच्छ्रपादो विधीयते ॥ ८ ॥
रजकानाञ्च शैलूषवेणुचर्मोपजीविनाम् । एतदन्नञ्च यो भुङ्क्ते द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् ॥९॥

चाण्डालकूपभाण्डेषु अज्ञानात्पिबते जलम् । कुर्यात्सान्तपनं विप्रस्तदर्द्धञ्च विशः स्मृतम् १०॥
पादं शूद्रस्य दातव्यमज्ञानादन्त्यवेश्मनि । प्रायश्चित्तं त्रिकृच्छ्रं स्यात्पराकमन्त्यजागतौ ॥११॥
अन्त्यजोच्छिष्टभुक्शुध्येद्द्विजश्चान्द्रायणेन च । चाण्डालान्नं यदा भुङ्क्ते प्रमादादेन्धनश्चरेत् ॥
क्षत्रजातिः सान्तपनं यशीरात्रं परे तथा । एकवृत्ते तु चण्डालः प्रमादाद्ब्राह्मणो यदि ॥
फलं भक्षयते तत्र अहोरात्रेण शुध्यति ॥ १३ ॥
भुक्त्वोच्छिष्टमपि वान्ताचाण्डालं स्पृशते यदि । गायत्र्यष्टसहस्रं तु द्रुपदां वा शतं जपेत् ॥१४॥
चाण्डालश्वपचान्ने वा विण्मूत्रे तु कृतेन वा । प्रायश्चित्तं त्रिरात्रं स्यात्पराकश्चान्त्यजागतौ १५॥
अकामतः स्त्रियो गत्वा पराकस्तत्र साधकः । अन्त्यजातिप्रसूतस्य प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥१६॥
मद्यादिदुष्टभाण्डेषु यदापः पिबते द्विजः । कृच्छ्रपादेन शुध्येत पुनः संस्कारकर्मणा ॥१७॥
ये प्रत्यवसिता विप्रा वज्राग्निपवनादिषु । अन्नपानादि संगृह्य चिकीर्षन्ति गृहान्तरम् ॥१८॥
चारयेत्त्रीणि कृच्छ्राणि त्रीणि चान्द्रायणानि वै । जातकर्मादिसंस्कारं वसिष्ठो मुनिरब्रवीत् ॥
प्राजापत्यादिभिर्दुष्टा स्त्री शुध्येत द्विभोजनात् । उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पृष्टशुना शूद्रेण वा द्विजः २०॥
उपोष्य रजनीमेकां पञ्चगव्येन शुध्यति । वर्णबाह्येन संस्पृष्टः पञ्चरात्रेण वै तदा ॥२१॥
अदुष्टाः सन्तताधारा वातोद्धूताश्च रेणवः । स्त्रियो बालाश्च वृद्धाश्च न दुष्यन्ति कदाचन २२॥

नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शकुन्तैः पातितं फलम् ।
प्रस्रवे च शुचिर्वत्सः श्वा मृगो ग्रहणे शुचिः ॥२३॥
उदके चोदकस्थं तु स्थलेषु स्थलजः शुचिः ।
पादौ स्थाप्यौ च तत्रैव आचान्तः शुचितामियात् ॥ २४ ॥

भस्मना शुध्यते कांस्यं सुरया यन्न लिप्यते । मूत्रेण सुरया मिश्रं तापनैः खलु शुध्यति ॥२५॥

गवाघ्रातानि कांस्यानि शूद्रोच्छिष्टानि यानि च ।
काकश्वानहतान्येव शुध्यन्ति दश भस्मना ॥२६॥

शूद्रभाजनभोक्ता यः पञ्चगव्यं तूपोषितः । उच्छिष्टं स्पृशते विप्रः श्वशूद्रश्चापराधिकः ॥२७॥
उपोषितः पञ्चगव्याच्छुध्येत्स्पृष्ट्वा रजस्वलाम् । अनूदकेषु देशेषु चौरव्याघ्राकुले पथि ॥२८॥
कृत्वा मूत्रपुरीषन्तु द्रव्यहस्तो न दुष्यति । भूमौ निक्षिप्य तद्द्रव्यं शौचं कृत्वा समाहितः २९॥
आरनालं दधि क्षीरं तक्रन्तु कृशरञ्च यत् । शूद्रादपि च तद् ग्राह्यं माषं मधु तथान्त्यजात ३०॥
गौडीं पैष्टीञ्च माध्वीकं विप्रादिर्यः सुरां पिबेत् । सुरां पिबन्द्विजः शुध्येदग्निवर्णां सुरां पिबेत् ॥
विप्रैः पञ्चशतं जप्यं गायत्र्याः क्षत्रियस्य च । शतं विप्रश्च भुक्त्वान्नं पानपात्रेण सूतके ॥३२॥

शुचिर्विप्रो दशाहेन क्षत्रियो द्वादशाहतः । वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुध्यति ॥३३॥
राज्ञां युद्धेषु यज्ञादौ देशान्तरगतेषु च । बाले प्रेते च यन्मासे सद्यः शौचं विधीयते ॥३४॥
अविवाहा तथा कन्या द्विजो यो मौञ्जिवर्जितः । जातदन्तश्च बालश्च कुमारी च त्रिवर्षिका ॥
तेषां शुद्धिस्त्रिरात्रेण गर्भस्रावे च रात्रिभिः । सूतायां मासतुल्याश्च चतुर्थेऽह्नि रजस्वला ॥३६॥
दुर्भिक्षे राष्ट्रसंपाते सूतके मृतकेपि वा । नियमाश्च न दुष्यन्ति दानधर्मपरास्तथा ॥३७॥
दीक्षाकाले विवाहादौ देवद्विजनिमन्त्रिते । पूर्वसङ्कल्पिते वापि नाशौचं मृतसूतके ॥३८॥
प्रसूतपत्नीसंस्पर्शादशुचिः स्यात्तथा द्विजः । अग्नयो यत्र हूयन्ते वेदो वा यत्र पठ्यते ॥३९॥
सततं वैश्वदेवादि न तेषां सूतकं भवेत् । अशुद्धे च गृहे भुक्ते त्रिरात्राच्छुध्यति द्विजः ॥४०॥
ब्राह्मणी क्षत्रिया वैश्या शूद्रा चैव रजस्वला । अन्योन्यस्पर्शनात्तत्र ब्राह्मणी तु त्रिरात्रतः ॥४१॥
द्विरात्रतः क्षत्रिया च शुद्धा वैश्या ह्युपोषिता । शूद्रा स्नानेन शुध्येत द्रोणार्थं न विसर्जयेत् ॥
काकश्वानोपनीतन्तु अन्नं बाह्यन्तु तत्त्यजेत् । सुवर्णाद्भिः समभ्युक्ष्य हुताशे च प्रतापयेत् ४३ ॥
कूपे च पतितौ दृष्ट्वा श्वशृगालौ च मर्कटम् । तत्कूपस्योदकं पीत्वा शुध्येद्विप्रस्त्रिभिर्दिनैः ॥
क्षत्रियोऽहर्द्वयेनैव वैश्यो वैकाहतः परम् ॥४४॥

अस्थि चर्म मलं वापि मूषिकं यदि कूपतः । उद्धृत्य चोदकं पञ्चगव्याच्छुध्येत शोधितम् ॥४५॥
तडागे पुष्करिण्यादौ भस्मादि पातयेत्तथा । षट्कुम्भानप उद्धृत्य पञ्चगव्येन शुध्यति ॥४६॥
स्त्रीरजः पतितं मध्ये त्रिंशत्कुम्भान्समुद्धरेत् । अगम्यागमनं कृत्वा मद्यगोमांसभक्षणम् ॥४७॥
शुध्येच्चान्द्रायणाद्विप्रः प्राजापत्येन भूमिपः । वैश्यः शान्तपनाच्छूद्रः पञ्चाहोभिर्विशुध्यति ॥४८॥
प्रायश्चित्ते कृते दद्याद्गवां ब्राह्मणभोजनम् । क्रीडायां शयनीयादौ नीलीवस्त्रं न दुष्यति ॥
नीलीवस्त्रं न स्पृशेच्च नीली च निरयं व्रजेत् ॥४९॥
ब्रह्मघ्नश्च सुरापश्च स्तेयी च गुरुतल्पगः । श्मचं दृष्ट्वा विशुध्यन्ते तत्संयोगी च पञ्चमः ५०॥
ततो धेनुशतं दद्याद् ब्राह्मणानान्तु भोजनम् । ब्रह्महा द्वादशाब्दानि कुटीं कृत्वा वने वसेत् ॥
न्यस्येदात्मानमग्नौ वा सुसमिद्धे सुरापि यः । स्तेयी सर्वं वेदविदे ब्राह्मणायोपदापयेत् ॥
वृषभैकं सहस्रं गां दद्याच्च गुरुतल्पगः ॥५२॥

कृतपापं चरेद्रोधे द्वौ पादौ बन्धने पशोः । सर्वकृच्छ्रं निपाते स्यात्कान्तारे गृहदाहतः ॥५३॥
घण्टाभरणदोषेण कृतपाते मृते गवि । अस्थिभङ्गं गवां कृत्वा शृङ्गभङ्गमथापि वा ॥५४॥
त्वग्भेदं पुच्छनाशं वा मासार्द्धं यावकं पिबेत् । सर्वं हस्त्यश्वशस्त्राद्यैर्निश्चयं कृच्छ्रमेव तु ॥५५॥
अज्ञानात्प्राश्य विण्मूत्रं सुरासंस्पृष्टमेव च । पुनः संस्कारमायान्ति त्रयो वर्णा द्विजातयः ॥५६॥

वपनं मेखला दण्डो भैक्ष्यचर्य्यव्रतानि च । निवर्त्तन्ते द्विजातीनां पुनः संस्कारमर्हति ॥५७॥
आममांसं घृतं क्षौद्रं स्नेहश्च कालसम्भवः । अन्त्यभाण्डस्थिताः सर्वे निष्क्रान्ताः शुचयः स्मृताः ॥
एकभक्तं क्रमान्नक्तं एकैकाहमयाचितम् । उपवासः पादकृच्छ्रं कृच्छ्रार्द्धद्विगुणं हि यत् ॥५९॥
प्राजापत्यन्तु तत्स्याच्च सर्वपातकनाशनम् । कृच्छ्रं ससोपवासैश्च महासान्तपनं स्मृतम् ॥६०॥
त्र्यहमुष्णं पिबेदपः त्र्यहमुष्णं पयः पिबेत् । त्र्यहमुष्णं पिबेत् सर्पिस्तत्तकृच्छ्रमघापहम् ॥६१॥
द्वादशाहोपवासेन पराकः सर्वपापहा । एकैकं वर्द्धयेत् पिण्डं शुक्ले कृष्णे च ह्रासयेत् ॥६२॥
पयः काञ्चनवर्णायाः श्वेतवर्णे च गोमयम् । गोमूत्रं ताम्रवर्णाया नीलवर्णाभवं घृतम् ॥६३॥
दधि स्यात् कृष्णवर्णाया दर्भोदकसमायुतम् । गोमूत्रमाषकाण्यष्टौ गोमयस्तु चतुष्टयम् ॥६४॥
क्षीरस्य द्वादश प्रोक्ता दध्नस्तु दश उच्यते । घृतस्य माषकाः पञ्च पञ्चगव्यं मलापहम् ॥६५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रायश्चित्तकथनं नाम
चतुर्दशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१४॥

पञ्चदशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

मुनिभिश्चरिता धर्मा भक्त्या व्यास मयोदिताः । यैर्विष्णुस्तुष्यते चैव सुखादिपरिचारकाः ॥१॥
तर्पणेन च होमेन सन्ध्याया वन्दनेन च । प्राप्यते भगवान् विष्णुर्धर्मकामार्थमोक्षदः ॥२॥
धर्मो हि भगवान् विष्णुः पूजाविष्णुस्तु तर्पणम् । होमः सन्ध्या तथा ध्यानं धारणा सकलं हरिः ॥

सूत उवाच

प्रलयं जगतो वक्ष्ये तत्सर्वं शृणु शौनक । चतुर्युगसहस्रन्तु कल्पैकाब्जदिनं स्मृतम् ॥४॥
कृतत्रेताद्वापरादियुगावस्थां निबोध मे । कृते धर्मश्चतुष्पाच्च सत्यं दानं तपो दया ॥५॥
धर्मपाता हरिश्चेति सन्तुष्टा ज्ञानिनो नराः । चतुर्वर्षसहस्राणि नरा जीवन्ति वै तदा ॥६॥
कृतान्ते क्षत्रियैर्विप्रा विट् शूद्राश्च जिता द्विजैः । शूरश्चातिबलो विष्णू रक्षांसि च जघान ह ॥७॥
त्रेतायुगे त्रिपाद्धर्मः सत्यदानदयात्मकः । नरा यज्ञपरास्तस्मिंस्तथा क्षत्रोद्भवं जगत् ॥८॥
रक्तो हरिर्नरैः पूज्यो नरा दशशतायुषः । तत्र विष्णुर्भीमरथः क्षत्रिया राक्षसानहन् ॥९॥
द्विपादविग्रहो धर्मः पीतताङ्गाच्युते गते । चतुःशतायुषो लोका द्विजक्षत्रोद्भवाः प्रजाः ॥१०॥
तत्र दृष्ट्वाल्पबुद्धींश्च विष्णुर्व्यासस्वरूपधृक् । तदेकं तु चतुर्वेदं चतुर्द्धा व्यभजत् पुनः ॥११॥

शिष्यानध्यापयामास समस्तान् तान् निबोध मे । ऋग्वेदमथ पैलन्तु सामवेदञ्च जैमिनिम् ॥१२॥
अथर्वाणं सुमन्तुं तु यजुर्वेदं महामुनिम् । वैशम्पायनसञ्ज्ञन्तु पुराणं सूतमेव च ॥
अष्टादश पुराणानि यो वेत्ति हरिरेव हि ॥१३॥
सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशो मन्वन्तराणि च । वंशानुचरितञ्चैव पुराणं पञ्चलक्षणम् ॥१४॥
ब्राह्मं पाद्मं वैष्णवञ्च शैवं भागवतं तथा । भविष्यन्नारदीयञ्च स्कान्दं लिङ्गं वराहकम् ॥१५॥
मार्कण्डेयं तथाग्नेयं ब्रह्मवैवर्त्तमेव च । कौर्मं मात्स्यं गारुड़ञ्च वायवीयमनन्तरम् ॥
अष्टादशसमुद्दिष्टं ब्रह्माण्डमिति संज्ञितम् ॥१६॥
अन्यान्युपपुराणानि मुनिभिः कथितानि तु । आद्यं सनत्कुमारोक्तं नारसिंहमथापरम् ॥१७॥
तृतीयं स्कन्दमुद्दिष्टं कुमारेण तु भाषितम् । चतुर्थं शिवधर्माख्यं स्यान्नन्दीश्वरभाषितम् ॥१८॥
दुर्वाससोक्तमाश्चर्य्यं नारदोक्तमतः परम् । कपिलं वामनञ्चैव तथैवोशनसेरितम् ॥१९॥
ब्रह्माण्डं वारुणञ्चाथ कालिकाह्वयमेव च । माहेश्वरं तथा साम्बमेवं सर्वार्थसञ्चयम् ॥
पराशरोक्तमपरं मारीचं भार्गवाह्वयम् ॥२०॥
पुराणं धर्मशास्त्रञ्च वेदस्त्वङ्गानि यन्मुने । न्यायः शौनक मीमांसा आयुर्वेदार्थशास्त्रकम् ॥
गन्धर्वश्च धनुर्वेदो विद्या ह्यष्टादश स्मृताः ॥२१॥
द्वापरान्तेन च हरिर्गुरुभारमपाहरत् । एकपादस्थिते धर्मे कृष्णत्वञ्चाच्युते गते ॥२२॥
जनास्तदा दुराचारा भविष्यन्ति च निर्दयाः । सत्त्वं रजस्तम इति दृश्यन्ते पुरुषे गुणाः ॥
कालसञ्चोदितास्तेऽपि परिवर्त्तन्त आत्मनि ॥२३॥
प्रभूतञ्च यदा सत्त्वं मनोबुद्धीन्द्रियाणि च । तदा कृतयुगं विद्यात् ज्ञाने तपसि यद्रतः ॥२४॥
यदा कर्मसु काम्येषु शक्तिर्यशसि देहिनाम् । तदा त्रेता रजोभूतिरिति जानीहि शौनक ॥२५॥
यदा लोभस्त्वसन्तोषो मानो दम्भश्च मत्सरः । कर्मणाञ्चापि काम्यानां द्वापरं तद्रजस्तमः ॥२६॥
यदा सदानृतं तन्द्रा निद्रा हिंसादिसाधनम् । शोकमोहौ भयं दैन्यं स कलिस्तमसि स्मृतः २७॥
यस्मिन् जनाः कामिनः स्युः शश्वत् कटुकभाषिणः । दस्यूत्कृष्टा जनपदा वेदाः पाषण्डदूषिताः ॥
राजानश्च प्रजाभिक्षाः शिश्नोदरपराजिताः । अव्रता वटवोऽशौचा भिक्षवश्च कुटुम्बिनः ॥२९॥
तपस्विनो ग्रामवासाः न्यासिनो ह्यर्थलोलुपाः । ह्रस्वकाया महाहाराश्चौर्य्यास्तु साधवः स्मृताः ॥
त्यक्ष्यन्ति भृत्याश्च पतिं तापसस्त्यक्ष्यति व्रतम् । शूद्राः प्रतिग्रहिष्यन्ति वैश्यस्तपपरायणः ॥३१॥
उद्विग्नाः सन्ति च जनाः पिशाचसदृशाः प्रजाः । अन्यायभोजनेनाग्निदेवतातिथिपूजनम् ॥३२॥
करिष्यन्ति कलौ प्राप्ते न च पित्र्युदकक्रियाम् । स्त्रीपराश्च जनाः सर्वे शूद्रप्रायाश्च शौनक ३३॥

बहुप्रजाल्पभाग्याश्च भविष्यन्ति कलौ स्त्रियः । शिरःकण्डूयनपरा आज्ञां भेत्स्यन्ति भर्त्सिताः ॥
विष्णुं न पूजयिष्यन्ति पाषण्डोपहता जनाः । कलेर्दोषनिधेर्विप्रा अस्ति ह्येको महागुणः ॥३५॥
कीर्त्तनादेव कृष्णस्य महाबन्धं परित्यजेत् । कृते यज्ञादिना विष्णुं त्रेतायां जपतः फलम् ॥३६॥
द्वापरे परिचर्य्यायां कलौ तद्धरिकीर्त्तनात् । तस्माद् ध्येयो हरिर्नित्यं ध्येयः पूज्यश्च शौनक ॥३७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे युगधर्मकथनं नाम पञ्च-
दशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१५॥

षोडशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

चतुर्युगसहस्रान्ते ब्राह्मो नैमित्तिको लयः । अनावृष्टिश्च कल्पान्ते जायते शतवार्षिकी ॥१॥
उत्तिष्ठन्ति तदा रौद्रा दिवि सप्त दिवाकराः । ते तु पीत्वा जलं सर्वं शोषयन्ति जगत्त्रयम् ॥२॥
भूर्भुवःस्वर्महर्लोकं चराचरं जनं तथा । रुद्रो भूत्वासौ विष्णुश्च पातालानि दहत्यथ ॥३॥
विष्णुर्दहेत्त्रिलोकञ्च मुखान्मेघान् सृजत्यलम् । वर्षन्ते च वर्षशतं नानामोहमहाघनाः ॥४॥
विष्णुरेकार्णवे भूते वर्षे ब्रह्मस्वरूपधृक् । शेतेऽनन्तासने विष्णुर्नष्टे स्थावरजङ्गमे ॥५॥
सुप्त्वा वर्षसहस्रं स जगद्भूयोऽसृजद्धरिः । अथ प्राकृतिकं वक्ष्ये प्रलयं शृणु शौनक ॥६॥
पूर्णे संवत्सरशते संहृत्य सकलं जगत् । ब्राह्मणं न्यस्य देहे हि मुक्तो योगबलैर्हरिः ॥७॥
अनावृष्ट्यर्कसम्पन्ना आसन् मेघास्तथा द्विज । शतं वर्षाणि वर्षद्भिर्मेघैरण्डं प्रपूर्य्यते ॥८॥
अन्तर्गतेन तोयेन भिन्नमण्डं जगत्पतेः । पूर्णे ब्रह्मायुषि गते म्रियतेऽम्भसि लीयते ॥९॥
एवं सा जगदाधारा तोये चोर्वी प्रलीयते । आपस्तेजसि लीयन्ते तेजो वायौ प्रलीयते ॥१०॥
वायुः खे खञ्च भूतादौ विशते च तदा महान् । महान् प्रपद्यते व्यक्ता प्रकृतिः पुरुषे नरे ॥११॥
शतवर्षं हरिः शेते सृजतेऽथ दिनागमे । अव्यक्तादिक्रमेणैव व्यक्तीभूतं चराचरम् ॥१२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे नैमित्तिकप्रलयकथनं
नाम षोडशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१६॥

सप्तदशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

आध्यात्मिकादितापांस्त्रीन् ज्ञात्वा संसारचक्रवित् । उत्पन्नज्ञानवैराग्यः प्राप्नोत्यात्यन्तिकं लयम् ॥
संसारचक्रं वक्ष्येऽहमादावुत्क्रान्तिकालतः । यद्विना पुरुषार्थो न लीनः स्यात्परमात्मनि ॥२॥
उर्ध्ववासो नरस्त्यक्त्वा देहमन्यत् प्रपद्यते । नीयते द्वादशाहेन यमस्य यमपूरुषैः ॥३॥
तत्र यद्बान्धवास्तोयं प्रयच्छन्ति तिलैः सह । यच्च पिण्डं प्रयच्छन्ति यमलोके तदश्नुते ॥४॥
गतश्च नरकं पापात् स्वर्गं याति स्वपुण्यतः । पापकृद् याति नरकं पुण्यकृद् याति वै दिवम् ॥
स्वर्गाच्च नरकात् त्यक्तः स्त्रीणां गर्भे भवत्यपि । नाभिभूतश्च तस्यैव याति बीजद्वयं हि तत् ॥६॥
कललं बुद्बुदमयं ततः शोणितमेव च । पेश्या पलसमोऽण्डः स्यादङ्कुरं तत उच्यते ॥७॥
उपाङ्गान्यङ्गुलीनेत्रनासान्यग्रबलानि च । आवहं याति चाङ्गेभ्यस्तत्परं तु नखादिकम् ॥८॥
त्वचो रोमाणि जायन्ते केशाश्चैव ततः परम् । नरश्चाधोमुखः स्थित्वा दशमे च स जायते ॥९॥
ततस्तु वैष्णवी मायाऽऽवृणोत्यत्यन्तमोहिनी । बालत्वं तु कुमारत्वं यौवनं वृद्धतामपि ॥१०॥
ततश्च मरणं तत्तद्धर्ममाप्नोति मानवः । एवं संसारचक्रेऽस्मिन्भ्राम्यते घटियन्त्रवत् ॥११॥
नरकात्प्रतिमुक्तस्तु पापयोनिषु जायते । पतितात्प्रतिगृह्याथ अधोयोनिं व्रजेद् बुध ॥१२॥
नरकात्प्रतिमुक्तस्तु कृमिर्भवति याचकः । उपाध्यायव्यलीकस्तु कृत्वा श्वा भवति द्विजः ॥१३॥
तज्जायां मनसा वाञ्छंस्तद्द्रव्यं वाप्यसंशयः । गर्दभो जायते जन्तुर्मित्रस्यैवापमानकृत् ॥१४॥
पितरौ पीडयित्वा तु कच्छपत्वञ्च जायते । भर्त्तुः पिण्डमुपाश्वस्तो वञ्चयित्वा तमेव यः ॥१५॥
सोऽपि मोहसमापन्ने जायते वानरो मृतः । न्यासोपहर्त्ता नरकाद्विमुक्तो जायते कृमिः ॥१६॥
असूयकश्च नरकान्मुक्तो भवति राक्षसः । विश्वासहर्त्ता च नरो मीनयोनौ प्रजायते ॥१७॥
यवधान्यानि संहृत्य जायते मूषको मृतः । परदाराभिमर्षात्तु वृको घोरोऽभिजायते ॥१८॥
भ्रातृभार्य्याप्रसङ्गत्वे कोकिलो जायते नरः । गुर्वादिभार्य्यागमनाच्छूकरो जायते नरः ॥१९॥
यज्ञदानविवाहानां विघ्नकर्त्ता भवेत्कृमिः । देवतापितृविप्राणामदत्त्वा यो समश्नुते ॥२०॥
प्रमुक्तो नरकाद्वापि वायसः सम्प्रजायते । ज्येष्ठभ्रातृपमानाच्च क्रौञ्चयोनौ प्रजायते ॥२१॥
शूद्रस्तु ब्राह्मणीं गत्वा कृमियोनौ प्रजायते । तस्यामपत्यमुत्पाद्य काष्ठान्तःकीटको भवेत् ॥२२॥
कृतघ्नः कृमिकः कीटः पतङ्गो वृश्चिकस्तथा । अशस्त्रं पुरुषं हर्त्ता नरः सञ्जायते खरः ॥२३॥
कृमिः स्त्रीवधकर्त्ता च बालहन्ता च जायते । भोजनञ्चोरयित्वा तु मक्षिका जायते नरः ॥२४॥

हृत्वान्नञ्चैव मार्जारस्तिलहृच्चैव मूषिकः । घृतं हृत्वा च नकुलः काको मद्गुरमामिषम् ॥२५॥
मधु हृत्वा नरो दंशः पूपं हृत्वा पिपीलिकः । अपो हृत्वा तु पापात्मा वायसः सम्प्रजायते २६॥
हृते काष्ठे च हारीतः कपोतो वा प्रजायते । हृत्वा तु काञ्चनं भाण्डं कृमियोनौ प्रजायते २७॥
कार्पासिके हृते क्रौञ्चो वह्निहर्त्ता वकस्तथा । मयूरो वर्णकं हृत्वा शाकपत्रञ्च जायते ॥२८॥
जीवञ्जीवकतां याति रक्तवस्त्रापहृन्नरः । छुछुन्दरिः शुभान्गन्धान् शशं हृत्वा शशो भवेत् २९॥
षण्ढः कलापहरणे काष्ठहृत्तृणकीटकः । पुष्पं हृत्वा दरिद्रस्तु पङ्गुर्यावकहृन्नरः ॥३०॥
शाकहर्त्ता च हारीतस्तोयहर्त्ता च चातकः । गृहहृन्नरकान्गत्वा रौरवादीन्सुदारुणान् ॥३१॥
तृणगुल्मलतावल्लीत्वक्हा च तरुतां व्रजेत् । एष एव क्रमो दृष्टो गोसुवर्णादिहारिणाम् ॥३२॥
विद्यापहारी मूकश्च गत्वा च नरकान्बहून् । असमिद्धे हुते चाग्नौ मन्दाग्निः समजायत ॥३३॥
परनिन्दा कृतघ्नत्वं परमर्य्यादघातनम् । नैष्ठुर्य्यं नैर्घृणत्वञ्च परदारोपसेविनाम् ॥३४॥
परस्वहरणाशौचं देवतानाञ्च कुत्सनम् । निकृत्य वञ्चनं नृणां कार्पण्यञ्च नृणां नरः ॥
उपलक्षणादि जानीयान्मुक्तानां नरकादनु ॥ ३५ ॥
दया भूतेषु संवादः परलोकं प्रतिक्रिया । सत्यं हितार्थमुक्तिश्च वेदप्रामाण्यदर्शनम् ॥३६॥
गुरुदेवर्षिसिद्धर्षिसेवनं साधुसंयमः । सत्क्रियाभ्यसनं मैत्री स्वर्गस्य लक्षणं विदुः ॥
अष्टाङ्गयोगविज्ञानात्प्राप्नोत्यात्यन्तिकं फलम् ॥ ३७ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे पापपरिणामकथनं नाम
सप्तदशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१७॥

अष्टादशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

वक्ष्ये साङ्गं महायोगं भुक्तिमुक्तिकरं परम् । सर्वपापप्रशमनं भक्त्यानुपठितं शृणु ॥ १ ॥
ममेति मूलं दुःखस्य न ममेति निवर्त्तते । दत्तात्रेयो ह्यलर्काय इममाह महामतिः ॥ २ ॥
अहमित्यङ्कुरोत्पन्नो ममेति स्कन्धवान्महान् । गृहक्षेत्राश्च शाखाश्च यत्र दाराभिपल्लवः ॥ ३ ॥
धनधान्ये महापात्रे पापमूलोऽतिदुर्गमः । विधिवत्सुखशान्त्यर्थं जातो ज्ञानमहातरुः ॥ ४ ॥
छिन्नो विद्याकुठारेण ते गता लयमीश्वरे । प्राप्य ब्रह्मरसं पीतं नीरजस्कमकण्टकम् ॥ ५ ॥

प्राप्नुवन्ति पराः प्राज्ञाः सुखनिर्वृतिमेव च । मूर्त्तेन्द्रियलयं नूनं न त्वं राजन् न चाप्यहम् ६ ॥
न तन्मात्रादिकं वाचा नैवान्तःकरणं तथा । कं वा पश्यसि राजेन्द्र प्रधानमिदमावयोः ७ ॥
मृतः परेऽह्नि क्षेत्रज्ञः संजातोऽयं गुणात्मकः । एकत्वेऽपि पृथग्भावस्तथा क्षेत्रात्मनो नृप ८ ॥
ज्ञानपूर्ववियोगोऽसौ ज्ञाने नष्टे च योगिनः । सा मुक्तिर्ब्रह्मणा चैक्यमनैक्यं पुत्र ते गुणैः ॥ ९ ॥
तद्गृहं यत्र वसति तद्भोज्यं येन जीवति । यन्मुक्तये तदेवोक्तं ज्ञानाज्ञानेन चान्यथा ॥१०॥
भवभोगेन पुण्यानामपुण्यानाञ्च पार्थिव । कर्त्तव्यानाञ्च नित्यानां क्षयं त्वकरणात्तथा ॥११॥
अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्य्यापरिग्रहौ । यमाः पञ्चाथ नियमाः शौचं द्विविधमीरितम् ॥१२॥
सन्तोषस्तपसा शान्तिर्वासुदेवार्चनं दमः । आसनं पद्मकाद्युक्तं प्राणायामो मरुज्जयः ॥१३॥
प्रत्येकं त्रिविधः सोऽपि पूरकुम्भकरेचकैः । लघुर्यो दशमात्रस्तु द्विगुणः स तु मध्यमः ॥१४॥
त्रिगुणाभिस्तु मात्राभिरुत्तमः स उदाहृतः । जपध्यानयुतो गर्भो विपरीतस्त्वभक्षकः ॥१५॥
प्रथमे जनयेत्स्वप्नं मध्यमेन च वेपथुः । विपाकं हि तृतीयेन जाता दोषास्त्वनुक्रमात् ॥
आसनस्थं तु युञ्जीत कृत्वा च प्रणवं हृदि । पार्ष्णिभ्यां लिङ्गवृषणौ स्पर्शन्नेकाग्रमानसः ॥१७॥
(तेजसा तमसो वृत्तिं सत्त्वेन रजसस्तथा । निरुध्य निश्चलो वृत्तिं स्थितो युञ्जीत योगवित् ॥
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः प्राणादीन्मन एव च । निगृह्य समवायेन प्रत्याहारमुपक्रमात् ॥१६॥
प्राणायामा दशाष्टौ च धारणा सा विधीयते । द्वे धारणे स्मृतो योगो योगिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥
प्राङ्नाड्यां हृदये चात्र तृतीया च तथोरसि । कण्ठे मुखे नासिकाग्रे नेत्रे भ्रूमध्यमूर्धसु ॥२१॥
किञ्चित्तस्मात्परस्मिंश्च धारणा दशधा स्मृता । दशैता धारणाः प्राप्य प्राप्नोत्यक्षररूपताम् २२॥
यथाग्निरग्नौ संक्षिप्तस्तथात्मा परमात्मनि । ब्रह्मरूपं महापुण्यमोमित्येकाक्षरं जपेत् ॥२३॥
अकारश्च तथोकारो मकारश्चाक्षरत्रयम् । इत्येतदक्षरं ब्रह्म परमोङ्कारसंज्ञितम् ॥ २४ ॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिः स्थूलदेहविवर्जितम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिर्जरामरणवर्जितम् ॥२५॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिः पृथिव्या मलवर्जितम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिर्वाय्वाकाशविवर्जितम् २६॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिः सूक्ष्मदेहविवर्जितम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिः स्थानास्थानविवर्जितम् ॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिर्गन्धमात्रविवर्जितम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिः श्रोत्रत्वक्परिवर्जितम् २८॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिर्जिह्वाघ्राणविवर्जितम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिः प्राणापानविवर्जितम् २९॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिर्व्यानोदानविवर्जितम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिरज्ञानपरिवर्जितम् ॥३०॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिस्त्रीष्वयं परमं पदम् । देहेन्द्रियमनोबुद्धिप्राणाहङ्कारवर्जितम् ॥३१॥
नित्यशुद्धबुद्धयुक्तमहमानन्दमद्वयम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिर्ज्ञानरूपो विमुक्तये ॥३२॥

सूत उवाच

इत्यष्टाङ्गो मया योग उक्तः शौनक मुक्तिदः । नित्यनैमित्तिकं प्राप्त्वा लयं प्राकृतबन्धनाः ३३॥
उत्पद्यन्ते हि संसारे नैकं प्राप्त्वा परात्मनाम् । विमुच्यते विमुक्तश्च ज्ञानादज्ञानमोहितः ॥३४॥
ततो न म्रियते दुःखी न रोगी न च बन्धवान् । न पापैर्युज्यते योगी नरके न विपच्यते ॥३५॥
गर्भवासे स नो दुःखी स स्यान्नारायणोऽव्ययः ।
भक्त्या त्वनन्यया लभ्यो भगवान्भुक्तिमुक्तिदः ॥३६॥
ध्यानेन पूजया जप्यैः सम्यक्स्तोत्रैर्यतव्रतैः । यज्ञैर्दानैश्चित्तशुद्धिस्तया ज्ञानञ्च लभ्यते ॥३७॥
प्रणवादिकमन्त्रैश्च जप्यैर्मुक्तिं गता द्विजाः । इन्द्रोऽपि परमं स्थानं गन्धर्वाप्सरसो वराः ३८॥
प्राप्ता देवाश्च देवत्वं मुनित्वं मुनयो गताः । गन्धर्वत्वञ्च गन्धर्वा राजत्वञ्च नृपादयः ॥३९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अष्टाङ्गयोगकथनं नाम
अष्टादशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१८॥

ऊनविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

विष्णुभक्तिं प्रवक्ष्यामि यया सर्वमवाप्यते । यथा भक्त्या हरिस्तुष्येत्तथा नान्येन केनचित् ॥१॥
महतः श्रेयसो मूलं प्रसवः पुण्यसन्ततेः । जीवितस्य फलं स्वादु नियतिस्मरणं हरेः ॥ २ ॥
तस्मात्सेवा बुधैः प्रोक्ता भक्तिसाधनभूयसी । ते भक्ता लोकनाथस्य नामकर्मादिकीर्त्तने ॥ ३ ॥
मुञ्चन्त्यश्रूणि संहर्षाद्ये प्रहृष्टतनूरुहाः । जगद्धातुर्महेशस्य ज्ञानदं चरणद्वयम् ॥ ४ ॥
इह नित्यक्रियाः कुर्य्युः स्निग्धा ये वैष्णवास्तु ते । ब्रह्मात्वरं न शृण्वन्वै तथा भगवतेरितम् ॥
प्रणामपूर्वकं भक्त्या यो वदेद्वैष्णवो हि सः । तद्भक्तजनवात्सल्यं पूजयंश्चानुमोदनम् ॥ ६ ॥
तत्कथाश्रवणे प्रीतिः श्रवणं सफलं भवेत् । येन सर्वात्मना विष्णौ भक्त्या भावो निवेशितः ॥
विश्वेश्वरकृताद्विप्रान्महाभागवतो हि सः । स्वयमभ्यर्चनञ्चैव यो विष्णुञ्चोपजीवति ॥ ८ ॥
भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छोऽपि वर्त्तते । स विप्रेन्द्रो मुनिः श्रीमान् स याति परमां गतिम्॥
तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स च पूज्यो यथा हरिः । पुनाति भगवद्भक्तश्चण्डालोऽपि यदृच्छया १०॥
दयां कुरु प्रपन्नाय तवास्मीति च यो वदेत् । अभयं सर्वभूतेभ्यो दद्यादेतद् व्रतं हरेः ॥ ११ ॥
मन्त्रयाजिसहस्रेभ्यः सर्ववेदान्तपारगः । सर्ववेदान्तवित्कोट्या विष्णुभक्तो विशिष्यते ॥ १२ ॥

एकान्तिनः स्ववपुषा गच्छन्ति परमं पदम् । एकान्तेन समो विष्णुस्तस्मादेषां परायणः १३॥
यस्मादेकान्तिनः प्रोक्तास्तद्भागवतचेतसः । प्रियाणामपि सर्वेषां देवदेवस्य सुप्रियः ॥ १४ ॥
आपत्स्वपि सदा यस्य भक्तिरव्यभिचारिणी । या प्रीतिरधिका विष्णौ विषयेष्वनपायिनी ॥
विष्णुं संस्मरतः सा मे हृदयान्नोपसर्पति । दृढभक्तोऽपि वेदादिसर्वशास्त्रार्थपारगः ॥ १६ ॥
यो न सर्वेश्वरे भक्तस्तं विद्यात् पुरुषाधमम् । नाधीतवेदशास्त्रोऽपि न कृतोऽध्वरसम्भवः ।
यो भक्तिं वहते विष्णौ तेन सर्वं कृतं भवेत् ॥ १७ ॥
यज्वनः क्रतुमुख्यानां वेदानां पारगा अपि । न तां यान्ति गतिं भक्ता यां यान्ति मुनिसत्तमाः
यः कश्चिद् वैष्णवो लोके मिथ्याचारोऽप्यनाश्रमी । पुनाति सकलान् लोकान् सहस्रांशुरिवोदितः
ये नृशंसा दुरात्मानः पापाचाररतास्तथा । येऽपि यान्ति परं स्थानं नारायणपरायणाः ॥
दृढा जनार्दने भक्तिर्यदैवाव्यभिचारिणी । तदा कियत् स्वर्गसुखं सैव निर्वाणहेतुकी ॥ २१ ॥
भ्राम्यतां तत्र संसारे नराणां कर्मदुर्गमे । हस्तावलम्बने ह्येको दृष्टस्तुष्टो जनार्दनः ॥ २२ ॥
न शृणोति गुणान् दिव्यान् देवदेवस्य चक्रिणः । स नरो वधिरो ज्ञेयो सर्वधर्मबहिष्कृतः ॥
नाम्नि संकीर्त्तिते विष्णोर्यस्य पुंसो न जायते । शरीरं पुलकोद्भासि तद्भवेत्कुणपोपमम् ॥
यस्मिन् भक्तिर्द्विजश्रेष्ठ मुक्तिरप्यचिराद्भवेत् । निविष्टमनसां पुंसां सर्वथा वृजिनक्षयम् ॥
स्वपुरुषमभिवीक्ष्य पाशहस्तं वदति यमः किल तस्य कर्णमूले ।
परिहर मधुसूदनप्रपन्नान् प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानाम् ॥२६॥
अपि चेत् सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् । साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥
क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं स गच्छति । विप्रेन्द्र प्रतिजानीहि विष्णुभक्तो न नश्यति ॥
धर्मार्थकामः किं तस्य मुक्तिस्तस्य करे स्थिता । समस्तजगतां मूले यस्य भक्तिः स्थिरा हरौ ॥
दैवी ह्येषा गुणमयी हरेर्माया दुरत्यया । तमेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥३०॥
किं यज्ञाराधने पुंसां सिध्यते हरिमेधसः । भक्त्यैवाराध्यते विष्णुर्नान्यत्तत्रापि कारणम् ॥३१॥
न दानैर्विविधैर्दत्तैः पुष्पैर्नैवानुलेपनैः । तोषमेति महात्मासौ यथा भक्त्या जनार्दनः ॥३२॥
संसारविषवृक्षस्य द्वे फले ह्यमृतोपमे । कदाचित्केशवे भक्तिस्तद्भक्तैर्वा समागमः ॥३३॥
पत्रेषु पुष्पेषु फलेषु तोयेष्वकष्टलभ्येषु सदैव सत्सु ।
भक्त्यैकलभ्ये पुरुषे पुराणे मुक्त्यैकलाभे क्रियते प्रयत्नः ॥३४॥
आस्फोटयन्ति पितरः प्रनृत्यन्ति पितामहाः । वैष्णवो मत्कुले जातः स नः सन्तारयिष्यति ॥३५॥
अज्ञानिनः सुरवरं समधिक्षिपन्तो यत्पापिनोऽपि शिशुपालसुयोधनाद्याः ।
मुक्तिं गताः स्मरणमात्रविधूतपापाः कः संशयः परमभक्तिमतां जनानाम् ॥३६॥

२२
शरणं तं प्रपन्ना ये ध्यानयोगविवर्जिताः । तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य यान्ति तद्वैष्णवं पदम् ॥३७॥
भवोद्भवक्लेशशतैर्हतस्तथा परिभ्रमन्निन्द्रियरन्ध्रकैर्हयैः ।
नियम्य मां माधव मे मनोहयस्त्वदङ्घ्रिशङ्कौ दृढभक्तिबन्धने ॥३८॥
विष्णुरेव परं ब्रह्म त्रिभेदमिह पठ्यते । वेदसिद्धान्तभानेषु तन्न जानन्ति मोहिताः ॥३९॥
इति गारुडे महापुराणे भगवद्भक्तिकथनं नाम ऊनविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२१९॥

विंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

मुक्तिहेतुमनाद्यन्तमजमव्ययमक्षयम् । यो नमेत् सर्वलोकस्य नमस्यो जायते नरः ॥ १ ॥
विष्णुमानन्दमद्वैतं विज्ञानं सर्वगं प्रभुम् । प्रणमामि सदा भक्त्या चेतसा हृदयालयम् ॥ २ ॥
योऽन्तस्तिष्ठन्नशेषस्य पश्यतीशः शुभाशुभम् । तं सर्वसाक्षिणं विष्णु नमस्ये परमेश्वरम् ॥ ३ ॥
शक्तौ नापि नमस्कारः प्रयुक्तश्चक्रपाणये । ससारतृणवर्गाणामुद्वेजनकरो हि सः ॥ ४ ॥
कृष्णे स्फुरज्जलधरोदरचारुकृष्णे लोकाधिकारपुरुषे परमप्रमेये ।
एको हि भावगुणमात्रदृढप्रणामः सद्यः श्वपाकमपि साधयितुं प्रशक्तः ॥ ५ ॥
प्रणम्य दण्डवद्भूमौ नमस्कारेण योऽर्चयेत् । स यां गतिमवाप्नोति न तां क्रतुशतैरपि ॥ ६ ॥
दुर्गसंसारकान्तारकूपारामेऽपि धावताम् । एकः कृष्णे नमस्कारो मुक्त्या तांस्तारयिष्यति॥ ७ ॥
आसीनो वा शयानो वा तिष्ठन् वा यत्र तत्र वा । नमो नाराणायेति मन्त्रैकशरणो भवेत्॥ ८ ॥
नारायणेति शब्दोऽस्ति वागस्ति वशवर्त्तिनी । तथापि नरके मूढाः पतन्तीति किमद्भुतम् ॥९॥
चतुर्मुखो वा यदि कोटिवक्त्रो भवेन्नरः कोऽपि विशुद्धचेताः ।
स वै गुणानामयुतैकदेशं वदेन्न वा देववरस्य विष्णोः ॥ १० ॥
व्यासाद्या मुनयः सर्वे स्तुवन्तो मधुसूदनम् । मतिक्षयान्निवर्त्तन्ते न गोविन्दगुणक्षमात् ॥११॥
अवशेनापि यन्नाम्नि कीर्त्तिते सर्वपातकैः । पुमान् विमुच्यते सद्यः सिंहत्रस्तैर्मृगो यथा ॥
बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति ॥१२॥
स्वप्नेऽपि नाम स्पृशतोऽपि पुंसः क्षयं करोत्यक्षयपापराशिम् ।
प्रत्यक्षतः किं पुनरत्र पुंसा प्रकीर्त्तिते नाम्नि जनार्दनस्य ॥१३॥
नमः कृष्णाच्युतानन्तवासुदेवेत्युदीरितम् । यैर्भावभावितैर्विप्र न ते यमपुरं ययुः ॥१४॥

क्षयो भवेद्यथा वह्नेस्तमसो भास्करोदये । तथैव कलुषौघस्य नामसंकीर्त्तनाद्धरेः ॥१५॥
क नाकपृष्ठगमनं पुनरायाति न क्षयम् । गच्छतां दूरमध्वानं कृष्णमूर्च्छितचेतसाम् ॥१६॥
पाथेयं पुण्डरीकाक्षनामसंकीर्त्तनं हरेः । संसारसर्पसंदष्टविषचेष्टैकभेषजम् ॥
कृष्णेति वैष्णवं नाम जप्त्वा मुक्तो भवेन्नरः ॥१७॥
ध्यायन्कृते जपेन्मन्त्रैस्त्रेतायां द्वापरेऽर्चयन् । यदाप्नोति तदाप्नोति कलौ संस्मृत्य केशवम् ॥१८॥
जिह्वाग्रे वर्त्तते यस्य हरिरित्यक्षरद्वयम् । संसारसागरं तीर्त्वा स गच्छेद्वैष्णवं पदम् ॥१९॥
विज्ञातदुष्कृतिसहस्रसमावृतोऽपि श्रेयः परं तु परिशुद्धिमभीप्समानः ।
स्वप्नान्तरे न हि पुनश्च भवं स पश्येन्नारायणस्तुतिकथापरमो मनुष्यः ॥२०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे नारायणभक्तिकथनं नाम
विंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२०॥

एकविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

अशेषलोकनाथस्य सारमाराधनं हरेः । दद्यात्पुरुषसूक्तेन यः पुष्पाण्यप एव च ॥ १ ॥
अर्चितं स्याज्जगदिदं तेन सर्वं चराचरम् । यो न पूजयते विष्णुं तं विद्याद् ब्रह्मघातकम् ॥ २ ॥
यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् । तं यो न ध्यायते विष्णुं स विष्ठायां क्रिमिर्भवेत् ॥३॥
नरके पच्यमानस्तु यमेन परिभाषितः । किं त्वया नार्चितो देवः केशवः क्लेशनाशनः ॥ ४ ॥
उदकेनाप्यभावेन द्रव्याणामर्चितः प्रभुः । यो ददाति स्वकं लोकं स त्वया किं न चार्चितः ॥
न तत्करोति सा माता न पिता नापि बान्धवः । यत्करोति हृषीकेशः सन्तुष्टः श्रद्धयार्चितः ६॥
वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान् । विष्णुराराध्यते पन्था नान्यस्तत्तोषकारकः ॥ ७ ॥
न दानैर्विविधैर्दत्तैर्न पुष्पैर्नानुलेपनैः । तोषमेति महात्मासौ यथा भक्त्या जनार्दनः ॥ ८ ॥
सम्पदैश्वर्य्यमाहात्म्यैः सन्तत्या न च कर्मणा । विमुक्तैश्चैकता लभ्या मूलमाराधनं हरेः ॥ ९ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे पूजास्तुतिकथनं नाम
एकविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२१॥

द्वाविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

आलोक्य सर्वशास्त्राणि विचार्य्य च पुनः पुनः । इदमेकं सुनिष्पन्नं ध्येयो नारायणः सदा ॥१॥
किं तस्य दानैः किं तीर्थैः किं तपोभिः किमध्वरैः । यो नित्यं ध्यायते देवं नारायणमनन्यधीः ॥
षष्टिस्तीर्थसहस्राणि षष्टिस्तीर्थशतानि च । नारायणप्रणामस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३ ॥
प्रायश्चित्तान्यशेषाणि तपःकर्माणि यानि वै । यानि येषामशेषाणां कृष्णानुस्मरणं परम् ॥ ४ ॥
कृतपापेऽनुरक्तिश्च यस्य पुंसः प्रजायते । प्रायश्चित्तं तु तस्यैकं हरेः संस्मरणं परम् ॥ ५ ॥
मुहूर्त्तमपि यो ध्यायेन्नारायणमतन्द्रितः । सोऽपि स्वर्गतिमाप्नोति किं पुनस्तत्परायणः ॥ ६ ॥
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तेषु योगस्थस्य च योगिनः । या काचिन्मनसो वृत्तिः सा भवत्यच्युताश्रया ॥७॥
उत्तिष्ठन्निपतन्विष्णुं प्रलपन्विविशंस्तथा । भुञ्जन् जाग्रच्च गोविंदं माधवं यश्च संस्मरेत् ॥ ८ ॥
स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः कुर्य्याच्चित्तं जनार्दने । एषा शास्त्रानुसारोक्तिः किमन्यैर्बहुभाषितैः ॥९॥
ध्यानमेव परो धर्मो ध्यानमेव परं तपः । ध्यानमेव परं शौचं तस्माद् ध्यानपरो भवेत् ॥१०॥
नास्ति विष्णोः परं ध्येयं तपो नानशनात्परम् । तस्मात्प्रधानमंत्रोक्तं वासुदेवस्य चिन्तनम् ॥
यद् दुर्लभं परं प्राप्यं मनसो यन्न गोचरम् । तदप्यप्रार्थितं ध्यातो ददाति मधुसूदनः ॥१२॥
प्रमादात्कुर्वतां पुंसां प्रच्यवेताध्वरेषु यत् । स्मरणादेव तद्विष्णोः संपूर्णं स्यादिति श्रुतिः ॥१३॥
ध्यानेन सदृशं नास्ति शोधनं पापकर्मणाम् । आगामिदेहहेतूनां दाहको योगपावकः ॥१४॥
विनिष्पन्नसमाधिस्तु मुक्तिमत्रैव जन्मनि । प्राप्नोति योगी योगाग्निदग्धकर्मा च योऽचिरात् ॥
यथाग्निरुद्यतशिखः कक्षं दहति वानिलः । तथा चित्तस्थितो विष्णुर्योगिनां सर्वकिल्बिषम् १६॥
यथाग्नियोगात्कनकममलं संप्रजायते । संस्पृष्टो वासुदेवेन मनुष्याणां सदा मलः ॥१७॥
गङ्गास्नानसहस्रेषु पुष्करस्नानकोटिषु । यत्पापं विलयं याति स्मृते नश्यति तद्धरौ ॥१८॥
प्राणायामसहस्रैस्तु यत्पापं नश्यति ध्रुवम् । क्षणमात्रेण तत्पापं हरेर्ध्यानात्प्रणश्यति ॥१९॥
कलिप्रभावो दुष्टोक्तिः पाषण्डानां तथोक्तयः । न क्रामेन्मानसं तस्य यस्य चेतसि केशवः ॥२०॥
सा तिथिस्तदहोरात्रं स योगः स च चन्द्रमाः । लग्नं तदेव विख्यातं यत्र प्रस्मर्य्यते हरिः ॥२१॥
सा हानिस्तन्महच्छिद्रं सा चार्थजडमूकता । यन्मुहूर्त्तं क्षणो वापि वासुदेवं न चिन्तते ॥२२॥
कलौ कृतयुगस्तस्य कलिस्तस्य कृते युगे । हृदये यस्य गोविन्दो यस्य चेतसि नाच्युतः ॥२३॥
यस्याग्रतस्तथा पृष्ठे गच्छतस्तिष्ठतोऽपि वा । गोविन्दे नियतं चेतः कृतकृत्यः सदैव सः ॥२४॥
वासुदेवे मनो यस्य जपहोमार्चनादिषु । तस्यान्तरायो मैत्रेय देवेन्द्रत्वादिकं फलम् ॥२५॥

असंत्यज्य च गार्हस्थ्यं स तप्त्वा च महत्तपः । छिनत्ति पौरुषीं मायां केशवार्पितमानसः ॥२६॥
क्षमां कुर्वन्ति क्रुद्धेषु दयां मूर्खेषु मानवाः । मुदञ्च धर्मशीलेषु गोविन्दे हृदयस्थिते ॥२७॥
ध्यायेन्नारायणं देवं स्नानदानादिकर्मसु । प्रायश्चित्तेषु सर्वेषु दुष्कृतेषु विशेषतः ॥२८॥
लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदयस्थो जनार्दनः ॥२९॥
कीटपक्षिगणानाञ्च हरौ संन्यस्तचेतसाम् । ऊर्ध्वा एव गतिश्चास्ति किं पुनर्ज्ञानिनां नृणाम् ॥
वासुदेवतरुच्छाया नातिशीतातितापदा । नरकद्वारशमनी सा किमर्थं न सेव्यते ॥३१॥
न च दुर्वाससः शापो राज्यञ्चापि शचीपतेः । हन्तुं समर्थं हि सखे हृत्कृते मधुसूदने ॥३२॥
व्रजतस्तिष्ठतोऽन्यद्वा स्वेच्छया कर्म कुर्वतः । नापयाति यदा चिन्ता सिद्धां मन्येत धारणाम् ॥

ध्येयः सदा सवितृमण्डलमध्यवर्त्ती नारायणः सरसिजासनसन्निविष्टः ।
केयूरवान्कनककुण्डलवान्किरीटी हारी हिरण्मयवपुर्धृतशङ्खचक्रः ॥३४॥

न हि ध्यानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते । श्वपचान्नानि भुञ्जानो पापी नैवात्र लिप्यते ॥३५॥
सदा चित्तं समासक्तं जन्तोर्विषयगोचरे । यदि नारायणेऽप्येवं को न मुच्येत बन्धनात् ॥३६॥

सूत उवाच

विष्णुभक्तिर्यस्य चित्ते कं वा जीवो नमेत्सदा । स तारयति चात्मानं तथैव दुरितार्णवात् ॥
तज्ज्ञानं यत्र गोविन्दः स कथा यत्र केशवः । तत्कर्म यत्तदर्थाय किमन्यैर्बहुभाषितैः ॥३८॥
सा जिह्वा या हरिं स्तौति तच्चित्तं यत्तदर्पितम् । तावेव केवलौ श्लाघ्यौ यौ तत्पूजाकरौ करौ ॥

प्रणाममर्मीशस्य शिरःफलं विदुस्तदर्चनं पाणिफलं दिवौकसः ।
मनः फलं तद्गुणकर्मचिन्तनं वचस्तु गोविन्दगुणस्तुतिः फलम् ॥४०॥

मेरुमन्दारमात्रोऽपि राशिः पापस्य कर्मणः । केशवस्मरणादेव तस्य सर्वं विनश्यति ॥४१॥
यत्किञ्चित्कुरुते कर्म पुरुषः साध्वसाधु वा । सर्वं नारायणे न्यस्य कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥४२॥
तृणादिचतुरास्यान्तं भूतग्रामं चतुर्विधम् । चराचरं जगत्सर्वं प्रसुप्तं मायया तव ॥४३॥

यस्मिन्न्यस्तमतिर्न याति नरकं स्वर्गोऽपि यच्चिन्तने
विघ्नो यत्र न वेशितात्ममनसो ब्राह्मोऽपि लोकोऽल्पकः ।
मुक्तिश्चेतसि संस्थितो जडधियां पुंसां ददात्यव्ययः
किञ्चित्तं यदयं प्रयाति विलयं तत्राच्युते कीर्त्तिते ॥४४॥

अग्निकार्य्यं जपः स्नानं विष्णोर्ध्यानञ्च पूजनम् । गन्तुं दुःखोदधेः कुर्य्युर्ये च तत्र तरन्ति ते ॥
राष्ट्रस्य शरणं राजा पितरो बालकस्य च । धर्मश्च सर्वमर्त्यानां सर्वस्य शरणं हरिः ॥४६॥

ये नमन्ति जगद्योनिं वासुदेवं सनातनम्। न तेभ्यो विद्यते तीर्थमधिकं मुनिसत्तम ॥४७॥
अनर्घ्यरत्नपूजाञ्च कुर्य्यात्स्वाध्यायमेव च। तमेवोद्दिश्य गोविन्दं ध्यानं नित्यमतन्द्रितः ॥४८॥
शूद्रं वा भगवद्भक्तं निषादं श्वपचं तथा। द्विजजातिं समं मन्ये न याति नरकं नरः ॥४९॥
आदरेण सदा स्तौति धनवन्तं धनेच्छया। तथा विश्वस्य कर्त्तारं को न मुच्येत बन्धनात् ॥
यथा जातवनो वह्निर्दहत्यार्द्रमपीन्धनम्। तथाविधः स्थितो विष्णुर्योगिनां सर्वकिल्बिषम् ॥
आदीप्तं पर्वतं यद्वन्नाश्रयन्ति मृगादयः। तद्वत्पापानि सर्वाणि योगाभ्यासरतो नरः ॥५२॥
यस्य यावांश्च विश्वासस्तस्य सिद्धिस्तु तावती। एतावानेव कृष्णस्य प्रभावः परिमीयते ॥५३॥
विद्वेषादपि गोविंदं दमघोषात्मजः स्मरन्। शिशुपालो गतस्तत्त्वं किं पुनस्तत्परायणः ॥५४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे विष्णुमाहात्म्यकथनं नाम

द्वाविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२२॥

त्रयोविंशाधिकशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

नारसिंहस्तुतिं वक्ष्ये शिवोक्तं शौनकाधुना। पूर्वं मातृगणाः सर्वं शङ्करं वाक्यमब्रुवन् ॥ १ ॥
भगवन् भक्षयिष्यामः सदेवासुरमानुषम्। त्वत्प्रसादाज्जगत्सर्वं तदनुज्ञातुमर्हसि ॥ २ ॥

शङ्कर उवाच

भवतीभिः प्रजाः सर्वा रक्षणीया न संशयः। तस्माद्घोरतरप्रायं मनः शीघ्रं निवर्त्त्यताम् ॥ ३ ॥
इत्येवं शङ्करेणोक्तमनादृत्य तु तद्वचः। भक्षयामासुरव्यग्रास्त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ ४ ॥
त्रैलोक्ये भक्ष्यमाणे तु तदा मातृगणेन वै। नृसिंहरूपिणं देवं प्रदध्यौ भगवान् शिवः ॥ ५ ॥
अनादिनिधनं देवं सर्वभूतभवोद्भवम्। विद्युज्जिह्वं महादंष्ट्रं स्फुरत्केशरमालिनम् ॥ ६ ॥
रत्नाङ्गदं सुमुकुटं हेमकेशरभूषितम्। श्रोणिसूत्रेण महता काञ्चनेन विराजितम् ॥ ७ ॥
नीलोत्पलदलश्यामं रत्ननूपुरभूषितम्। तेजसाक्रान्तसकलब्रह्माण्डोदरमण्डपम् ॥ ८ ॥
आवर्त्तसदृशाकारैः संयुक्तं देहरोमभिः। सर्वपुष्पविचित्राञ्च धारयंश्च महास्रजम् ॥ ९ ॥
स ध्यातमात्रो भगवान्प्रददौ तस्य दर्शनम्। यादृशेनैव रूपेण ध्यातो रुद्रैस्तु भक्तितः ॥१०॥
तादृशेनैव रूपेण दुर्निरीक्ष्येण दैवतैः। प्रणिपत्य तु देवेशं तदा तुष्टाव शङ्करः ॥११॥

शङ्कर उवाच

नमस्तेऽस्तु जगन्नाथ नरसिंहवपुर्धर । दैत्येश्वरेन्द्र संहारनखशुक्तिविराजित ॥१२॥
नखकमलसंलग्न हेमपिङ्गलविग्रह । नमोऽस्तु पद्मनाभाय शोभनाय जगद्गुरो ॥
कल्पान्तेऽम्भोदनिर्घोष सूर्य्यकोटिसमप्रभ ॥१३॥
सहस्रयमसंत्रास सहस्रेन्द्रपराक्रम । सहस्रधनदस्फीत सहस्रचरणात्मक ॥१४॥
सहस्रचन्द्रप्रतिम सहस्रांशुहरिक्रम । सहस्ररुद्रतेजस्क सहस्रब्रह्मसंस्तुत ॥१५॥
सहस्ररुद्रसंजप्त सहस्राक्षनिरीक्षण । सहस्रजन्ममथन सहस्रबन्धमोचन ॥१६॥
सहस्रवायुवेगाग्र सहस्राक्ष कृपाकर । स्तुत्वैवं देवदेवेशं नृसिंहवपुषं हरिम् ॥
विज्ञापयामास पुनर्विनयावनतः शिवः ॥१७॥
अन्धकस्य विनाशाय या सृष्टा मातरो मया । अनादृत्य तु मद्वाक्यं भक्षयन्त्यद्भुताः प्रजाः ॥१८॥
सृष्ट्वा ताश्च न शक्तोऽहं संहर्तुमपराजितः । पूर्वं कृत्वा कथं तासां विनाशमभिरोचये ॥१९॥
एवमुक्तः स रुद्रेण नरसिंहवपुर्हरिः । सहस्रदेवीर्जिह्वाग्रात्तदा वागीश्वरो हरिः ॥२०॥
तथा सुरगणान्सर्वान्रौद्रान्मातृगणान्विभुः । संहृत्य जगतः शर्म कृत्वा चान्तरधीयत ॥२१॥
नारसिंहमिदं स्तोत्रं यः पठेन्नियतेन्द्रियः । मनोरथप्रदस्तस्य रुद्रस्येव न संशयः ॥२२॥

ध्यायेन्नृसिंहं तरुणार्कनेत्रं सिताम्बुजातं ज्वलिताग्निवक्त्रम् ।
अनादिमध्यान्तमजं पुराणं परावरेशं जगतां निधानम् ॥२३॥
जपेदिदं सन्ततदुःखजालं जहाति नीहारमिवांशुमाली ।
समातृवर्गस्य करोति मूर्त्तिं यदा यदा तिष्ठति तत्समीपे ॥२४॥
देवेश्वरस्यापि नृसिंहमूर्त्तेः पूजां विधातुं त्रिपुरान्तकारी ।
प्रसाद्य तं देववरं स लब्ध्वा अव्याज्जगन्मातृगणेभ्य एव ॥२५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे नृसिंहस्तवकथनं नाम
त्रयोविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२३॥

चतुर्विंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

कुलामृतं प्रवक्ष्यामि स्तोत्रं यत्तु हरोऽब्रवीत् । पृष्टः श्रीनारदेनैव नारदाय तथा शृणु ॥१॥

नारद उवाच

यः संसारे सदा द्वन्द्वैः कामक्रोधैः शुभाशुभैः । शब्दादिविषयैर्बद्धः पीड्यमानः स दुर्मतिः ॥२॥
क्षणं विमुच्यते जन्तुर्मृत्युसंसारसागरात् । भगवन् श्रोतुमिच्छामि त्वत्तो हि त्रिपुरान्तक ॥३॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा नारदस्य त्रिलोचनः । उवाच तमृषिं शम्भुः प्रसन्नवदनो हरः ॥४॥

महेश्वर उवाच

ज्ञानामृतं परं गुह्यं रहस्यमृषिसत्तम । वक्ष्यामि शृणु दुःखघ्नं भवबन्धभयापहम् ॥५॥
तृणादिचतुरास्यान्तं भूतग्रामं चतुर्विधम् । चराचरं जगत् सर्वं प्रसुप्तं यस्य मायया ॥६॥
तस्य विष्णोः प्रसादेन यदि कश्चित् प्रबुध्यति । स निस्तरति संसारं देवानामपि दुस्तरम् ॥७॥
भोगैश्वर्यमदोन्मत्तस्तत्त्वज्ञानपराङ्मुखः । पुत्रदारकुटुम्बेषु मत्ताः सीदन्ति जन्तवः ॥८॥
सर्वं एकार्णवे मग्ना जीर्णा वनगजा इव । यस्त्वाननं निबध्नाति दुर्मतिः कोषकारवत् ॥
तस्य मुक्तिं न पश्यामि जन्मकोटिशतैरपि ॥९॥
तस्मान्नारद सर्वेषां देवानां देवमव्ययम् । आराधयेत् सदा सम्यग्ध्यायेद्विष्णुं मुदान्वितः ॥
यस्तु विश्वमनाद्यन्तमजमात्मनि संस्थितम् । सर्वज्ञमचलं विष्णुं सदा ध्यायेत् स मुच्यते ॥११॥
देवं गर्भोचितं विष्णुं सदा ध्यायन् विमुच्यते । अशरीरं विधातारं सर्वज्ञानमनोरतिम् ॥
अचलं सर्वगं विष्णुं सदा ध्यायन् विमुच्यते ॥१२॥
निर्विकल्पं निराभासं निष्प्रपञ्चं निरामयम् । वासुदेवं गुरुं विष्णुं सदा ध्यायन् विमुच्यते ॥
सर्वात्मकस्य यावन्तमात्मचैतन्यरूपकम् । शुभमेकाक्षरं विष्णुं सदा ध्यायन् विमुच्यते ॥१४॥
वाक्यातीतं त्रिकालज्ञं विश्वेशं लोकसाक्षिणम् । सर्वस्मादुत्तमं विष्णुं सदा ध्यायन् विमुच्यते ॥
ब्रह्मादिदेवगन्धर्वैर्मुनिभिः सिद्धचारणैः । योगिभिः सेवितं विष्णुं सदा ध्यायन् विमुच्यते ॥१६॥
संसारबन्धनान्मुक्तिमिच्छन् लोको ह्यशेषतः । स्तुत्वैवं वरदं विष्णुं सदा ध्यायन् विमुच्यते ॥१७॥
संसारबन्धनात्कोऽपि मुक्तिमिच्छन्समाहितः । अनन्तमव्ययं देवं विष्णुं विश्वे प्रतिष्ठितम् ॥
विश्वेश्वरमजं विष्णुं सदा ध्यायन्विमुच्यते ॥१८॥

सूत उवाच

नारदेन पुरा पृष्ट एवं स वृषभध्वजः । यत्तेन तस्मै व्याख्यातं तन्मया कथितं तव ॥१९॥
तमेव सततं ध्यायन्निर्व्ययं ब्रह्म निष्कलम् । अवाप्स्यसि ध्रुवं तात शाश्वतं पदमव्ययम् ॥२०॥
अश्वमेधसहस्राणि वाजपेयशतानि च । क्षणमेकाग्रचित्तस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥२१॥
श्रुत्वा सुरऋषिर्विष्णोः प्राधान्यमिदमीश्वरात् । स विष्णुं सम्यगाराध्य सिद्धेः पदमवाप्तवान् ॥

यः पठेच्छृणुयाद्वापि नित्यमेव स्तवोत्तमम् । कोटिजन्मकृतं पापमपि तस्य प्रणश्यति ॥२३॥
विष्णोः स्तवमिदं दिव्यं महादेवेन कीर्त्तितम् । प्रयत्नाद्यः पठेन्नित्यममृतत्वं स गच्छति ॥२४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे कुलामृतकथनं नाम
चतुर्विंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२४॥

पञ्चविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

स्तोत्रं सर्वं प्रवक्ष्यामि मार्कण्डेयेन भाषितम् । दामोदरं प्रपन्नोऽस्मि किन्नो मृत्युः करिष्यति ॥
शङ्खचक्रधरं देवं व्यक्तरूपिणमव्ययम् । अधोक्षजं प्रपन्नोऽस्मि किन्नो मृत्युः करिष्यति ॥२॥
वराहं वामनं विष्णुं नारसिंहं जनार्दनम् । माधवञ्च प्रपन्नोऽस्मि किन्नो मृत्युः करिष्यति ॥३॥
पुरुषं पुष्करक्षेत्रबीजं पुण्यं जगत्पतिम् । लोकनाथं प्रपन्नोऽस्मि किन्नो मृत्युः करिष्यति ॥४॥
सहस्रशिरसं देवं व्यक्ताव्यक्तं सनातनम् । महायोगं प्रपन्नोऽस्मि किन्नो मृत्युः करिष्यति ॥५॥
भूतात्मानं महात्मानं यज्ञयोनिमयोनिजम् । विश्वरूपं प्रपन्नोऽस्मि किन्नो मृत्युः करिष्यति ॥६॥
इत्युदीरितमाकर्ण्य स्तवं तस्य महात्मनः । अपयातस्ततो मृत्युर्विष्णुदूतैः प्रपीड़ितः ॥७॥
इति तेन जितो मृत्युर्मार्कण्डेयेन धीमता । प्रसन्ने पुण्डरीकाक्षे नृसिंहे नास्ति दुर्लभम् ॥८॥
मृत्य्वष्टकमिदं पुण्यं मृत्युप्रशमनं शुभम् । मार्कण्डेयहितार्थाय स्वयं विष्णुरुवाच ह ॥९॥
इदं यः पठते भक्त्या त्रिकालं नियतं शुचिः । नाकाले तस्य मृत्युः स्यान्नरस्याच्युतचेतसः १०॥

हृत्पद्ममध्ये पुरुषं पुराणं नारायणं शाश्वतमप्रमेयम् ।
विचिन्त्य सूर्य्यादतिराजमानं मृत्युं स योगी जितवांस्तथैव ॥११॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे मृत्य्वष्टकस्तोत्रकथनं नाम
पञ्चविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२५॥

षड्विंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

वक्ष्येऽहमच्युतस्तोत्रं शृणु शौनक सर्वदम् । ब्रह्मा पृष्टो नारदाय यथोवाच तथापरम् ॥ १ ॥

नारद उवाच

यथाऽक्षयोऽव्ययो विष्णुः स्तोतव्यो वरदो मया । प्रत्यहं चार्चनाकाले तथा त्वं वक्तुमर्हसि ॥२॥
ते धन्यास्ते सुजन्मानस्ते हि सर्वसुखप्रदाः । सफलं जीवितं तेषां ये स्तुवन्ति सदाच्युतम् ॥

ब्रह्मोवाच

मुने स्तोत्रं प्रवक्ष्यामि वासुदेवस्य मुक्तिदम् । शृणु येन स्तुतः सम्यक्पूजाकाले प्रसीदति ॥ ४ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय नमः सर्वपापहारिणे । नमो यज्ञवराहाय गोविन्दाय नमो नमः ५
नमस्ते परमानन्द नमस्ते परमाक्षर ॥ ६ ॥
नमस्ते ज्ञानसद्भाव नमस्ते ज्ञानदायक । नमस्ते परमाद्वैत नमस्ते पुरुषोत्तम ॥ ७ ॥
नमस्ते विश्वकृद्देव नमस्ते विश्वभावन । नमस्तेऽस्तु विश्वनाथ नमस्ते विश्वकारण ॥ ८ ॥
नमस्ते मधुदैत्यघ्न नमस्ते रावणान्तक । नमस्ते कंसकेशिघ्न नमस्ते कैटभार्दन ॥ ९ ॥
नमस्ते शतपत्राक्ष नमस्ते गरुडध्वज । नमस्ते कालनेमिघ्न नमस्ते गरुडासन ॥१०॥
नमस्ते देवकीपुत्र नमस्ते वृष्णिनन्दन । नमस्ते रुक्मिणीकान्त नमस्ते दितिनन्दन ॥
नमस्ते गोकुलावास नमस्ते गोकुलप्रिय ॥११॥
जय गोपवपुः कृष्ण जय गोपीजनप्रिय । जय गोवर्द्धनाधार जय गोकुलवर्द्धन ॥१२॥
जय रावणवीरघ्न जय चाणूरनाशन । जय वृष्णिकुलोद्योत जय कालीयमर्दन ॥१३॥
जय सत्यजगत्साक्षिन् जय सर्वार्थसाधक । जय वेदान्तविद्वेद्य जय सर्वद माधव ॥१४॥
जय सर्वाश्रयाव्यक्त जय सर्वद माधव । जय सूक्ष्मचिदानन्द जय चित्तनिरञ्जन ॥१५॥
जयस्तेऽस्तु निरालम्बजय शान्त सनातन । जय नाथ जगत्पुष्ट जय विष्णो नमोऽस्तु ते ॥१६॥
त्वं गुरुस्त्वं हरे शिष्यस्त्वं दीक्षामन्त्रमण्डलम् । त्वं न्यासमुद्रासमयस्त्वञ्च पुष्पादि साधनम् ॥
त्वमाधारस्त्वमनन्तस्त्वं कूर्मस्त्वं धराम्बुजः । धर्मज्ञानादयस्त्वं हि वेदिमण्डलशक्तयः ॥१८॥
त्वं प्रभो छलभृद्रामस्त्वं पुनः संवरान्तकः । त्वं ब्रह्मर्षिश्च देवस्त्वं विष्णुः सत्यपराक्रमः ॥१९॥
त्वं नृसिंहः परानन्दो वराहस्त्वं धराधरः । त्वं सुवर्णास्तथा चक्रस्त्वं गदा शङ्ख एव च ॥
त्वं श्रीः प्रभो पुष्टिस्त्वं त्वं माला देव शाश्वती ।
श्रीवत्सः कौस्तुभस्त्वं हि शार्ङ्गी त्वञ्च तथेषुधिः ॥२१॥
त्वं खड्गचर्मण सार्द्धं त्वं दिक्पालस्तथा प्रभो ।
त्वं रक्षोऽधिपतिः साध्यस्त्वं वायुस्त्वं निशाकरः ॥२२॥

आदित्या वसवो रुद्रास्त्वमश्विन्यौ मरुद्गणाः । त्वं दैत्या दानवा नागास्त्वं यक्षा राक्षसाः खगाः ॥
गन्धर्वाप्सरसः सिद्धाः पितरस्त्वं महामराः । भूतानि विषयस्त्वं हि त्वमव्यक्तेन्द्रियाणि च २४॥
मनोबुद्धिरहङ्कारः क्षेत्रज्ञस्त्वं हृदीश्वरः । त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कारस्त्वमोङ्कारः समित्कुशः ॥२५॥
त्वं वेदी त्वं हरे दीक्षा त्वं यूपस्त्वं हुताशनः । त्वं होता यजमानस्त्वं त्वं धान्यः पशुयाजकः ॥
त्वमध्वर्य्युस्त्वमुद्गाता त्वं यज्ञः पुरुषोत्तमः । दिक्पातालमही व्योम द्यौस्त्वं नक्षत्रकारकः २७॥
देवतिर्य्यङ्मनुष्येषु जगदेतच्चराचरम् । यत्किञ्चिद्दृश्यते देव ब्रह्माण्डमखिलं जगत् ॥२८॥
तव रूपमिदं सर्वं दृष्ट्यर्थं संप्रकाशितम् । नाथ यत्ते परं ब्रह्म देवैरपि दुरासदम् ॥२९॥
कस्तज्जानाति विमलं योगिगम्यमतीन्द्रियम् । अव्ययं पुरुषं नित्यमव्यक्तमजमव्ययम् ॥३०॥
प्रलयोत्पत्तिरहितं सर्वव्यापिनमीश्वरम् । सर्वज्ञं निर्गुणं शुद्धमानन्दमजरं परम् ॥३१॥
बोधरूपं ध्रुवं शान्तं पूर्णमद्वैतमक्षयम् । अवतारेषु या मूर्त्तिर्विहरेद्देव दृश्यते ॥३२॥
परं भावमजानन्तस्त्वां भजन्ति दिवौकसः । कथं त्वामीदृशं सूक्ष्मं शक्नोमि पुरुषोत्तम ॥३३॥
पुष्पधूपादिभिर्यत्तत्तव सर्वविभूतयः । सङ्कर्षणादि हे देव तव यत्पूजितो मया ॥३४॥
क्षन्तुमर्हसि तत्सर्वं यत्कृतं न कृतं मया । न शक्नोमि विभो सम्यक्तव पूजां यथोदिताम् ॥३५॥
यत्कृतं जपहोमादि असाध्यं पुरुषोत्तम । विनिष्पादयितुं भक्त्या अतस्त्वां क्षमयाम्यहम् ॥३६॥
दिवारात्रौ च सन्ध्यायां सर्वावस्थासु चेष्टतः । अचला तु हरे भक्तिस्तवाङ्घ्रियुगले मम ॥३७॥
शरीरेण तथा प्रीतिर्न च धर्मादिकेषु च । यथा त्वयि जगन्नाथ प्रीतिरात्यन्तिकी मम ॥३८॥
किं तेन न कृतं कर्म स्वर्गमोक्षादिसाधनम् । यस्य विष्णौ दृढा भक्तिः सर्वकामफलप्रदे ॥३९॥
पूजां कर्त्तुं तथा स्तोत्रं कः शक्नोति तवाच्युत । स्तुतं तु पूजितं मेऽद्य तत्क्षमस्व नमोऽस्तु ते ॥
इति चक्रधरस्तोत्रं मया सम्यगुदाहृतम् । स्तौहि विष्णुं मुने भक्त्या यदीच्छसि परं पदम् ॥
स्तोत्रेणानेन यः स्तौति पूजाकाले जगद्गुरुम् । अचिराल्लभते मोक्षं छित्त्वा संसारबन्धनम् ॥
कल्येऽपि यो जपेद्भक्त्या त्रिसन्ध्यं नियतः शुचिः । इदं स्तोत्रं मुने सोऽपि सर्वकाममवाप्नुयात् ॥
पुत्रार्थी लभते पुत्रान्बद्धो मुच्येत बन्धनात् । रोगाद्विमुच्यते रोगी निर्धनो लभते धनम् ॥४४॥
विद्यार्थी लभते विद्यां यशः कीर्त्तिञ्च विन्दति । जातिस्मरत्वं मेधावी यद्यदिच्छति चेतसा ॥
अधन्यः सर्ववित्प्राज्ञस्त्वसाधुः सर्वकर्मकृत् । सत्यवाक्यः शुचिर्दाता यः स्तौति पुरुषोत्तमम् ॥
साधुशीला हि ते सर्वे सर्वधर्मबहिष्कृताः । येषां प्रवर्त्तनं नास्ति हरिमुद्दिश्य सत्क्रियाः ॥४७॥
नाशौचं विद्यते तस्य मनो वाक् च दुरात्मनः । यस्य सर्वार्थदे विष्णौ भक्तिर्नाव्यभिचारिणी ॥
आराध्य विधिवद्देवं हरिं सर्वसुखप्रदम् । प्राप्नोति पुरुषः सम्यग्यद्यत्प्रार्थयते फलम् ॥४९॥

सकलमुनिभिराद्यश्चिन्त्यते यो हि सिद्धो निखिलहृदि निविष्टं वेत्ति यः सर्वसाक्षी ।
तमजममृतमीशं वासुदेवं नतोऽस्मि त्वभयमरणहीनं नित्यमानन्दरूपम् ॥५०॥
निखिलभुवननाथं शाश्वतं सुप्रसन्नं अतिविमलविशुद्धं निर्गुणं भावपुष्पैः ।
सुखमुदितसमस्तं पूजयाम्यात्मभावं विशतु हृदयपद्मे सर्वसाक्षी चिदात्मा ॥५१॥
एवं मयोक्तं परमप्रभावमाद्यन्तहीनस्य परस्य विष्णोः ।
तस्माद्विचिन्त्यः परमेश्वरोऽसौ विमुक्तिमार्गेण नरेण सम्यक् ॥५२॥
बोधस्वरूपं पुरुषं पुराणमादित्यवर्णं विमलं विशुद्धम् ।
सञ्चिन्त्य विष्णुं परमद्वितीयं कस्तत्र योगी न लयं प्रयाति ॥५३॥
इमं स्तवं यः सततं मनुष्यः पठेच्च तद्वत्प्रयतः प्रशान्तः ।
स धौतपाप्मा विततप्रभावः प्रयाति लोकं विततं मुरारेः ॥५४॥
यः प्रार्थयत्यर्थमशेषसौख्यं धर्मञ्च कामञ्च तथैव मोक्षम् ।
स सर्वमुत्सृज्य परं पुराणं प्रयाति विष्णुं शरणं वरेण्यम् ॥५५॥
विभुं प्रभुं विश्वधरं विशुद्धमशेषसंसारविनाशहेतुम् ।
यो वासुदेवं विमलं प्रपन्नः स मोक्षमाप्नोति विमुक्तसङ्गः ॥५६॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे स्तोत्रकथनं नाम षड्विंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२६॥

सप्तविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

वेदान्तसाङ्ख्यसिद्धान्तब्रह्मज्ञानं वदाम्यहम् । अहं ब्रह्म परं ज्योतिर्विष्णुरित्येव चिन्तयन् ॥ १ ॥
सूर्य्येन्दुव्योम्नि वह्नौ च ज्योतिरेकं त्रिधा स्थितम् । यथा सर्पिः शरीरस्थं गवां न कुरुते बलम् ॥
निर्गतं कर्मसंयुक्तं दत्तं तासां महाबलम् ॥ २ ॥
तथा विष्णुः शरीरस्थो न करोति हितं नृणाम् । विनाराधनया देवः सर्वगः परमेश्वरः ॥ ३ ॥
आरुरुक्षुमतीनां तु कर्मज्ञानमुदाहृतम् । आरूढयोगवृक्षाणां ज्ञानं त्यागं परं मतम् ॥ ४ ॥
ज्ञातुमिच्छति शब्दादीन्रागद्वेषोऽथ जायते । लोभमोहः क्रोध एतैर्युक्तः पापं नरश्चरेत् ॥ ५ ॥
हस्तावुपस्थमुदरं वाक्चतुर्थी चतुष्टयम् । एतत्सुसंयतं यस्य स विप्रः कथ्यते बुधः ॥ ६ ॥

परवित्तं न गृह्णाति न हिंसां कुरुते तथा । नात्नक्रीडारतो यस्तु हस्तौ तस्य सुसंयतौ ॥ ७ ॥
परस्त्रीवर्जनरतस्तस्योपस्थं सुसंयतम् । अलोलुपमिदं भुङ्क्ते जठरं तस्य संयतम् ॥ ८ ॥
सत्यं हितं मितं ब्रूते यस्माद्वाक्तस्य संयता । यस्य संयतान्येतानि तस्य किं तपसाध्वरैः ॥ ९ ॥
भ्रुवोर्मध्ये स्थितां बुद्धिं विषयेषु युनक्ति यः । जीवो जाग्रदवस्थायामेवमाहुर्विपश्चितः ॥१०॥
हृदि स्थितः स तमसा मोहितो न सरत्यपि । यदा तस्य कुतो वेति सुषुप्तिरिति कथ्यते ॥११॥
जाग्रतो तस्य न स्त्री न मोहो न भ्रमस्तथा । उत्पद्यते न जानाति शब्दार्थविषयान्वशी ॥१२॥
इन्द्रियाणि समाहृत्य विषयेभ्यो मनस्तथा । बुद्ध्याऽहङ्कारमपि च प्रकृत्या बुद्धिमेव च ॥१३॥
संयम्य प्रकृतिञ्चापि चिच्छक्त्या केवले स्थितः । पश्यत्यात्मनि चात्मानमात्मानमुपकारकम् ॥
चिद्रूपममृतं शुद्धं निष्क्रियं व्यापकं शिवम् । तुरीयायामवस्थायामास्थितोऽसौ न संशयः १५॥
पुर्य्यष्टकस्य पद्मस्य पत्राण्यष्टौ च तानि हि । साम्यावस्था गुणकृता प्रकृतिस्तत्र कर्णिका ॥१६॥
कर्णिकायां स्थितो देवो देहे चिद्रूप एव हि । पुर्य्यष्टकं परित्यज्य प्रकृतिञ्च गुणात्मिकाम् ॥
यदा याति तदा जीवो याति मुक्तिं न संशयः ॥१७॥
प्राणायामो जपश्चैव प्रत्याहारोऽथ धारणा । ध्यानं समाधिरित्येते षड्योगस्य प्रसाधकाः ॥१८॥
पापक्षये देवतानां प्रीतिरिन्द्रियसंयमः । जपध्यानयुतो गर्भे विपरीतस्त्वगर्भकः ॥१९॥
षट्त्रिंशन्मातृकः श्रेष्ठश्चतुर्विंशतिमातृकः । मध्यो द्वादशमात्रं तु ओङ्कारं सततं जपेत् ॥२०॥
वाचके प्रणवे ज्ञाते वाच्यं ब्रह्म प्रसीदति ।
ॐ नमो विष्णवे । षष्ठाक्षरश्च जप्तव्यो गायत्री द्वादशाक्षरा ॥२१॥
सर्वेषामिन्द्रियाणां तु प्रवृत्तिर्विषयेषु च । निवृत्तिर्मनसां तस्यां प्रत्याहारः प्रकीर्त्तितः ॥२२॥
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः समाहृत्य हितो हि सः । सहसा सह बुद्ध्या च प्रत्याहारेषु संस्थितः ॥
प्राणायामैर्द्वादशभिर्यावत्कालकृतो भवेत् । यस्तावत्कालपर्य्यन्तं मनो ब्रह्मणि धारयेत् ॥२४॥
तस्यैव ब्रह्मणा प्रोक्तं ध्यानं द्वादश धारणाः । तुष्येत नियतो युक्तः समाधिः सोऽभिधीयते २५॥
ध्यायन्न चलते यस्य मनोभिर्ध्यायते भृशम् । प्राप्तयावधिकृतं कालं यावत्सा धारणा स्मृता ॥
ध्येये सक्तं मनो यस्य ध्येयमेवानुपश्यति । नान्यं पदार्थं जानाति ध्यानमेतत्प्रकीर्त्तितम् २७॥
ध्येये मनो निश्चलतां याति ध्येयं विचिन्तयन् । यत्तद्ध्यानं परं प्रोक्तं मुनिभिर्ध्यानचिन्तकैः २८॥
ध्येयमेव हि सर्वत्र ध्येयस्तन्मयतां गतः । पश्यति द्वैतरहितं समाधिः सोऽभिधीयते ॥२९॥
मनः सङ्कल्परहितमिन्द्रियार्थान्न चिन्तयन् । यस्य ब्रह्मणि संलीनं समाधिस्थस्त्वमुच्यसे ॥३०॥
ध्यायतः परमात्मानमात्मस्थं यस्य योगिनः । मनस्तन्मयतां याति समाधिस्थः स कीर्त्तितः ॥

चित्तस्य स्थिरता भ्रान्तिर्दौर्मनस्यं प्रमादता । योगिनां कथिता दोषा योगविघ्नप्रवर्त्तकाः ॥३२॥
स्थित्यर्थं मनसः सर्वं स्थूलरूपं विचिन्तयेत् । तद्व्रतं निश्चलीभूतं सूर्य्यस्थं स्थिरतां व्रजेत् ३३॥
न विना परमात्मानं किञ्चिज्जगति विद्यते । विश्वरूपं तमेवेह इति ज्ञात्वा विमुञ्चति ॥३४॥
ओङ्कारं परमं ब्रह्म ध्यायेदब्जस्थितं विभुम् । क्षेत्राक्षेत्रज्ञरहितं जपेन्मन्त्रद्वयान्वितम् ॥३५॥
हृदि सञ्चिन्तयेत्पूर्वं प्रधानं तस्य चोपरि । तमो रजस्तथा सत्त्वं मण्डलं त्रितयं क्रमात् ॥३६॥
कृष्णरक्तसितं तस्मिन्पुरुषं जीवसंज्ञितम् । तस्योपरि गुणैश्वर्य्यमष्टपत्रं सरोरुहम् ॥३७॥
ज्ञानं तु कर्णिका तत्र विज्ञानं केशरं स्मृतम् । वैराग्यं नालं तत्कन्दो वैष्णवो धर्म उत्तमः ॥३८॥
कर्णिकायां स्थितं तत्र जीववन्निश्चलं ततः । ध्यायेदुरसि संयुक्तमोङ्कारं मुक्तिसाधकम् ॥३९॥

ध्यायन् यदि त्यजेत्प्राणान्याति ब्रह्मणः सन्निधिम् ।
हरिं संस्थाप्य देहाब्जे ध्यायन् योगी च भक्तिभाक् ॥४०॥

आत्मानमात्मना केचित्पश्यन्ति ध्यानचक्षुषा । सांख्यबुद्ध्या तथैवान्ये योगेनानेन योगिनः ॥
ब्रह्मप्रकाशकं ज्ञानं भवबन्धविभेदनम् । तत्रैकचित्तता योगो मुक्तिदो नात्र संशयः ॥४२॥
जितेन्द्रियात्मकरणो ज्ञानदत्तो हि यो भवेत् । स मुक्तः कथ्यते योगी परमात्मान्धवत्स्थितः ४३॥
आसनस्थानविषया न योगस्य प्रसाधकाः । विलम्बजनकाः सर्वे विस्तराः परिकीर्त्तिताः ॥४४॥
शिशुपालः सिद्धिमाप स्मरणाभ्यासगौरवात् । योगाभ्यासं प्रकुर्वन्तः पश्यन्त्यात्मानमात्मना ॥
सर्वभूतेषु कारुण्यं विद्वेषं विषमेषु च । लुप्तशिश्नोदरादिश्च कुर्वन् योगी विमुच्यते ॥४६॥
इन्द्रियैरिन्द्रियार्थांस्तु न जानाति नरो यदा । काष्ठवद् ब्रह्मसंलीनो योगी मुक्तस्तदा भवेत् ॥

सर्ववर्णाः स्त्रियः सर्वाः कृत्वा पापानि भस्मसात् ।
ध्यानाग्निना च मेधावी लभन्ते परमां गतिम् ॥४८॥

मन्थनाद् दृश्यते ह्यग्निस्तद्वद् ध्यानेन वै हरिः । ब्रह्मात्मनोर्यदैकत्वं स योगश्चोत्तमोत्तमः ॥४९॥
बाह्यरूपैर्न मुक्तिस्तु चान्तस्थैः स्याद्यमादिभिः । साङ्ख्यज्ञानेन योगेन वेदान्तश्रवणेन च ॥५०॥
प्रत्यक्षतात्मनो या हि सा मुक्तिरभिधीयते । अनात्मन्यात्मरूपत्वमसतः सत्स्वरूपता ॥५१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे ब्रह्मविज्ञानकथनं नाम
सप्तविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२७॥

अष्टाविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

श्रीभगवानुवाच

आत्मज्ञानं प्रवक्ष्यामि शृणु नारद तत्त्वतः । अद्वैतं साङ्ख्यमित्याहुर्योगस्तत्रैकचित्तता ॥ १ ॥
अद्वैतयोगसम्पन्नास्ते मुच्यन्तेऽतिबन्धनात् । अतीतारब्धमागामि कर्म नश्यति बोधतः ॥ २ ॥
सद्विचारकुठारेण छिन्नसंसारपादपः । ज्ञानवैराग्यतीर्थेन लभते वैष्णवं पदम् ॥ ३ ॥
जाग्रत्स्वप्नप्रसुप्तञ्च माया त्रिपुरमुच्यते । अत्रैवान्तर्गतं सर्वं शाश्वतेनाद्वये पदे ॥ ४ ॥
नामरूपक्रियाहीनं सर्वं तत्परमं पदम् । जगत्कृत्वेश्वरोऽनन्तं स्वयमत्र प्रविष्टवान् ॥ ५ ॥
वेदाहमेतं पुरुषं चिद्रूपं तमसः परम् । सोऽहमस्मीति मोक्षाय नमः पन्था विमुक्तये ॥ ६ ॥
श्रवणं मननं ध्यानं ज्ञानानाञ्चैव साधनम् । यज्ञदानतपस्तीर्थवेदैर्मुक्तिर्न लभ्यते ॥ ७ ॥
त्यागेन केनचिद्ध्यानं पूजाकर्मादिभिर्यथा । द्विविधं वेदवचनं कुरु कर्म त्वजे विभौ ॥ ८ ॥
यज्ञादयो विमुक्तानां निष्कामानां विमुक्तये । अन्तःकरणशुद्ध्यर्थमूचुरेवात्र केचन ॥ ९ ॥
एकेन जन्मना ज्ञानान्मुक्तिर्न द्वैतभाविनाम् । योगभ्रष्टाः कुयोगाश्च विप्रा योगिकुलोद्भवाः ॥
कर्मणा बध्यते जन्तुर्ज्ञानान्मुक्तो भवाद्भवेत् । आत्मज्ञानमाश्रयेद्वै अज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥११॥
यदा सर्वे विमुच्यन्ते कामा यस्य हृदि स्थिताः । तदामृतत्वमाप्नोति जीवन्नेव न संशयः १२॥

व्यापकत्वात्कथं यातिं को याति क्व स याति च ।
अनन्तत्वान्न देशोऽस्ति अमूर्त्तित्वाद्गतिः कुतः ॥१३॥

अद्वयत्वान्न कोऽप्यस्ति बोधत्वाज्जड़तां गतः । एकोद्दिष्टं यदन्यस्य मतिरागतिसंस्थितः ॥१४॥
अथवाकाशकल्पस्य गतिराकाशसंस्थितिः । जाग्रत्स्वप्नप्रसुप्तञ्च मायया परिकल्पितम् ॥१५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे आत्मज्ञानकथनं नाम
अष्टाविंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२८॥

एकोनत्रिंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः

श्रीभगवानुवाच

गीतासार प्रवक्ष्यामि अर्जुनायोदितं पुरा । अष्टाङ्गयोगयुक्तात्मा सर्ववेदान्तपारगः ॥ १ ॥
आत्मलाभः परो नान्य आत्मदेहादिवर्जितः । रूपादिहीनदेहान्तःकरणत्वादिलोचनम् ॥ २ ॥

विज्ञानरहितः प्राणः सुषुप्तोऽहं प्रतीयते । नाहमात्मा च दुःखादि संसारादिसमन्वयात् ॥ ३ ॥
विधूम इव दीप्तार्चिरादीप्त इव दीप्तिमान् । वैद्युतोऽग्निरिवाकाशे हृत्सङ्गे आत्मनात्मनि ॥ ४ ॥
श्रोत्रादीनि न पश्यन्ति स्वं स्वमात्मानमात्मना । सर्वज्ञः सर्वदर्शी च क्षेत्रज्ञस्तानि पश्यति ॥
यदा प्रकाशते ह्यात्मा पटे दीपो ज्वलन्निव । ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः ॥ ६ ॥
यथादर्शतलप्रख्ये पश्यत्यात्मानमात्मनि । इन्द्रियाणीन्द्रियार्थांश्च महाभूतानि पञ्चकम् ७ ॥
मनोबुद्धिरहङ्कारमव्यक्तं पुरुषं तथा । प्रसंख्याय पराव्याप्तौ विमुक्तो बन्धनैर्भवेत् ॥ ८ ॥
इन्द्रियग्राममखिलं मनसाभिनिवेश्य च । मनश्चैवाप्यहङ्कारे प्रतिष्ठाप्य च पाण्डव ॥ ९ ॥
अहङ्कारं तथा बुद्धौ बुद्धिश्च प्रकृतावपि । प्रकृतिं पुरुषे स्थाप्य पुरुषं ब्रह्मणि न्यसेत् ॥
अहं ब्रह्म परं ज्योतिः प्रसंख्याय विमुच्यते ॥१०॥

नवद्वारमिदं गेहं तिसृणां पञ्चसाक्षिकम् । क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं विद्वान् यो वेद स वरः कविः ॥११॥
अश्वमेधसहस्राणि वाजपेयशतानि च । ज्ञानयज्ञस्य सर्वाणि कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥१२॥

श्रीभगवानुवाच

यमश्च नियमः पार्थ आसनं प्राणसंयमः । प्रत्याहारस्तथा ध्यानं धारणार्जुन सप्तमी ॥
समाधिरिति चाष्टाङ्गो योग उक्तो विमुक्तये ॥१३॥

कर्मणा मनसा वाचा सर्वभूतेषु सर्वदा । हिंसाविरामको धर्मो ह्यहिंसा परमं सुखम् ॥१४॥
विधिना या भवेद्धिंसा सा त्वहिंसा प्रकीर्त्तिता । सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयान्न ब्रूयात् सत्यमप्रियम् ॥
प्रियञ्च नानृतं ब्रूयादेष धर्मः सनातनः ॥१५॥

यच्च द्रव्यापहरणं चौर्य्याद्वाथ बलेन वा । स्तेयं तस्यानाचरणं अस्तेयं धर्मसाधनम् ॥१६॥
कर्मणा मनसा वाचा सर्वावस्थासु सर्वदा । सर्वत्र मैथुनत्यागं ब्रह्मचर्य्यं प्रचक्षते ॥१७॥
द्रव्याणामप्यनादानमापत्स्वपि तथेच्छया । अपरिग्रहमित्याहुस्तं प्रयत्नेन वर्जयेत् ॥१८॥
द्विधा शौचं मृज्जलाभ्यां बाह्यं भावादथान्तरम् । यदृच्छालाभतस्तुष्टिः सन्तोषः सुखमक्षयम्१९॥
मनसश्चेन्द्रियाणाञ्च ऐकाग्र्यं परमं तपः । शरीरशोषणं वापि कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः ॥२०॥
वेदान्तशतरुद्रीयप्रणवादिजपं बुधाः । सत्त्वशुद्धिकरं पुंसां स्वाध्यायं परिचक्षते ॥२१॥
स्तुतिस्मरणपूजादिवाङ्मनःकायकर्मभिः । अनिश्चला हरौ भक्तिरेतदीश्वरचिन्तनम् ॥२२॥
आसनं स्वस्तिकं प्रोक्तं पद्ममर्द्धासनं तथा । प्राणः स्वदेहजो वायुरायामस्तन्निरोधनम् ॥२३॥
इन्द्रियाणां विचरतां विषयेषु त्वसत्स्विव । नियमं प्रोच्यते सद्भिः प्रत्याहारस्तु पाण्डव ॥२४॥

मूर्त्तामूर्त्तब्रह्मरूपचिन्तनं ध्यानमुच्यते । योगारम्भे मूर्त्तहरिममूर्त्तमपि चिन्तयेत् ॥२५॥
अग्निमण्डलमध्यस्थो वायुदेवश्चतुर्भुजः । शङ्खचक्रगदापद्मयुक्तः कौस्तुभसंयुतः ॥२६॥
वनमाली कौस्तुभेन यतोऽहं ब्रह्मसंज्ञकः । धारणेत्युच्यते चेयं धार्य्यते यन्मनोलये ॥२७॥
अहं ब्रह्मेत्यवस्थानं समाधिरभिधीयते । अहं ब्रह्मास्मि वाक्याच्च ज्ञानान्मोक्षो भवेन्नृणाम् २८॥
अद्वयानन्दचैतन्यं लक्षयित्वा स्थितस्य च । ब्रह्माहमस्म्यहं ब्रह्म अहं ब्रह्मपदार्थयोः ॥२९॥

हरिरुवाच

पुराणं गारुडं प्रोक्तं विधिनापि मया तव । यः पठेत् शृणुयाद्वापि सोऽपि मोक्षमवाप्नुयात् ॥३०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे ऊनत्रिंशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२२९॥

श्रीगरुड़महापुराणम्

उत्तरार्धम्

(प्रेतकल्पः)

प्रथमोऽध्यायः

नारायणं नमस्कृत्य नरञ्चैव नरोत्तमम् । देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत् ॥१॥
धर्मदृढबद्धमूलो वेदस्कन्धः पुराणशाखाढ्यः । क्रतुकुसुमो मोक्षफलः स जयति कल्पद्रुमो विष्णुः ॥

श्रीतार्क्ष्य उवाच

भवत्प्रसादाद्वैकुण्ठत्रैलोक्यं सचराचरम् । मया विलोकितं सर्वमुत्तमाधममध्यमम् ॥३॥
भूर्लोकात् सत्यपर्य्यन्तं पुरं याम्यं विना प्रभो । भूर्लोकः सर्वलोकानां प्रचुरः सर्वजन्तुभिः ॥४॥
मानुष्यं तत्र भूतानां भुक्तिमुक्त्यालयं शुभम् । अतः सुकृतिनां लोको न भूतो न भविष्यति ॥५॥
गायन्ति देवाः किल गीतकानि धन्यास्तु ये भारतभूमिभागे ।
स्वर्गापवर्गस्य फलार्जनाय भवन्ति भूयः पुरुषाः सुरत्वात् ॥६॥
मानुषत्वं लभेत् कस्मात् मृत्युं प्राप्नोति तत् कथम् । क्रियते कः सुरश्रेष्ठ देहमाश्रित्य कुत्रचित् ॥
मृते क्व यान्तीन्द्रियाणि ह्यस्पृश्यः स कथं भवेत् । स्वकर्माणि कृतानीह कथं भोक्तुं प्रसर्पति ॥
प्रसादं कुरु मे मोहं छेत्तुमर्हस्यशेषतः । विनतागर्भसम्भूतः काश्यपस्तव वाहनः ॥९॥
इति प्रीततरो भूत्वा कथयस्व यथातथम् । यमलोके कथं यान्ति विष्णुलोके च मानवाः ॥
प्रेतमुक्तिप्रदं मार्गं कथयस्व प्रसादतः ॥१०॥

श्रीकृष्ण उवाच

वैनतेय महाभाग श्रृणु सर्वं यथातथ्यम् । प्रीत्या कथयतो यस्मात् सुहृदस्ति भवान् मम ॥११॥
परस्य योषितं हृत्वा ब्रह्मस्वमपहृत्य वै । अरण्ये निर्जने देशे भवन्ति ब्रह्मराक्षसाः ॥१२॥

हीनजातौ प्रजायन्ते रत्नानामपहारकाः । यं यं काममभिध्यायेत् स तल्लिङ्गोऽभिजायते ॥१३॥
नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः । न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ॥१४॥
वाक्चक्षुर्नासिके कर्णौ गुदौ मूत्रपुरीषयोः । अण्डजादिकजन्तूनां छिद्राण्येतानि सर्वशः ॥१५॥
नाभेस्तु मूर्द्धपर्य्यन्तमूर्ध्वच्छिद्राणि चाष्ट वै । सन्तः सुकृतिनो मर्त्या ऊर्ध्वच्छिद्रेण यान्ति ते ॥
अधश्छिद्रेण ये यान्ति ते यान्ति विगतिं नराः । मृताहाद्वार्षिकं यावद्यथोक्तविधिना खग ॥१७॥
कार्य्याणि सर्वकर्माणि निर्धनैरपि मानुषैः ॥१८॥
देहे यत्र वसेज्जन्तुस्तत्र भुङ्क्ते शुभाशुभम् । मनोवाक्कायजं नित्यं तत्र तत्र खगेश्वर ॥१६॥
मृतः सुखमवाप्नोति मायापाशैर्न बध्यते । पाशबद्धनरस्येह विकर्मणि मनो भ्रमेत् ॥२०॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे प्रेतकल्पे सारोद्धारे प्रथमोऽध्यायः ॥१॥

द्वितीयोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

एवं ते कथितं तार्क्ष्य जीवितस्य विचेष्टितम् । मनुष्याणां हितार्थाय प्रेतत्वविनिवृत्तये ॥१॥
चतुरशीतिलक्षाणि चतुर्भेदैश्च जन्तवः । अण्डजाः स्वेदजाश्चैव ह्युद्भिज्जाश्च जरायुजाः ॥२॥
एकविंशतिलक्षाणि त्वण्डजाः परिकीर्त्तिताः । स्वेदजाश्च तथैवोक्ता उद्भिज्जाश्च क्रमेण तु ॥३॥
जरायुजास्तथाऽसंख्या मानुषाद्याः प्रचक्षते । सर्वेषामेव जन्तूनां मानुषत्वं हि दुर्लभम् ॥४॥
पञ्चेन्द्रियनिधानं तु बहुपुण्यैरवाप्यते । ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा ह्यन्त्यजजातयः ॥५॥
रजकश्चर्मकारश्च नटो वरुड़ एव च । कैवर्त्तमेदभिल्लाश्च सप्तैताश्चान्त्यजातयः ॥६॥
म्लेच्छतुम्बविभेदेन जातिभेदास्त्रयोदश । जन्तूनामिह सर्वेषां भेदाश्चैव सहस्रशः ॥७॥
आहारो मैथुनं निद्रा भयं क्रोधस्तथैव च । सर्वेषामेव जन्तूनां विवेको दुर्लभः परः ॥८॥
एकपादादिरूपैश्च दश भेदा हि मानवाः । कृष्णसारो मृगो यत्र धर्मदेशः स उच्यते ॥९॥
ब्रह्माद्या देवताः सर्वे मुनयः पितरः खग । धर्मः सत्यञ्च विद्या च तत्र तिष्ठन्ति सर्वदा ॥१०॥
भूतानां प्राणिनः श्रेष्ठाः प्राणिनां मतिजीविनः । बुद्धिमत्सु नराः श्रेष्ठा नरेषु ब्राह्मणाः स्मृताः ॥
ब्राह्मणेषु च विद्वांसो विद्वत्सु कृतबुद्धयः । कृतबुद्धिषु कर्त्तारः कर्त्तृषु ब्रह्मवादिनः ॥१२॥
मानुष्यं यः समासाद्य स्वर्गमोक्षप्रसाधकम् । द्वयोर्न साधयेदेकं तेनात्मा वञ्चितो ध्रुवम् ॥१३॥
इच्छति शती सहस्रं सहस्री लक्षमीहते । कर्त्तुं लक्षाधिपती राज्यं राज्येऽपि सकलचक्रवर्त्तित्वम् ॥

चक्रधरोऽपि सुरत्वं सुरत्वलाभे सकलसुरपतित्वम् ।
भवितुं सुरपतिरूर्ध्वगतित्वं तथापि न निवर्त्तते तृष्णा ॥१५॥
तृष्णया चाभिभूतस्तु नरकं प्रतिपद्यते । तृष्णामुक्तास्तु ये केचित्स्वर्गवासं लभन्ति ते ॥१६॥
आत्माधीनः पुमान् लोके सुखी भवति निश्चितम् । शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसो गन्धश्च तद्गुणाः॥
तथा च विषयाधीनो दुःखी भवति निश्चितम् ॥१७॥
कुरङ्गमातङ्गपतङ्गभृङ्गमीनाहताः पञ्चभिरेव पञ्च
एकः प्रमादी स कथं न हन्यते यः सेवते पञ्चभिरेव पञ्च ॥१८॥
पितृमातृमयो बाल्ये यौवने दयितामयः । पुत्रपौत्रमयः पश्चान्मूढो नात्ममयः क्वचित् ॥१९॥
लोहदारुमयैः पाशैः पुमान्बद्धो विमुच्यते । पुत्रदारमयैः पाशैर्बद्धो नैव प्रमुच्यते ॥२०॥
मृत्योर्न मुच्यते मूढो बालो वृद्धो युवापि वा । सुखदुःखाधिको वापि पुनरायाति याति च २१॥
एकः प्रजायते जन्तुरेक एव प्रलीयते । एको हि भुङ्क्ते सुकृतमेक एव च दुष्कृतम् ॥२२॥
सर्वेषां पश्यतामेव मृतः सर्वं जहाति च । मृतं शरीरमुत्सृज्य काष्ठलोष्ठसमन्वितम् ॥२३॥
बान्धवा विमुखा यान्ति धर्मस्तमनुगच्छति । गृहेष्वर्था निवर्त्तन्ते श्मशाने मित्रबान्धवाः ॥२४॥
शरीरं वह्निरादत्ते सुकृतं दुष्कृतं व्रजेत् । शरीरं वह्निना दग्धं कृतं कर्म सहस्थितम् ॥२५॥
शुभं वा यदि वा पापं भुङ्क्ते सर्वत्र मानवः । अनस्तमित आदित्ये न दत्तं धनमर्थिनाम् ॥
न जानामीति तद्वित्तं प्रातः कस्य भविष्यति । रोरवीति धनं तस्य को मे भर्त्ता भविष्यति २७॥
न दत्तं द्विजमुख्यानां नाग्नौ तीर्थे सुहृज्जने । पूर्वजन्मकृतात्पुण्याद्यल्लब्धं बहु चाल्पकम् ॥२८॥
तदीदृशं परिज्ञाय धर्मार्थे दीयते धनम् । धनेन धार्य्यते धर्मः श्रद्धायुक्तेन चेतसा ॥२९॥
श्रद्धाविहीनो धर्मस्तु नेहामुत्र च वृद्धिभाक् । धर्मात्सञ्जायते ह्यर्थो धर्मात्कामोऽभिजायते ३०॥
धर्म एवापवर्गाय तस्माद्धर्मं समाचरेत् । श्रद्धया धार्य्यते धर्मो बहुभिर्नार्थराशिभिः ॥३१॥
अकिञ्चना हि मुनयः श्रद्धावन्तो दिवङ्गताः । अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतञ्च यत् ॥
असदित्युच्यते पक्षिन्प्रेत्य नेह न तत्फलम् ॥३२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे सारोद्धारे द्वितीयोऽध्यायः ॥२॥

तृतीयोऽध्यायः

श्रीगरुड उवाच

कर्मणा केन देवेश प्रेतत्वं नैव जायते । पृथिव्यां सर्वजन्तूनां तन्मे ब्रूहि सुरेश्वर ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच

शृणु वक्ष्यामि सङ्क्षेपात्क्रियाश्चैवौर्ध्वदैहिकीम् । स्वहस्तेनैव सा कार्या मोक्षकामैस्तु मानवैः ॥
स्त्रीणामपि विशेषेण पञ्चवर्षाधिके शिशौ । वृषोत्सर्गादिकं कर्म प्रेतत्वविनिवृत्तये ॥३॥
वृषोत्सर्गादृते नान्यत्किञ्चिदस्ति महीतले । जीवन्वापि मृतो वापि वृषोत्सर्गं करोति यः ॥
प्रेतत्वं न भवेत्तस्य विना दानैर्विना मखैः ॥ ४ ॥

गरुड़ उवाच

कस्मिन्काले वृषोत्सर्गं जीवन्वापि मृतोऽपि वा । कुर्य्यात्सुरवरश्रेष्ठ ब्रूहि मे मधुसूदन ॥
किं फलं तु भवेज्जन्तोः कृतैः श्राद्धैस्तु षोडशैः ॥ ५ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

अकृत्वा तु वृषोत्सर्गं कुरुते पिण्डपातनम् । नोपतिष्ठति तच्छ्रेयो दत्तं प्रेतस्य निष्फलम् ॥ ६ ॥
एकादशाहे प्रेतस्य यस्य नोत्सृज्यते वृषः । प्रेतत्वं सुस्थिरं तस्य दत्तैः श्राद्धशतैरपि ॥ ७ ॥

गरुड़ उवाच

पुत्रा यस्य न विद्यन्ते न माता न च बान्धवाः ।
न पत्नी न च भर्त्ता च कथं स्यादौर्ध्वदैहिकम् ॥ ८ ॥
केन मुक्तिं प्रपद्यन्ते नरा नार्य्यो गतापदः । एतन्मे संशयं देव छेत्तुमर्हस्यशेषतः ॥ ९ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

अपुत्रस्य गतिर्नास्ति स्वर्गो नैव च नैव च । येन केनाप्युपायेन पुत्रस्य जननञ्चरेत् ॥१०॥
सपुत्रो वा ह्यपुत्रो वा नरो नारी पतिस्तथा । जीवन्नेव स्वयं कुर्य्यान्मृतो ह्यक्षयमाप्नुयात् ११॥
यानि कानि च दानानि स्वयं दत्तानि मानवैः । तानि तानि च सर्वाणि ह्युपतिष्ठन्ति चाग्रतः ॥
व्यञ्जनानि विचित्राणि भक्ष्यभोज्यानि यानि च । स्वयं हस्तेन दत्तानि देहान्ते चाक्षयं फलम् ॥
गोभूहिरण्यवासांसि भोजनानि पदानि च । यत्र तत्र वसेज्जन्तुस्तत्र तत्रोपतिष्ठति ॥१४॥
यावत्स्वास्थ्यं शरीरस्य तावद्धर्मं समाचरेत् । अस्वस्थः प्रेरितश्चान्यैर्न किंचित्कर्त्तुमुत्सहेत् १५॥
यावत्तस्य मृतस्येह न भूतं चौर्ध्वदेहिकम् । वायुभूतः क्षुधाविष्टो भ्रमते च दिवानिशम् १६॥
कृमिकीटपतङ्गो वा जायते म्रियतेऽपि सः । असद्गर्भे वसेत्सोऽपि जातः सद्यो विनश्यति १७॥
यावत्स्वस्थमिदं शरीरमरुजं यावज्जरा दूरतो
यावच्चेन्द्रियशक्तिरप्रतिहता यावत्क्षयो नायुषः ।

आत्मश्रेयसि तावदेव विदुषा कार्य्यः प्रयत्नो महान्
संदीप्ते भवने हि कूपखननं प्रत्युद्यमः कीदृशः ॥१८॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे और्ध्वदेहिको नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः

गरुड उवाच

स्वहस्तैः किं फलं देव परहस्तैश्च तद्वद । स्वस्थावस्थैरसंज्ञैर्वा विधिहीनमथापि वा ॥ १ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

एका गौः स्वस्थचित्तस्य ह्यस्वस्थस्य च गोशतम् । सहस्रं म्रियमाणस्य दत्तं चित्तविवर्जितम् ॥
मृतस्यैव पुनर्लक्षं विधिहीनञ्च निष्फलम् । तीर्थपात्रसमायोगादेका वै लक्षपुण्यदा ॥ ३ ॥
पात्रे दत्तं खगश्रेष्ठ ह्यहन्यहनि वर्द्धते । दातुर्दानमपाराय ज्ञानिनां न प्रतिग्रहः ॥
विपश्चीतापहौ मन्त्रं वह्निः किं दोषभाजिनौ ॥ ४ ॥
दातव्यं प्रत्यहं पात्रे निमित्तेषु विशेषतः । नापात्रे विदुषा किञ्चिदात्मनः श्रेय इच्छता ॥ ५ ॥
अपात्रे सा च गौर्दत्ता दातारं नरकं नयेत् । कुलैकविंशतियुतं गृहीतारञ्च पातयेत् ॥
देहान्तरं यदावाप्य स्वहस्तसुकृतञ्च यत् ॥ ६ ॥
धनं भूमिगतं यद्वत्स्वहस्तेन निवेशितम् । तद्वत्फलमवाप्नोति ह्यहं वच्मि खगेश्वर ॥ ७ ॥
अपुत्रोऽपि विशेषेण क्रियाश्चैवौर्ध्वदेहिकीम् । प्रकुर्य्यान्मोक्षकामश्च निर्धनश्च विशेषतः ॥ ८ ॥
स्वल्पेनापि हि वित्तेन स्वयं हस्तेन यत्कृतम् । अक्षयं याति तत्सर्वं यथाज्यञ्च हुताशने ॥ ९ ॥
एका एकस्य दातव्या शय्या कन्या पयस्विनी । सा विक्रीता विभक्ता वा दहत्यासप्तमं कुलम् ॥
तस्मात्सर्वं प्रकुर्वीत चञ्चले जीविते सति । गृहीतदानपाथेयः सुखं याति महाध्वनि ॥११॥
अन्यथा क्लिश्यते जन्तुः पाथेयरहितः पथि । एवं ज्ञात्वा खगश्रेष्ठ वृषयज्ञं समाचरेत् ॥१२॥
अकृत्वा म्रियते यस्तु सपुत्रोऽपि न मुक्तिभाक् । अपुत्रोऽपि हि यः कुर्यात्सुखं याति महाध्वे ॥
अग्निहोत्रादिभिर्यज्ञैर्दानैश्च विविधैरपि । न तां गतिमवाप्नोति वृषोत्सर्गेण या भवेत् ॥१४॥
सर्वेषामेव यज्ञानां वृषयज्ञस्तथोत्तमः । तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वृषयज्ञं समाचरेत् ॥१५॥

गरुड उवाच

कथयस्व प्रसादेन वृषयज्ञक्रियां तथा । कस्मिन्काले तिथौ कस्यां विधिना केन तद्भवेत् ॥

कृत्वा किं फलमाप्नोति ह्येतन्मे वद साम्प्रतम् ॥ १६ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

कार्त्तिकादिषु मासेषु ह्युत्तरायणगे रवौ । शुक्लपक्षे तथा कृष्णे द्वादश्यादिशुभे तिथौ ॥
शुभे लग्ने मुहूर्त्ते वा शुचौ देशे समाहितः ॥ १७ ॥

ब्राह्मणन्तु समाहूय विधिज्ञं शुभलक्षणम् । जपहोमैस्तथा दानैः प्रकुर्य्याद्देहशोधनम् ॥१८॥
पूर्णेऽह्नि शुभनक्षत्रे ग्रहान्देवान्समर्चयेत् । होमं कुर्याद्यथाशक्ति मन्त्रैश्च विविधैः शुभैः ॥१९॥
ग्रहाणां स्थापनं कुर्य्यात्पूजनञ्च खगेश्वर । मातृणां पूजनं कुर्य्याद्वसोर्धाराञ्च कारयेत् ॥२०॥
वह्निं संस्थाप्य तत्रैव पूर्णहोमञ्च कारयेत् । शालग्रामञ्च संस्थाप्य वैष्णवं श्राद्धमाचरेत् ॥२१॥
वृषं सम्पूज्य तत्रैव वस्त्रालङ्कारभूषणैः । चतस्रो वत्सतर्य्यस्ताः पूर्वं समधिवासयेत् ॥२२॥
प्रदक्षिणां प्रकुर्वीत होमान्ते तु विसर्जयेत् । इमं मन्त्रं समुच्चार्य्य ह्युत्तराभिमुखं स्थितः ॥२३॥
धर्मस्त्वं वृषरूपेण ब्रह्मणा निर्मितः पुरा । वृषोत्सर्गप्रभावेण मामुद्धर भवार्णवात् ॥२४॥
अनेनैव वृषोत्सर्गं रुद्रकुम्भोदकेन तु । दर्भमूले घटं स्थाप्य उदकं शिरसि न्यसेत् ॥२५॥
अभिषिच्य शुभैर्मन्त्रैः पावनैर्विधिपूर्वकम् । तेन क्रीडेति मन्त्रेण वृषोत्सर्गे कृते सति ॥२६॥
आत्मश्राद्धं ततः कुर्य्याद्दत्त्वा चान्नं द्विजोत्तमे । उदके चैव गन्तव्यं जलं तत्र प्रदापयेत् ॥
यदिष्टं जीवितस्यासीत्तद्दद्याच्च स्वशक्तितः । सुतृप्तो दुस्तरं मार्गं मृतो याति सुखेन हि ॥२८॥
यावन्न दीयते जन्तोः श्राद्धञ्चैकादशाह्निकम् । स्वदत्तं परदत्तं वा नेहामुत्रोपतिष्ठति ॥२९॥
त्रयोदश तथा सप्त पञ्च त्रीणि यथाक्रमम् । पददानानि कुर्वीत श्रद्धाभक्तिसमन्वितः ॥३०॥
तिलपात्राणि कुर्वीत त्रीणि पञ्च च सप्त वा । ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चाद्गामेकाञ्च प्रदापयेत् ॥३१॥
वामे चक्रं प्रकर्त्तव्यं त्रिशूलं दक्षिणे तथा । माल्यं दत्त्वा तथैवास्य वृषमेकं विसर्जयेत् ॥३२॥
एकोद्दिष्टविधानेन स्वाहाकारेण बुद्धिमान् । कुर्यादेकादशाहं तु द्वादशाहं प्रयत्नतः ॥३३॥
सपिण्डीकरणादर्वाक्कुर्य्याच्छ्राद्धानि षोडश । ब्राह्मणान्भोजयित्वा तु पददानानि दापयेत् ॥३४॥
कार्पासोपरि संस्थाप्य ताम्रपात्रे तथाच्युतम् । वस्त्रेणाच्छाद्य तत्रस्थमर्घ्यं दद्याच्छुभैः फलैः ॥
नावमिक्षुमयीं कुर्य्यात्पट्टसूत्रेण वेष्टितम् । कांस्यपात्रे घृतं स्थाप्यं वैतरण्या निमित्तकम् ॥३६॥
नावमारोहयेद्गन्तुं पूजयेद्गरुडध्वजम् । आत्मवित्तानुसारेण तस्या दानमनन्तकम् ॥३७॥
भवसागरमग्नानां शोकतापोर्मिदुःखिनाम् । धर्मप्लवविहीनानां तारको हि जनार्दनः ॥३८॥
तिलं लौहं हिरण्यञ्च कार्पासं लवणं तथा । सप्तधान्यं क्षितिर्गाव एकैकं पावनं स्मृतम् ॥३९॥
तिलपात्राणि कुर्वीत शय्यादानञ्च कारयेत् । दीनानाथविशिष्टेभ्यो दद्याच्छक्त्या च दक्षिणाम् ॥

एवं यः कुरुते तार्क्ष्य पुत्रवानप्यपुत्रवान् । स सिद्धिं समवाप्नोति यथा ते ब्रह्मचारिणः ॥४१॥
नित्यं नैमित्तिकं कुर्याद्यावज्जीवति मानवः । यत्किञ्चित् कुरुते धर्ममक्षय्यं फलमाप्नुयात् ॥४२॥
तीर्थयात्राव्रतानाञ्च श्राद्धे सांवत्सरादिके । देवतानां गुरूणाञ्च मातापित्रोस्तथैव च ॥४३॥
पुण्यं देयं प्रयत्नेन प्रत्यहं वर्द्धते खग । अस्मिन्यज्ञे हि यः कश्चिद्दूरिदानं प्रयच्छति ॥४४॥
तत्तस्य चाक्षयं सर्वं वेदिकायां यथा किल । यथा पूज्यतमा लोके यतयो ब्रह्मचारिणः ॥४५॥
तथैव प्रतिपूज्यन्ते लोके सर्वे च नित्यशः । वरदोऽहं सदा तस्य चतुर्वक्त्रस्तथा हरः ॥४६॥
ते यान्ति परमाल्लोकानिति सत्यं वचो मम । पौर्णमास्याञ्च रेवत्यां नीलमेकं प्रमुञ्चयेत् ॥४७॥
संक्रान्तीनां सहस्राणि सूर्य्यपर्वशतानि च । कृत्वा यत्फलमाप्नोति तद्वै नीलविसर्जने ॥४८॥
वत्सतरी प्रदातव्या ब्राह्मणेभ्यः पदानि च । तिलपात्राणि देयानि शिवभक्तद्विजेषु च ॥४९॥
उमा महेश्वरञ्चैव परिधाप्य प्रयत्नतः । अतसीपुष्पसंकाशं पीतवाससमच्युतम् ॥५०॥
ये नमस्यन्ति गोविन्दं न तेषां विद्यते भयम् । प्रेतत्वान्मोक्षमिच्छन्ति ये करिष्यन्ति स्वक्रियाम् ॥
एतत्ते सर्वमाख्यातं मया स्वश्चौर्ध्वदैहिकम् । यच्छ्रुत्वा मुच्यते पापैर्विष्णुलोकं स गच्छति ५२॥
श्रुत्वा माहात्म्यमतुलं गरुडो हर्षमागतः । भूयः पप्रच्छ देवेशं कृत्वा चानतकन्धरम् ॥५३॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे और्ध्वदैहिको नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

पञ्चमोऽध्यायः

गरुड उवाच

भगवन्ब्रूहि मे सर्वं यमलोकस्य निर्णयम् । प्रमाणं विस्तरं तस्य माहात्म्यञ्च सुविस्तरम् ॥१॥

श्रीभगवानुवाच

शृणु तार्क्ष्य प्रवक्ष्यामि यमलोकस्य निर्णयम् । प्रमाणकानि सर्वाणि भुवनानि च षोडश ॥२॥
षडशीतिसहस्राणि योजनानां प्रमाणतः । यमलोकस्य चाध्वा वै अन्तरो मानुषस्य च ॥३॥
सुकृतं दुष्कृतं वापि भुक्त्वा लोके यथार्जितम् । कर्मयोगात्तदा कश्चिद् व्याधिरुत्पद्यते खग ४॥
निमित्तमात्रः सर्वेषां कृतकर्मानुसारतः । यो यस्य विहितो मृत्युः स तं ध्रुवमवाप्नुयात् ॥५॥
कर्मयोगात्तदा देही मुञ्चत्यत्र निजं वपुः । तदा भूमिगतं कुर्य्याद्गोमयेनोपलिप्य च ॥६॥
तिलान्दर्भान् विकीर्य्याथ मुखे स्वर्णं विनिक्षिपेत् । तुलसीसन्निधौ कृत्वा शालग्रामशिलां तथा ॥
एवं सामादिसूक्तैश्च मरणं मुक्तिदायकम् । शलाकास्वर्णविक्षेपः प्रेतप्राणगृहेषु च ॥८॥

एका वक्त्रे तु दातव्या घ्राणयुग्मे तथा पुनः । अक्ष्णोश्च कर्णयोश्चैव द्वे द्वे देये यथाक्रमम् ॥९॥
अथ लिङ्गे तथा चैका चैका ब्रह्माण्डके क्षिपेत् । करयुग्मे च कण्ठे च तुलसीञ्च प्रदापयेत् १०॥
वस्त्रयुग्मञ्च दातव्यं कुङ्कुमैश्चाक्षतैर्यजेत् । पुष्पमालायुतं कुर्यादन्यद्वारेण सन्नयेत् ॥११॥
पुत्रस्तु बान्धवैः सार्द्धं विप्रस्तु पुरवासिभिः । पितुः प्रेतगतं पुत्रः स्कन्धमारोप्य बान्धवैः ॥१२॥
गत्वा श्मशानदेशे तु प्राङ्मुखञ्चोत्तरामुखम् । अदग्धपूर्वा या भूमिश्चितां तत्रैव कारयेत् १३॥
श्रीखण्डतुलसीकाष्ठसमित्पालाशसम्भवाम् । एवं सामादिसूक्तैश्च मरणं मुक्तिदायकम् ॥१४॥
विमलेन्द्रियसङ्घाते चैतन्ये जडताङ्गते । प्रचलन्ति ततः प्राणा यामैर्निकटवर्त्तिभिः ॥१५॥
बीभत्सं दारुणं रूपं प्राणैः कण्ठसमाश्रितैः । फेनमुद्गिरते सोऽपि मुखं लालाकुलं भवेत् ॥१६॥
दुरात्मानश्च ताड्यन्ते किङ्करैः पाशवेष्टिताः । सुखेन कृतिनस्तत्र नीयन्ते नाकनायकैः ॥१७॥
दुःखेन पापिनो यान्ति यममार्गं सुदुर्गमम् । यमश्चतुर्भुजो भूत्वा शङ्खचक्रगदासिभृत् ॥१८॥
पुण्यकर्मरतान्सम्यक्स्नेहान्मित्रवदाचरेत् । आहूय पापिनः सर्वान्यमो दण्डेन तर्जयेत् ॥१९॥
प्रलयाम्बुदनिर्घोषो ह्यञ्जनाद्रिसमप्रभः । महिषस्थो दुराराध्यो विद्युत्तेजःसमद्युतिः ॥२०॥
योजनत्रयविस्तारदेहो रुद्रोऽतिभीषणः । लोहदण्डधरो भीमः पाशपाणिर्दुराकृतिः ॥२१॥
रक्तनेत्रोऽतिभयदो दर्शनं याति पापिनाम् । अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो हाहा कुर्वन्कलेवरात् ॥२२॥
यदैव नीयते दूतैर्याम्यैर्वीक्षन् स्वकं गृहम् । निर्विचेष्टं शरीरं तु प्राणैर्मुक्तैर्जुगुप्सितम् ॥२३॥
अस्पृश्यं जायते तूर्णं दुर्गन्धं सर्वनिन्दितम् । त्रिधावस्थाऽस्य देहस्य क्रिमिविड्भस्मरूपतः २४॥
को गर्वः क्रियते तार्क्ष्य क्षणविध्वंसिभिर्नरैः । दानं वित्ताद्यो न कुर्यात्कीर्त्तिधर्मौ तथायुषः ॥
परोपकरणं कायादसारात्सारमुद्धरेत् । तस्यैवं नीयमानस्य दूताः सन्तर्जयन्ति हि ॥२६॥
दर्शयन्ति भयं तीव्रं नरकाणां पुनः पुनः । शीघ्रं प्रचल दुष्टात्मन् त्व यास्यसि यमालयम् २७॥
कुम्भीपाकादिनरकान्त्वां नयिष्यामि माचिरम् । एवं वाचस्तदा शृण्वन्बन्धूनां रुदितं तथा ॥
उच्चैर्हाहेति विलपन्नीयते यमकिङ्करैः । मृतस्योत्क्रान्तिसमयात्षट्पिण्डान् क्रमशो ददेत् ॥२९॥
मृतस्थाने तथा द्वारे चत्वरे तार्क्ष्य कारयेत् । विश्रामे काष्ठचयने तथा सञ्चयने च षट् ॥३०॥
शृणु तत्कारणं तार्क्ष्य षट्पिण्डपरिकल्पने । मृतस्थाने शवो नाम तेन नाम्ना प्रदीयते ॥३१॥
तेन भूमिर्भवेत्तुष्टा तदधिष्ठातृदेवता । द्वारदेशे भवेत्पान्थस्तेन नाम्ना प्रदीयते ॥३२॥
तेन दत्तेन तुष्यन्ति गृहवास्त्वधिदेवताः । चत्वरे खेचरो नाम तमुद्दिश्य प्रदीयते ॥३३॥
तेन तत्रोपघाताय भूतकोटिः पलायते । विश्रामे भूतसंज्ञोऽयं तेन नाम्ना प्रदीयते ॥३४॥
पिशाचा राक्षसा यक्षा ये चान्ये दिशिवासिनः । तस्य होतव्यदेहस्य नैवायोग्यत्वकारकाः॥३५॥

चितामोक्षप्रभृति च प्रेतत्वमुपजायते । चितायां साधकं नाम वदन्त्येके खगेश्वर ॥३६॥
केऽपि तं प्रेतमेवाहुर्यथा कल्पविदस्तथा । तदा हि तत्र तत्रापि प्रेतनाम्ना प्रदीयते ॥३७॥
इत्येवं पञ्चपिण्डैर्हि शवस्याहुतियोग्यता । अन्यथा चोपघाताय पूर्वोक्तास्ते भवन्ति हि ॥३८॥
उत्क्रामे प्रथमं पिण्डं तथा चार्द्धपथेन च । चितायां तु तृतीयं स्यात्त्रयः पिण्डाश्च कल्पिताः ॥
विधाता प्रथमे पिण्डे द्वितीये गरुड़ध्वजः । तृतीये यमदूताश्च प्रयोगः परिकीर्त्तितः ॥४०॥
दत्ते तृतीये पिण्डेऽस्मिन्देहदोषैः प्रमुच्यते । आधारभूतजीवस्य ज्वलनं ज्वालयेच्चिताम् ॥४१॥
संसृज्य चोपलिप्याथ उल्लिख्योद्धृत्य वेदिकाम् । अभ्युक्षीय समाधाय वह्निं तत्र विधानतः ४२॥
पुष्पाक्षतैः सुसम्पूज्य देवं क्रव्यादसंज्ञकम् । त्वं भूतकृज्जगद्योने त्वं लोकपरिपालकः ॥४३॥
संहारकारकस्तस्मादेनं स्वर्गं मृतं नय । एवं क्रव्यादमभ्यर्च्य शरीराहुतिमाचरेत् ॥४४॥
अर्द्धदेहे तथा दग्धे दद्यादाज्याहुतिं ततः । लोमभ्यस्त्वनुवाक्येन कुर्याद्धोमं यथाविधि ॥४५॥
चितामारोप्य तं प्रेतं हुनेदाज्याहुतिं ततः । यमाय चान्तकायेति मृत्यवे ब्रह्मणे तथा ॥४६॥
जातवेदोमुखे देया ह्येका प्रेतमुखे तथा । ऊर्ध्वं तु ज्वालयेद्वह्निं पूर्वभागे चितां पुनः ॥४७॥
अस्मात्त्वमधिजातोऽसि त्वदयं जायतां पुनः । असौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहा ज्वलति पावकः ॥
एवमाज्याहुतिं दत्त्वा तिलमिश्रां समन्त्रकाम् । ततो दाहः प्रकर्त्तव्यः पुत्रेण किल निश्चितम् ॥
रोदितव्यं ततो गाढं एवं तस्य सुखं भवेत् । दाहस्यानन्तरं तत्र कृत्वा सञ्चयनक्रियाम् ५०॥
प्रेतपिण्डं प्रदद्याच्च दाहार्त्तिशमनं खग । तेन दूताः प्रतीक्षन्ते तं प्रेतं बान्धवार्थिनम् ॥५१॥
दद्यादनन्तरं कार्य्यं पुत्रैः स्नानं सचेलकम् । तिलोदकं ततो दद्यान्नामगोत्रेण चाश्मनि ॥५२॥
ततो जनपदैः सर्वैर्दातव्या करताड़नी । विष्णुर्विष्णुरिति ब्रूयाद्गुणैः प्रेतमुदीरयेत् ॥५३॥
जनाः सर्वे समास्तस्य गृहमागत्य सर्वशः । द्वारस्य दक्षिणे भागे गोमयं गौरसर्षपान् ॥५४॥
निधाय वरुणं देवमन्तर्द्धाय स्ववेश्मनि । भक्षयेन्निम्बपत्राणि घृतं प्राश्य गृहं व्रजेत् ॥५५॥
केचिद्दुग्धेन सिञ्चन्ति चिन्तास्थानं खगेश्वर । अश्रुपातं न कुर्वीत दत्त्वा चाथ जलाञ्जलिम् ॥

श्लेष्माश्रु बान्धवैर्मुक्तं प्रेतो भुङ्क्ते यतोऽवशः ।
अतो न रोदितव्यं हि क्रिया कार्य्या स्वशक्तितः ॥५७॥

दुग्धञ्च मृन्मये पात्रे तोयं दद्याद्दिनत्रयम् । सूर्य्येऽस्तमागते तार्क्ष्य बलभ्याञ्चत्वरे तथा ॥५८॥
बद्धः संमूढहृदयो देहमिच्छन्कृतानुगः । श्मशानञ्चत्वरं गेहं वीक्ष्यन्याम्यैः स नीयते ॥५९॥
गर्त्तपिण्डान्दशाहानि प्रदद्याच्च दिने दिने । जलाञ्जल्यः प्रदातव्याः प्रेतमुद्दिश्य प्रत्यहम् ॥६०॥
तावद्वृद्धिश्च कर्त्तव्या यावत्पिण्डं दशाह्निकम् । पत्रेण हि क्रिया कार्य्या भार्य्यया तदभावतः ॥

तदभावे च शिष्येण शिष्याभावे सहोदरः । श्मशाने चान्यतीर्थे वा जलं पिण्डञ्च दापयेत् ॥
ओदनानि च सक्तूंश्च शाकमूलफलादि वा । प्रथमेऽहनि यद्दद्यात्तद्दद्यादुत्तरेऽहनि ॥६३॥
दिनानि दश पिण्डानि कुर्वन्त्यत्र सुतादयः । प्रत्यहं ते विभज्यन्ते चतुर्भागैः खगोत्तम ॥६४॥
भागद्वयं तु देहार्थे प्रीतिदं भूतपञ्चकम् । तृतीयं यमदूतानाञ्चतुर्थेनोपजीवति ॥६५॥
अहोरात्रैस्तु नवभिः प्रेतो निष्पत्तिमाप्नुयात् । जन्तोर्निष्पन्नदेहस्य दशमे तु भवेत्क्षुधा ॥६६॥
न द्विजो नैव मन्त्रश्च न स्वधा वाहनाशिषः । नामगोत्रे समुच्चार्य्य यद्दत्तञ्च दशाह्निकम् ६७॥
दग्धे देहे पुनर्देहं प्राप्नोत्येव खगेश्वर । प्रथमेऽहनि यः पिण्डस्तेन मूर्द्धा प्रजायते ॥६८॥
ग्रीवास्कन्धौ द्वितीये तु तृतीये हृदयं भवेत । चतुर्थेऽह्नि भवेत्पार्ष्णिर्नाभिर्वै पञ्चमे तथा ॥६९॥
षष्ठे च सप्तमे चैव कटिर्गुह्यं प्रजायते । ऊरू चाष्टमके चैव जान्वङ्घ्री नवमे तथा ॥७०॥
नवभिर्देहमासाद्य दशमेऽह्नि भवेत्क्षुधा । देहभूतः क्षुधाविष्टो गृहद्वारे स तिष्ठति ॥७१॥
दशमेऽहनि यः पिण्डस्तं दद्यादामिषेण तु । यतो देहः समुत्पन्नः प्रेतस्तीव्रक्षुधान्वितः ॥७२॥
अतस्त्वामिषबाह्यं तु क्षुधा तस्य न नश्यति । एकादशाहं द्वादशाहं प्रेतो भुङ्क्ते दिनद्वयम् ॥
योषितः पुरुषस्यापि प्रेतशब्दं समुच्चरेत् । दीपमन्नं जलं वस्त्रमन्यद्वा दीयते तु यत् ॥७४॥
प्रेतशब्देन यद्दत्तं मृतस्यानन्ददायकम् । त्रयोदशेऽह्नि वै प्रेतो नीयते च महापथे ॥७५॥
पिण्डजं देहमाश्रित्य दिवारात्रौ क्षुधान्वितः । मार्गे गच्छति स प्रेतो ह्यसिपत्रवनान्विते ॥७६॥
क्षुत्पिपासर्दितो नित्यं यमदूतैः प्रपीड़ितः । अहन्यहनि स प्रेतो योजनानां शतद्वयम् ॥७७॥
चत्वारिंशत्तथा सप्त अहोरात्रेण गच्छति । गृहीतो यमपाशैस्तु जनो हाहेति रोदिति ॥७८॥
स्वगृहं सम्परित्यज्य याम्यं पुरमनुव्रजेत् । क्रमेण गच्छति प्रेतः पुरं वैवस्वतं शुभम् ॥७९॥

याम्यं सौरिपुरं सुरेन्द्रभवनं गन्धर्वशैलागमं
क्रूरं क्रौञ्चपुरं विचित्रभवनं बह्वापदं दुःखदम् ।
नानाक्रन्दपुरं सुतप्तभवनं रौद्रं पयोवर्षणं
शीताढ्यं बहुभीति धर्मभवनं याम्यं पुरञ्चाग्रतः ॥८०॥

त्रयोदशेऽह्नि स प्रेतो नीयते यमकिङ्करैः । तस्मिन्मार्गे व्रजत्येको गृहीत इव कर्कटः ॥८१॥
तथैव स व्रजन्मार्गे पुत्र पुत्र इति ब्रुवन् । हाहेति क्रन्दते नित्यं कीदृशं तु मया कृतम् ॥८२॥
मानुषत्वं लभे कस्मादिति ब्रूते प्रसर्पति । महता पुण्ययोगेन मानुषं जन्म लभ्यते ॥८३॥
नच प्राप्य न प्रदत्तं याचकेभ्यः स्वकं धनम् । पराधीनमभूत्सर्वमिति ब्रूते स गद्गदः ॥
किङ्करैः पीड्यतेऽत्यर्थं स्मरते पूर्वदैहिकम् ॥८४॥

सुखस्य दुःखस्य न कोऽपि दाता परो ददातीति कुबुद्धिरेषा ।
पुराकृतं कर्म सदैव भुज्यते शरीर हे निस्तरय त्वया कृतम् ॥८५॥
मया न दत्तं न हुतं हुताशने तपो न तप्तं हिमशैलगह्वरे ।
न सेवितं गाङ्गमहो महाजलं शरीर हे निस्तरय त्वया कृतम् ॥८६॥
जलाश्रयो नैव कृतो हि निर्जले मनुष्यहेतोः पशुपक्षिहेतवे ।
गोतृप्तिहेतोर्न कृतं हि गोचरं शरीर हे निस्तरय त्वया कृतम् ॥८७॥
न नित्यदानं न गवाह्निकं कृतं न वेददानं न च शास्त्रपुस्तकम् ।
पुरा न इष्टो न च सेवितोऽध्वा शरीर हे निस्तरय त्वया कृतम् ॥८८॥
मासोपवासैर्न च शोधितं वपुश्चान्द्रायणैर्वा नियमैश्च सुव्रतैः ।
नारीशरीरं बहुदुःखभाजनं लब्धं मया पूर्वकृतैर्विकर्मभिः ॥८९॥
उक्तानि वाक्यानि मया नराणां मत्तः शृणुष्वावहितो हि पक्षिन् ।
स्त्रीणाञ्च देहं त्ववलम्ब्य देही ब्रवीति कर्माणि कृतानि पूर्वम् ॥९०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे और्ध्वदैहिककर्मादिसंस्कारो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

एवं प्रचलते प्रेतस्तत्र मार्गे खगेश्वर । क्रन्दितश्चैव दुःखार्त्तः श्रान्तश्चाकुललोचनः ॥१॥
सप्तदशदिनान्येको वायुमार्गेण गच्छति । अष्टादशे त्वहोरात्रे पूर्वं याम्यपुरं व्रजेत् ॥२॥
तस्मिन्पुरवरे रम्ये प्रेतानाञ्च गणो महान् । पुष्पभद्रा नदी तत्र न्यग्रोधः प्रियदर्शनः ॥३॥
पुरे तत्र स विश्रामं प्राप्यते यमकिङ्करैः । जायापुत्रादिकं सौख्यं स्मरते तत्र दुःखितः ॥४॥
क्रन्दते करुणैर्वाक्यैस्तृषार्त्तः श्रमपीडितः । स्वधनं स्वसुखानीह गृहपुत्रधनानि च ॥५॥
भृत्यमित्राणि धान्यञ्च सर्वं शोचति वै तदा । क्षुधार्त्तस्य पुरे तस्मिन्किङ्करैस्तस्य चोच्यते ॥६॥

किङ्करा ऊचुः

क्व धनं क्व सुता जाया क्व सुहृत्क्व त्वमीदृशः । स्वकर्मणार्जितं भुङ्क्ष्व मूढचेतश्चिरं पथि ॥७॥

जानासि सम्बलवशं बलमध्वगानां नो सम्बलाय पतितं परलोकपान्थ ।
गन्तव्यमस्ति तव निश्चितमेवमस्मिन्मार्गे हि चात्र भवतः क्रयविक्रयौ न ॥८॥
यमगीताभवं वाक्यं नैव मर्त्ये श्रुतं त्वया । एवमुक्तस्ततः सर्वैर्हन्यमानः स मुद्गरैः ॥९॥
अत्र दत्तं सुतैः पौत्रैः स्नेहाद्वा कृपयाथवा। मासिकं पिण्डमश्नाति ततः सौरिपुरं व्रजेत् ॥१०॥
तत्र नाम्ना तु राजा वै जङ्गमः कालरूपधृक् । तं दृष्ट्वा भयभीतस्तु विश्रामे कुरुते मतिम् ॥११॥
उदकश्चान्नसंयुक्तं भुङ्क्ते तस्मिन्पुरे गतः । त्रिभिः पक्षैस्तथा पिण्डैस्तत्पुरं स व्यतिक्रमेत् ॥
सुरेन्द्रनगरे रम्ये प्रेतो याति दिवानिशम् । ततो वनानि रौद्राणि दृष्ट्वा क्रन्दति तत्र सः ॥१३॥
भीषणैः क्लिश्यमानश्च क्रन्दत्येव पुनः पुनः । मासद्वयावसाने तु तत्पुरं स व्यतिक्रमेत् ॥१४॥
तृतीये मासि सम्प्राप्ते गन्धर्वनगरे शुभे । तृतीयमासिकं पिण्डं तत्र भुङ्क्ते स गच्छति ॥१५॥
शैलागमे चतुर्थे च मासि याति खगेश्वर । पतन्ति तत्र पाषाणाः प्रेतस्योपरि पृष्ठतः ॥१६॥
चतुर्थमासिकं श्राद्धं भुक्त्वा तत्र सुखी भवेत् । स गच्छति ततः प्रेतः क्रूरं मासे तु पञ्चमे १७॥
पञ्चममासिकं पिण्डं भुङ्क्ते तत्र पुरे स्थितः । ऊनषाण्मासिकं क्रौञ्चैः पञ्चभिः सार्द्धमासिकैः ॥
तत्र दत्तेन पिण्डेन श्राद्धेनाप्यायितस्ततः । मुहूर्त्तार्द्धं तु विश्राम्य कम्पमानः सुदुःखितः ॥१९॥
तत्पुरं तु परित्यज्य तर्जितो यमकिङ्करैः । प्रयाति चित्रनगरं विचित्रो नाम पार्थिवः ॥२०॥
यमस्यैवानुजः सौरिर्यत्र राज्यं प्रशास्ति हि । तत्र षण्मासपिण्डेन तृप्तः सन्कृष्यते नरः ॥२१॥
मार्गे पुनः पुनस्तस्य बुभुक्षा जायते भृशम् । मदीयपुत्रः पौत्रो वा बान्धवः कोऽपि तिष्ठति ॥
ददाति कश्चिन्मां सौख्यं पतितः शोकसागरे । एवं विलपतो मार्गे वार्य्यमाणस्य किङ्करैः ॥२३॥
आयान्ति सम्मुखास्तत्र कैवर्त्तास्तु सहस्रशः । वयं त्वां तारयिष्यामो महावैतरणीं नदीम् ॥२४॥
शतयोजनविस्तीर्णां पूयशोणितपूरिताम् । नानापक्षिसमाकीर्णां नानाझषशतैर्वृताम् ॥२५॥
येन तत्र प्रदत्ता गौर्विष्णुलोकञ्च सा नयेत् । न दत्ता चेत्खगश्रेष्ठ वैतरण्यां स मज्जति ॥२६॥
स्वस्थावस्थे शरीरे तु वैतरण्या व्रतं चरेत् । देया च विदुषे धेनुस्तां नदीं तर्तुमिच्छता ॥२७॥
अदत्वा मज्जमानस्तु निन्दति स्वं स मूढधीः । पाथेयार्थं मया किञ्चिन्न प्रदत्तं द्विजातये ॥
न तप्तं न हुतं जप्तं न स्नानं न कृतं शुभम् ॥२८॥

किङ्करा ऊचुः

यादृशं कर्म चरितं मूढ भुङ्क्ष्वाद्य तादृशम् । हा दैव इति संमूढो भीषणैस्ताड्यते हृदि २९॥
षाण्मासिकञ्च यच्छ्राद्धं तत्र भुक्त्वा प्रसर्पति । तार्क्ष्य तत्र विशेषेण भोजयेच्च द्विजाञ्शुभान् ॥
चत्वारिंशत्तथा सप्तयोजनानां शतद्वयम् । प्रयाति प्रत्यहं तार्क्ष्य ह्यहोरात्रेण कर्षितः ॥३१॥

सप्तमे मासि सम्प्राप्ते पुरं बद्ध्वा पदं व्रजेत् । तत्र भुक्त्वा प्रदत्तं यत् सप्तमासिकसम्भवम् ३२॥
तत् पुरं स व्यतिक्रम्य दुःखदं पुरमाश्रयेत् । महद् दुःखमनुप्राप्य स्वमार्गे याति वै पुनः ॥३३॥
मास्यष्टमे प्रदत्तं यत् तत्र भुक्त्वा स गच्छति । नवमं मासिकं भुङ्क्ते नानाक्रन्दपुरे स्थितः ॥
नानाक्रन्दगणान्दृष्ट्वा क्रन्दमानान् सुदारुणान् । स्वयञ्च शून्यहृदयः समाक्रन्दति दुखितः ॥
विहाय तत् पुरं प्रेतो याति तप्तपुरं प्रति । सुतप्तनगरं प्राप्य दशमे मासि सोऽश्नुते ॥३६॥
भोजनैः पिण्डदानैस्तु दत्तैस्तत्र सुखी भवेत् । मासि चैकादशे पूर्णे रौद्रं स्थानं स गच्छति ३७॥
दशैकमासिकं भुक्त्वा पयोवर्षणमिच्छति । मेघास्तत्र प्रवर्षन्ति प्रेतानां दुःखदायकाः ॥३८॥
न्यूनाब्दिकं तु यच्छ्राद्धं तत्र भुङ्क्ते सुदुःखितः । सम्पूर्णे च ततो वर्षे प्रेतः शीतपुरं व्रजेत् ॥
शीताढ्यनगरं तत्र महाशीतं प्रवर्त्तते । शीतार्त्तः क्षुधितः सोऽपि वीक्षते हि दिशो दश ॥४०॥
अस्ति मे बान्धवः कोऽपि यो मे दुःखं व्यपोहति । किङ्करास्तं वदन्त्येवं क्व ते पुण्यं हि तादृशम् ॥
श्रुत्वा तेषां तु तद्वाक्यं हा दैव इति भाषते । दैवञ्च प्राकृतं कर्म यन्मया मानुषे कृतम् ॥४२॥
एवं सञ्चिन्त्य बहुशो धैर्य्यमालभते पुनः । चत्वारिंशद्योजनानि चतुर्युक्तानि वै तथा ॥४३॥
धर्मराजपुरं दिव्यं गन्धर्वाप्सरःसङ्कुलम् । चतुरशीतिलक्षैश्च मूर्त्तामूर्त्तैरधिष्ठितम् ॥४४॥
द्वादशैव प्रतीहारा धर्मराजपुरे स्थिताः । शुभाशुभं तु यत् कर्म ते विचार्य्य पुनः पुनः ॥४५॥
श्रवणा ब्रह्मणः पुत्रा मनुष्याणाञ्च चेष्टितम् । कथयन्ति तदा काले पूजताऽपूजिताः स्वयम् ॥
नरैस्तुष्टैश्च रुष्टैश्च यत् प्रोक्तञ्च कृतञ्च यत् । सर्वमावेदयन्ति स्म चित्रगुप्ते यमे यथा ॥४७॥
दूराच्छ्रवणविज्ञानं दूराद्दर्शनगोचरम् । एवञ्चेष्टास्तु ते सर्वे स्वर्भूःपातालचारिणः ॥४८॥
तेषां यत्नास्तथैवोग्राः श्रवणाः पृथगाह्वयाः । एवं तेषां शक्तिरस्ति मर्त्ये मर्त्योपकारिका ॥४९॥
व्रतैर्दानैश्च यस्तेषां पूजयेदिह मानवः । जायन्ते तस्य ते सौम्याः सुखमृत्युप्रदायकाः ५०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे यममार्गगमनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥६॥

सप्तमोऽध्यायः

गरुड उवाच

एको मे संशयो देव हृदयेऽतीव वर्त्तते । श्रवणाः कस्य पुत्राश्च कथं यमपुरे स्थिताः ॥१॥
मानुषैश्च कृतं कर्म कस्माज्जानन्ति ते प्रभो । कथं शृण्वन्ति ते सर्वे कस्माज्ज्ञानं समागतम् ॥
कुत्र भुञ्जन्ति देवेश कथयस्व प्रसादतः । पक्षिराजवचः श्रुत्वा भगवान् वाक्यमब्रवीत् ॥३॥

श्रीकृष्ण उवाच

शृणुष्व वचनं सत्यं सर्वेषां सौख्यदायकम् । तदहं कथयिष्यामि श्रवणानां विचेष्टितम् ॥४॥
एकीभूतं यदा सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् । क्षीरोदसागरे पूर्वं मयि सुप्ते जगत्पतौ ॥५॥
नाभिस्थोऽजस्तपस्तेपे वर्षाणि सुबहून्यपि । एकीभूतं जगत् सृष्टं भूतग्रामश्चतुर्विधम् ॥६॥
ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वं विष्णुना पालितं तदा । रुद्रः संहारमूर्त्तिश्च निर्मितं ब्रह्मणा ततः ॥७॥
वायुः सर्वगतः सृष्टः सूर्य्यस्तेजोविवृद्धिमान् । धर्मराजस्ततः सृष्टश्चित्रगुप्तेन संयुतः ॥८॥
सृष्ट्वैवमादिकं सर्वं तपस्तेपे तु पद्मजः । गतानि बहुवर्षाणि ब्रह्मणो नाभिपङ्कजे ॥९॥
यो यो हि निर्मितः पूर्वं तत्तत्कर्म समाचरेत् । कस्मिंश्चित् समये तत्र ब्रह्मलोकसमन्वितः ॥१०॥
रुद्रो विष्णुस्तथा धर्मः शासयन्ति वसुन्धराम् । न जानीमो वयं किञ्चिल्लोककृत्यमिहोच्यताम् ॥
इति चिन्तापराः सर्वे देवा विममृशुस्तदा । सञ्चिन्त्य ब्रह्मणो मन्त्रं विबुधैः प्रेरितस्तदा ॥१२॥
गृहीत्वा कुशपत्राणि सोऽसृजद्द्वादशात्मजान् । तेजोराशीन् विशालाक्षान् ब्रह्मणो वचनात्तु ते॥
यो यं वदति लोकेऽस्मिन् शुभं वा यदि वाऽशुभम् । प्रापयन्ति ततः शीघ्रं ब्रह्मणः कर्णगोचरे ॥
दूराच्छ्रवणविज्ञानं दूराद्दर्शनगोचरम् । सर्वे शृण्वन्ति यत् पक्षिस्तेनैव श्रवणा मताः ॥१५॥
स्थित्वा चैव तथाकाशे जन्तूनाञ्चेष्टितं तु यत् । तज्ज्ञात्वा धर्मराजाग्रे मृत्युकाले वदन्ति च ॥
धर्मञ्चार्थञ्च कामञ्च मोक्षञ्च कथयन्ति ते ॥१६॥
एको हि धर्ममार्गश्च द्वितीयश्चार्थमार्गकः । अपरः काममार्गश्च मोक्षमार्गश्चतुर्थकः ॥१७॥
उत्तमाधममार्गेण वैनतेय प्रयान्ति हि । अर्थदाता विमानैस्तु अश्वैः कामप्रदायकः ॥१८॥
हंसयुक्तविमानैश्च मोक्षाकाङ्क्षी प्रसर्पति । इतरः पादचारेण ह्यसिपत्रवनानि च ॥१९॥
पाषाणैः कण्टकैः क्लिष्टः पाशबद्धोऽथ याति वै । यः कश्चिन्मानुषे लोके श्रवणान् पूजयेदिह ॥
वर्द्धनी जलसम्पूर्णा पक्वान्नपरिपूरिता । श्रवणान् पूजयेत्तत्र मया सह खगेश्वर ॥२१॥
तस्याहं तत्करिष्यामि यत्सुरैरपि दुर्लभम् । सम्भोज्य ब्राह्मणान्भक्त्या एकादश शुभाञ्छुचीन् ॥
द्वादशं सकलत्रञ्च मम प्रीत्यैव पूजयेत् । देवैः सर्वैश्च सम्पूज्याः स्वर्गं यान्ति सुखेप्सया ॥२३॥
तैः पूजितैरहं तुष्टश्चित्रगुप्तेन धर्मराट् । तैस्तुष्टैर्मत्पुरं यान्ति लोका धर्मपरायणाः ॥२४॥
श्रवणानाञ्च माहात्म्यमुत्पत्तिञ्चेष्टितं शुभम् । शृणोति पक्षिशार्दूल स च पापैर्न लिप्यते ॥
इह लोके सुखं भुक्त्वा स्वर्गलोके महीयते ॥२५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे श्रवणोत्पत्तिर्नाम सप्तमोऽध्यायः ॥७॥

अष्टमोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

श्रवणानां वचः श्रुत्वा क्षणं ध्यात्वा पुनर्यमः । यत्कृतञ्च मनुष्यैश्च पुण्यं पापमहर्निशम् ॥१॥
तत्सर्वञ्च परिज्ञाय चित्रगुप्तो निवेदयेत् । चित्रगुप्तस्ततः सर्वं कर्म तस्मै वदत्यथ ॥२॥
वाचैव यत्कृतं कर्म कृतञ्चैव तु कायिकम् । मानसञ्च तथा कर्म कृतं भुङ्क्ते शुभाशुभम् ॥
एवं ते कथितं तार्क्ष्य प्रेतमार्गस्य निर्णयम् । विश्रान्तकानि सर्वाणि स्थानानि कथितानि ते ॥
तमुद्दिश्य ददात्यन्नं सुखं याति महाध्वनि । दिवारात्रं तमुद्दिश्य स्थाने दीपप्रदो भवेत् ॥५॥
अन्धकारे महाघोरे स्वपूर्ते लक्षवर्जिते । दीप्तेऽध्वनि च ते यान्ति दीपो दत्तश्च यैर्नरैः ॥६॥
कार्त्तिके च चतुर्दश्यां दीपदानं सुखाय वै । अथ वक्ष्यामि संक्षेपाद्यममार्गस्य निष्कृतिम् ॥७॥
वृषोत्सर्गस्य पुण्येन पितृलोकं स गच्छति । एकादशाहपिण्डेन शुद्धदेहो भवेत्ततः ॥८॥
उदकुम्भप्रदानेन किङ्करास्तृप्तिमाप्नुयुः । शय्यादानैर्विमानस्थो याति मार्गे खगेश्वर ॥९॥
तद्दिने दीयते सर्वं द्वादशाहे विशेषतः । त्रयोदश वरिष्ठानि वस्तून्यन्ति पदानि वै ॥१०॥
यो ददाति मृतस्येह जीवन्नेवात्महेतवे । तथाश्रितो महामार्गे वैनतेय स गच्छति ॥११॥
एक एवास्ति सर्वत्र व्यवहारः खगेश्वर । उत्तमाधममध्यानां तत्तदा वर्जनं भवेत् ॥१२॥
यावद्भाग्यं भवेद्यस्य तावन्मार्गः प्रकीर्त्यते । स्वयं स्वस्थेन यद्दत्तं तत्राधिक्यं करोति तत् ॥
मृते यद्बान्धवैर्दत्तं तदाश्रित्य सुखी भवेत् । इत्युक्तो वासुदेवेन गरुडस्तमथाब्रवीत् ॥१४॥

गरुड उवाच

कस्मात् पदानि यानि देकिंविधानि त्रयोदश । दीयन्ते देवदेवेश तद्वदस्व यथातथम् ॥१५॥

श्रीकृष्ण उवाच

छत्रोपानहवस्त्राणि मुद्रिका च कमण्डलुः । आसनं भाजनञ्चैव पदं सप्तविधं स्मृतम् ॥१६॥
आतपस्तत्र यो रौद्रो दह्यन्ते येन मानवाः । छत्रदानेन सुच्छाया जायते प्रेततुष्टिदा ॥१७॥
असिपत्रवने घोरे शर्कराकण्टकैर्युते । अश्वारूढास्तु ते यान्ति ददति ये ह्युपानहौ ॥१८॥
आसनं भाजनञ्चैव यो ददाति द्विजातये । सुखेन भुञ्जमानस्तु पथि गच्छेच्छनैरपि ॥१९॥
बहुधर्मसमाकीर्णे मार्गे वै तोयवर्जिते । कमण्डलुप्रदानेन सुखी भवति निश्चितम् ॥२०॥
मृतोद्देशेन यो दद्यादुदपात्रं तु ताम्रजम् । प्रपादानसहस्रस्य यत् फलं सोऽश्नुते फलम् ॥२१॥
यमदूता महारौद्राः करालाः कृष्णपिङ्गलाः । न पीडयन्ति दाक्षिण्याद्वस्त्राभरणदानतः ॥२२॥

सायुधा बहुरूपास्तु नामार्गे दृष्टिगोचरे । प्रयान्ति यमदूताश्च मुद्रिकायाः प्रदानतः ॥२३॥
भाजनासनदानेन ह्यामान्नैर्भोजनेन च । आज्ययज्ञोपवीताभ्यां पदं सम्पूर्णतां व्रजेत् ॥२४॥
एवं मार्गे गम्यमानस्तृषार्त्तः श्रमपीडितः । घटान्नदानयोगेन बन्धुदत्तेन नित्यशः ॥
महिषीरथगोदानात्सुखी भवति निश्चितम् ॥२५॥

गरुड उवाच

मृतोद्देशेन यत् किञ्चिद्दीयते स्वगृहे विभो । स गच्छति महामार्गे तद्दत्तं केन गृह्यते ॥२६॥

श्रीकृष्ण उवाच

गृह्णाति वरुणो दानं मम हस्ते प्रयच्छति । अहञ्च भास्करे देवे भास्करात्सोऽश्नुते फलम् ॥२७॥
विकर्मणः प्रभावेण वंशच्छेदः च्चिताविह । सर्वे ते नरकं यान्ति यावत्पापस्य संक्षयः ॥२८॥
कस्मिंश्चित्सुखरूपेण महिषासनसंस्थितः । नरकान्वीक्ष्य धर्मात्मा नानाक्रन्दसमाकुलान् ॥२९॥
चतुरशीतिलक्षाणां नरकाणां स ईश्वरः । तेषां मध्ये श्रेष्ठतमन्धौरेयाँस्त्वेकविंशतिम् ॥३०॥
तामिस्रं लोहशङ्कुञ्च महारौरवशाल्मलीम् । रौरवं कुण्डलम्पूतिमृर्त्तिकं कालसूत्रकम् ॥३१॥
सन्ततं लोहतोदञ्च सविषं सम्प्रतापनम् । महानरककाकोलं सञ्जीवञ्च महापथम् ॥३२॥
अवीचिमन्धतामिस्रं कुम्भीपाकं तथैव च । असिपत्रवनञ्चैव पतनञ्चैकविंशकम् ॥३३॥
येषां तु नरके घोरे गतान्यब्दशतानि वै । सन्ततिर्नैव विद्येत दूतत्वं ते प्रयान्ति हि ॥३४॥
यमेन प्रेषितास्ते वै मानुषस्य मृतस्य च । दिने दिने प्रगृह्णन्ति दीपमन्नं घटादिकम् ॥३५॥
प्रेतस्यैव प्रयच्छन्ति ह्यन्नकामस्य सत्तषः । मासान्ते भोजनं पिण्डमेकमिच्छन्ति तत्र वै ॥३६॥
तृप्तिं प्रयान्ति ते सर्वे प्रत्यहञ्चैव वत्सरम् । एवमादिकृतैः पुण्यैः क्रमतो वत्सरं व्रजेत् ॥३७॥
ततः संवत्सरस्यान्ते प्रत्यासन्ने यमालये । बहुभीतिपुरे रम्ये हस्तमात्रं समुत्सृजेत् ॥३८॥
दशभिर्दिवसैर्जातं तं देहं दशपिण्डजम् । जामदग्न्येर्यथा रामं दृष्ट्वा तेजः प्रसर्पति ॥३९॥
कर्मजं देहमाश्रित्य पूर्वदेहं समुत्सृजेत् । अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषः शमीपत्रं समारुहेत् ॥४०॥
व्रजंस्तिष्ठन् पदैकेन यथैवैकेन गच्छति । यथा तृणजलौकेयं देही कर्मानुगोऽवशः ॥४१॥
वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।
तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि गृह्णाति नवानि देही ॥४२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे पिण्डदेहनाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

२४

नवमोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

वायुभूतः क्षुधाविष्टः कर्मजं देहमाश्रयेत् । तं देहं स समासाद्य यमेन सोऽपि गच्छति ॥ १ ॥
चित्रगुप्तपुरं तत्र योजनानां तु विंशतिः । कायस्थास्तत्र पश्यन्ति पापपुण्ये च सर्वशः ॥ २ ॥
महादानेषु दत्तेषु गतस्तत्र सुखी भवेत् । योजनानाञ्चतुर्विंशत्पुरं वैवस्वतं शुभम् ॥ ३ ॥
लोहं लवणकार्पासं तिलपात्रञ्च यैः कृतम् । तेन दत्तेन तृप्यन्ति यमस्य पुरवासिनः ॥ ४ ॥
तत्र गत्वा तु ते सर्वे प्रतिहारं वदन्ति हि । धर्मध्वजप्रतीहारस्तत्र तिष्ठति सर्वदा ॥ ५ ॥
सप्तधान्यस्य दानेन प्रीतो धर्मध्वजो भवेत् । तत्र गत्वा प्रतीहारो ब्रूते तस्य शुभाशुभम् ॥ ६ ॥
धर्मराजस्य यद्रूपं पश्यन्तः सुकृतिनो जनाः । पश्यन्ति च दुरात्मनो यमरूपं दुरासदम् ॥ ७ ॥
तं दृष्ट्वा भयभीतस्तु हाहेति वदते जनः । कृतं दानं तु यैर्मर्त्यैर्न भयं विद्यते क्वचित् ॥ ८ ॥
प्राप्तं सुकृतिनं दृष्ट्वा स्थानाच्चलति सूर्य्यजः । एष मे मण्डलं भित्त्वा ब्रह्मलोकं हि गच्छति ९ ॥
दानेन सुलभो धर्मो यममार्गे सुखावहः । एष मार्गो विशालोऽत्र न केनाप्यनुगम्यते ॥१०॥
दानपुण्यं विना सम्यङ् न गच्छेद्धर्ममन्दिरम् । अस्मिन्मार्गे तु रौद्रे च भीषणा यमकिङ्कराः ॥
पाशदण्डधरा घोराः सहस्राणि च षोडश । एकैकस्य पुरस्याग्रे सहस्रैकञ्च तिष्ठति ॥१२॥
पापिनं प्राप्य पाच्यन्ते उदके यातनाकराः । गृह्णन्ति मासमासान्ते पादशेषं तु यद्भवेत् ॥१३॥
और्ध्वदैहिकदानानि यैर्न दत्तानि काश्यप । महाकष्टेन ते यान्ति यस्माद्देयानि शक्तितः ॥१४॥
अदत्त्वा पशुवद्याति गृहीतो वधबन्धनैः । एवं कृते च संपश्येत न नरः कृतकर्मणः ॥१५॥
दैविकीं पैतृकीं योनिं मानुषीं वाथ नारकीम् । धर्मराजस्य वचनान्मुक्तिर्भवति वा ततः ॥१६॥
मानुष्यञ्च ततः प्राप्य सुपुत्रे पुत्रतां व्रजेत् । यथा यथा कृतं कर्म तां तां योनिं व्रजेन्नरः ॥१७॥
तत्तथैव हि भुञ्जानो विचरेत्सर्वलोकतः । अशाश्वतं परिज्ञाय सर्वं लोकान्तरं सुखम् ॥१८॥
यदा भवति मानुष्यं तदा धर्मं समाचरेत् । कृमयो भस्म विष्ठा वा देहानां प्रकृतिः सदा॥१९॥
अन्धकूपे महारौद्रे दीपहस्तः पतत्यपि । यदा पुण्यप्रभावेण मानुष्यं जन्म लभ्यते ॥२०॥
यस्तं प्राप्य चरेद्धर्मं स गच्छेत्परमां गतिम् । अपि जानन्वृथा धर्मं दुःखमायाति याति च २१॥

जातीशतेन लभते किल मानुषत्वं तत्रापि दुर्लभतरं खग भो द्विजत्वम् ।
यस्तन्न पालयति लालयतीन्द्रियाणि तस्यामृतं क्षरति हस्तगतं प्रमादात् ॥२२॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे प्रेतकल्पे यमलोकगमनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

दशमोऽध्यायः

गरुड उवाच

ये केचित्प्रेतरूपेण तत्र वासं लभन्ति ते । प्रेतलोकाद्विनिर्मुक्ताः कथं भुञ्जन्ति किल्बिषम् ॥१॥
चतुरशीतिलक्षैश्च नरकैः पर्य्युपासिताः । यमेन रक्षिताश्चैव दूतैश्चैव सहस्रधा ॥ २ ॥
विचरन्ति कथं लोके नरकाच्च विनिःसृताः । रक्षिता रक्षपालैश्च विचरन्ति दिवानिशम् ॥
पक्षीन्द्रेण त्विदं पृष्टो लक्ष्मीनाथोऽब्रवीदिदम् ॥ ३ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

पक्षिराज शृणुष्व त्वं यथा प्रेताश्चरन्ति वै । परस्वहरणार्था ये पत्न्यन्वेषणतत्पराः ॥ ४ ॥
तथैव सर्वपापिष्ठा आत्मजान्वेषणे रताः । विचरन्त्यशरीरास्ते क्षुत्पिपासार्दिता भृशम् ॥ ५ ॥
वन्दीगृहविनिर्मुक्ता यथा नश्यन्ति जन्तवः । तथा नश्यन्ति ते प्रेता वधं कृत्वा सहोदरे ॥ ६ ॥
पितृद्वाराणि रुन्धन्ति तन्मार्गच्छेदकास्तथा । पितृभागांश्च गृह्णन्ति पथिकांस्तस्करा इव ॥ ७ ॥
स्ववेश्म पुनरागत्य मूत्रोत्सर्गं विशन्ति ते । तत्र स्थिता निरीक्षन्ते रोगशोकादिना जनम् ८ ॥
ज्वररूपेण पीड्यन्ते ह्येकान्तरामिषेण तु । चिन्तयन्ति सदा तेषामुच्छिष्टादिस्थलस्थिताः ९ ॥
आत्मजानां छलं लोके भूतजातैश्च रक्षिताः । पिबन्ति तत्र पानीयं भोजनोच्छिष्टयोजितम् ॥
सदा पापरताः पापा एवं पीडां प्रकुर्वते ॥१०॥

गरुड उवाच

कथं कुर्वन्ति ते प्रेताः केन रूपेण कस्य किम् । ज्ञायन्ते केन विधिना जल्पन्ति न वदन्ति वा ॥
एवं छिन्धि मनोमोहं मम चेदिच्छसि प्रियम् । कलिकाले हृषीकेश प्रेतत्वं जायते बहु ॥१२॥

श्रीकृष्ण उवाच

स्वकुलं पीडयेत्प्रेतः परं छिद्रेण पीडयेत् । जीवंश्च कुरुते स्नेहं मृतो दुष्टत्वमाप्नुयात् ॥१३॥
रुद्रजापी धर्मरतो देवतातिथिपूजकः । सत्यवान्प्रियवादी च न स प्रेतैश्च पीड्यते ॥१४॥
गायत्रीजाप्यनिरतो वैश्वदेवरतो गृही । श्राद्धकृत्तीर्थसेवी च न स प्रेतैश्च पीड्यते ॥१५॥
सर्वक्रियापरिभ्रष्टो नास्तिको देवनिन्दकः । असत्यवादनिरतो नरः प्रेतैः प्रपीड्यते ॥१६॥
कलौ प्रेतत्वमाप्नोति तार्क्ष्याशुद्धक्रियापरः । कृतादौ द्वापरं यावन्न प्रेतो नैव पीडनम् ॥१७॥
बहूनामेकजातीनामेकः सौख्यं समश्नुते । एको दुष्कृतकर्मा च ह्येकः सन्ततिवर्जितः ॥१८॥
एकः संपीड्यते प्रेतैरेकः पुत्रसमन्वितः । एकस्य पुत्रनाशः स्यात्पुत्रो न लभते सदा ॥१९॥
विरोधो बन्धुभिः सार्द्धं प्रेतदोषोऽस्ति तत्र वै । सन्ततिर्नैव दृश्येत समुत्पन्नो विनश्यति ॥

पशुद्रव्यविनाशश्च सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥२०॥
प्रकृतिश्च विवर्त्तेत विद्वेषः सह बन्धुभिः । अकस्माद्व्यसनप्राप्तिः सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥२१॥
नास्तिक्यं व्रतलोपश्च महालोभस्तथैव च । दम्भश्च कलहो नित्यं सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥२२॥
मातापित्रोश्च हन्ता च देवब्राह्मणदूषकः । हत्यादोषमवाप्नोति सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥२३॥
नित्यकर्मविमुक्तश्च जपहोमविवर्जितः । परद्रव्यापहर्त्ता च सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥२४॥
तीर्थं गत्वा परासक्तः स्वकृत्यञ्च परित्यजेत् । धर्मकार्य्ये न सम्पत्तिः सा पीडा प्रेतसम्भवा २५॥
सुभिक्षे कृषिनाशः स्याद्व्यवहारो विनश्यति । लोके कलहकारी च सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥२६॥
मार्गे तु गच्छतश्चैव पीडयेद्वाथ मण्डली । यत्र संपीड्यते प्रेतैरिति सत्यं वचो मम ॥२७॥
हीनजातिषु सम्बन्धो हीनकर्म करोति च । अधर्मे रमते नित्यं सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥२८॥
व्यसनैर्द्रव्यनाशः स्यादुपक्रान्तञ्च नश्यति । चौराग्निराजभिर्हानिः सा पीडा प्रेतसम्भवा २९॥
महारोगोपपत्तिश्च स्वतनोः पीडनं तु यत् । जाया संपीड्यते यत्र सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥३०॥
श्रुतिस्मृतिपुराणेषु धर्मकार्य्येषु चैव हि । अभावो जायते येषां सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥३१॥
देवतीर्थद्विजातीनां भावशुद्ध्या न मन्यते । प्रत्यक्षं वा परोक्षं वा दूषयेत्प्रेतभावतः ॥३२॥
स्त्रीणां गर्भविनाशः स्यान्न पुष्पं दृश्यते तथा । बालानां मरणं यत्र सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥
पुष्पं प्रदृश्यते यत्र फलं नैव प्रदृश्यते । विरोधो भार्य्यया सार्द्धं सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥३४॥
भावशुद्ध्या न कुरुते श्राद्धं सांवत्सरादिकम् । स्वयमेव न कुर्वीत सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥३५॥
कलहो घातकाश्चैव पुत्राः शत्रुमिवात्मजाः । न प्रीतिर्न च सौख्यञ्च सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥
गृहे दन्तकलिश्चैव भोजने कोपसंयुतः । परद्रोहमतिश्चैव सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥३७॥
पित्रोर्वाक्यं न कुरुते स्वपत्नीं न च सेवते । परदारापकर्षी च सा पीडा प्रेतसम्भवा ॥३८॥
विकर्मणा भवेत्प्रेतो विधिहीनक्रियस्तथा । तत्काले दुष्टसंसर्गाद्वृषोत्सर्गादृते तथा ॥३९॥
दुष्टमृत्युवशाद्वापि ह्यदग्धवपुषस्तथा । प्रेतत्वं जायते तार्क्ष्य पीड्यन्ते येन जन्तवः ॥४०॥
दाहक्रियादिलोपश्च खट्वादिमृतिदोषतः । प्रेतत्वं सुस्थिरं तस्य वाक्चेष्टादिविवर्जितम् ॥४१॥
एवं ज्ञात्वा खगश्रेष्ठ प्रेतमुक्तिं समाचरेत् । यो वै न मन्यते प्रेतान्मृतः प्रेतत्वमाप्नुयात् ॥४२॥
प्रेतदोषः कुले यस्य सुखं तत्र न विद्यते । मतिः प्रीती रतिर्बुद्धिर्लक्ष्मीः पञ्चविनाशनम् ॥४३॥
तृतीये पञ्चमे पुंसि वंशच्छेदोऽभिजायते । दरिद्रो निर्धनश्चैव पापकर्मा भवे भवे ॥४४॥

ये केचित्प्रेतरूपा विकृतमुखदृशो रौद्रदंष्ट्राः कराला
मन्यन्ते नैव गोत्रं सुतदुहितृपितॄन्भ्रातृजायाश्च बन्धून् ।

कृत्वा काम्यञ्च रूपं सुखगतिरहिता भाषमाणा यथेष्टं
हा कष्टं भोक्तुकामा विधिवशपतिताः संस्मरन्ति स्वपापम् ॥४५॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे प्रेतकल्पे प्रेतपीड़ावर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥१०॥

एकादशोऽध्यायः

गरुड़ उवाच

मुक्तिं यान्ति कथं प्रेतास्तदहं प्रष्टुमुत्सुकः । यन्मुक्तौ च मनुष्याणां न पीड़ा जायते तु सा ॥
एतैश्च लक्षणैर्देव पीड़ा प्रेतसमुद्भवा । तेषां कदा भवेन्मुक्तिः प्रेतत्वं न कथं भवेत् ॥ २ ॥
प्रेतत्वे हि प्रमाणञ्च कतिवर्षाणि सम्भवा । चिरं प्रेतत्वमाप्नोति कथं मुक्तिमवाप्नुयात् ॥ ३ ॥

श्रीभगवानुवाच

मुक्तिं प्रयान्ति ते प्रेतास्तदहं कथयामि ते । यद्यत्कुर्वन्ति ते प्रेताः पिशाचत्वे व्यवस्थिताः ॥४॥
तेषां स्वरूपं वक्ष्यामि चिह्नं स्वप्नं यथातथम् । क्षुत्पिपासार्दितास्ते वै प्रविशेयुः स्ववेश्मनि॥५॥
प्रविश्य वायुदेहेन शयानान्स्वस्ववंशजान् । तत्र लिङ्गानि गच्छन्ति निर्दिशन्ति खगेश्वर ॥६॥
स्वपुत्रस्वकलत्राणि स्वबन्धूँस्ते प्रयान्ति वै । गजो हयो वृषो भूत्वा दृश्यन्ते विकृताननाः ॥
शयनं विपरीतं वा आत्मानञ्च विपर्य्ययम् । उत्थितः पश्यति तु यः स प्रेतैः पीड्यते भृशम् ॥
निगडैर्बध्यते यस्तु बध्यते बहुधा यदि । अन्नञ्च याच्यते स्वप्ने कुरुते पापमात्मना ॥ ९ ॥
भुञ्जमानस्तु यः स्वप्ने गृहीत्वाऽन्नं पलायते । आत्मनस्तु परस्यापि तृषार्त्तस्तु जलं पिबेत् ॥१०॥
वृषभारोहणं स्वप्ने वृषभैः सह गच्छति । उत्पत्य गगनं याति तीर्थे याति क्षुधातुरः ॥११॥
स्वकलत्रं स्वबन्धूंश्च स्वसुतं स्वपतिं विभुम् । विद्यमानं मृतं पश्येत्प्रेतदोषेण निश्चितम् ॥१२॥
यस्त्वपो याच्यते स्वप्ने क्षुत्तृषाभ्यां परिप्लुतः । तीर्थे गत्वा ददेत्पिण्डान्प्रेतदोषैर्न संशयः ॥१३॥
निर्गच्छतो गृहाद्रात्रौ स्वप्ने पुत्रांस्तथा पशून् । पितृभ्रातृकलत्राणि प्रेतदोषैः स पश्यति ॥१४॥
चिह्नान्येतानि पक्षीन्द्र गणकाय निवेदयेत् । कृत्वा स्नानं गृहे तीर्थे श्रीवृक्षे तर्पणञ्चरेत् ॥१५॥
कृष्णधान्यानि सम्पूज्य प्रदद्याद्वेदपारगे । सर्वविघ्नानि सन्त्यज्य मुक्त्युपायं करोति यः ॥१६॥
तस्य कर्मफलं साधु प्रेततृप्तिश्च शाश्वती । शृणु सत्यमिदं तार्क्ष्य यो ददाति स तृप्यति ॥१७॥
आत्मैव श्रेयसा युज्येत्प्रेतस्तृप्तिं व्रजेच्चिरम् । ते तृप्ताः शुभमिच्छन्ति स्वात्मबन्धुषु सर्वदा १८॥
अन्ये पापा दुरात्मानः क्लेशयन्ति स्ववंशजान् । निवारयन्ति तृप्तास्ते जायमानानुपद्रवान् १९॥

श्राद्धे मुक्तिमायान्ति काले प्राप्ते तु पुत्रतः । सदा बन्धुषु यच्छन्ति ऋद्धिं वृद्धिं खगाधिप ॥
दर्शनाद्भाषणाद्यस्तु चेष्टनात्पीड़नाद्गतिम् । न प्रापयति मूढ़ात्मा प्रेतशापैः स लिप्यते ॥२१॥
अपुत्रकोऽपशुश्चैव दरिद्रो व्याधितस्तथा । वृत्तिहीनश्च दीनश्च भवेज्जन्मनि जन्मनि ॥२२॥
सर्वं कुर्वन्ति ते प्रेताः पुनर्याम्यं समाश्रिताः । तस्मात्स्थानाद्भवेन्मुक्तिः स्वकाले कर्मसंक्षये ॥

गरुड़ उवाच

नामगोत्रं न दृश्येत प्रतीतिर्नैव जायते । केचिद्वदन्ति दैवज्ञाः पीड़ां प्रेतसमुद्भवाम् ॥२४॥
न स्वप्नं चेष्टितं नैव दर्शनं न कदाचन । किं कर्त्तव्यं सुरश्रेष्ठ तत्र मे ब्रूहि निश्चितम् ॥२५॥

श्रीकृष्ण उवाच

सत्यमेवानृतं नैव वदन्ति क्षितिदेवताः । तदा सञ्चिन्त्य हृदये सत्यमेतद्द्विजेरितम् ॥२६॥
भावभक्तिं पुरस्कृत्य पितृभक्तिपरायणः । कृत्वा विष्णुबलिं तत्र पुरश्चरणपूर्वकम् ॥२७॥
जपैर्होमैस्तथा दानैः प्रकुर्य्याद्देहशोधनम् । कृतेन तेन विघ्नानि विनश्यन्ति खगेश्वर ॥२८॥
भूतप्रेतपिशाचैर्वा स तदान्यैर्न पीड्यते । पितॄनुद्दिश्य यः कुर्य्यान्नारायणबलिं शुभम् ॥२९॥
विमुक्तः सर्वपीड़ाभ्य इति सत्यं वचो मम । पितृपीड़ा भवेद्यत्र कृत्यैरन्यैर्न मुच्यते ॥३०॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन पितृभक्तिपरो भवेत् । नवमे दशमे वर्षे पित्रुद्देशेन यः पुमान् ॥३१॥
गायत्र्या ह्ययुतं जप्त्वा दशांशेनैव होमयेत् । कृत्वा विष्णुबलिं पूर्वं वृषोत्सर्गादिकाः क्रियाः ॥
सर्वोपद्रवहीनस्तु सर्वसौख्यमवाप्नुयात् । उत्तमं लोकमाप्नोति ज्ञातिप्राधान्यमेव च ॥३३॥
पितृमातृसमो लोके नास्त्यन्यद्दैवतं परम् । प्रभुः शरीरप्रभवः प्रत्यक्षदैवतं पिता ॥३४॥
हितानामुपदेष्टा च प्रत्यक्षो गुरुदेवता । अन्या या देवता लोके शरीरप्रभवा मताः ॥३५॥
शरीरमेव जन्तूनां नरकस्वर्गमोक्षदम् । शरीरं सम्पदो दाराः सुता लोकाः सनातनाः ॥३६॥
यस्य प्रसादात्प्राप्यन्ते कोऽन्यः पूज्यतमस्ततः । एवं सञ्चिन्त्य हृदये पितॄणां यः प्रयच्छति ॥
तत्सर्वमात्मना भुङ्क्ते दानं वेदविदो विदुः ॥३७॥
पुन्नाम्नो नरकाद्यस्मात्पितरं त्रायते तु यः । तस्मात्पुत्र इति प्रोक्तः स्वयमेकस्त्वहं ब्रुवे ॥३८॥
अपमृत्युमृतौ स्यातां पिता माता च कस्यचित् । धर्मं तीर्थं विवाहादि श्राद्धं सांवत्सरं त्यजेत् ॥
स्वप्नाध्यायमिमं यस्तु प्रेतलिङ्गेन दर्शितम् । यः पठेच्छृणुयाद्वापि प्रेतचिह्नं न पश्यति ॥४०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे स्वप्नाध्यायो नाम एकादशोऽध्यायः ॥११॥

द्वादशोऽध्यायः

गरुड उवाच

सम्भवन्ति कथं प्रेताः केन मृत्युवशङ्गताः । कीदृक्तेषां भवेद्रूपं भोजनं किं भवेद्विभो ॥ १ ॥
सुप्रीतास्ते कथं प्रेताः क्व तिष्ठन्ति सुरेश्वर । प्रसन्नः कृपया देव प्रश्नमेनं वदस्व मे ॥ २ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

ये केचित्पापकर्माणः पूर्वकर्मवशानुगाः । जायन्ते ते मृताः प्रेताः शृणुष्व त्वं वदाम्यहम् ॥ ३ ॥
वापीकूपतडागानि ह्यारामञ्च सुरालयम् । प्रपां सद्मः सुवृक्षांश्च तथा भोजनशालिकाः ॥ ४ ॥
पितृपैतामहं धर्मं विक्रीणाति स पापकृत् । मृतः प्रेतत्वमाप्नोति यावदाभूतसंप्लवम् ॥ ५ ॥
गोचरं ग्रामसीमाश्च तडागारामगह्वरम् । कर्षयन्ति च ये लोभात्प्रेतास्ते सम्भवन्ति हि ॥ ६ ॥
चाण्डालादुदकात्सर्पाद्ब्राह्मणाद्वैद्युतात्तथा । दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ॥ ७ ॥
उद्बन्धनमृता ये च विषशस्त्रहताश्च ये । आत्मोपघातिनो ये च विसूच्यग्निहताश्च ये ॥ ८ ॥
महारोगैर्मृता ये च पापरोगैश्च दस्युभिः । असंस्कृतप्रमृताश्च विहिताचारवर्जिताः ॥ ९ ॥
वृषोत्सर्गादिसंस्कारैर्लुप्तैः पिण्डैश्च मासिकैः । यस्यानयति शूद्रोऽग्निं तृणं काष्ठं हवींषि च ॥१०॥
पतनं पर्वतादिभ्यो भित्तिपातेन ये मृताः । रजस्वलादिदोषैस्तु न भूमौ म्रियते यदि ॥११॥
अन्तरिक्षे मृता ये च विष्णुस्मरणवर्जिताः । सूतकादिषु सम्पर्का दुष्टशल्यमृतास्तथा ॥१२॥
एवमादिभिरन्यैश्च कुमृत्युवशगास्तु ये । ते सर्वे प्रेतयोनिस्था विचरन्ति महीस्थलीम् ॥१३॥
अत्रैवोदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् । युधिष्ठिरस्य संवादं भीष्मेण सह सुव्रत ॥
तदहं कथयिष्यामि यच्छ्रुत्वा सौख्यमाप्नुयात् ॥१४॥

युधिष्ठिर उवाच

केन कर्मविपाकेन प्रेतत्वमुपजायते । केनोपायेन मुच्यन्ते तन्मे ब्रूहि पितामह ॥१५॥

भीष्म उवाच

अहं ते कथयिष्यामि सर्वमेतदशेषतः । यच्छ्रुत्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि सुव्रत ॥१६॥
येन यो जायते प्रेतो येन चैव विमुच्यते । प्राप्नोति नरकं घोरं दुस्तरं दैवतैरपि ॥१७॥
सततं श्रवणाद्विष्णोः पुण्यतीर्थानुकीर्त्तनात् । प्रेतभावा विमुच्यन्ते आपत्सु प्रेतयोनिषु ॥१८॥
श्रूयते हि पुरा वत्स ब्राह्मणः संशितव्रतः । नाम्ना सन्तसकः ख्यातस्तपोऽर्थे वनमाश्रितः १९॥
स्वाध्याययुक्तो होमे च योगयुक्तो दयान्वितः । स यजेत्सकलान्यज्ञान्युक्त्या कालं क्षिपेन्निजम्॥

ब्रह्मचर्य्ये सदा युक्तो युक्तस्तपसि मार्दवे । परलोकभये युक्तः सत्ये शौचे तु नित्यशः ॥२१॥
युक्तो हि गुरुवाक्ये च युक्तस्त्वतिथिपूजने । आत्मयोगेषु यो युक्तः सर्वद्वन्द्वविवर्जितः ॥२२॥
योगाभ्यासे सदा युक्तः संसारविजिगीषया । एवंवृत्तसमाचारो मोक्षाकाङ्क्षी जितेन्द्रियः ॥
बहून्यब्दानि विजने वने तस्य गतानि वै । तस्य बुद्धिस्ततो जाता तीर्थानुगमनं प्रति ॥२४॥
पुण्यैस्तीर्थजलैरेव शोषयिष्ये कलेवरम् । स तीर्थे त्वरितं स्नात्वा तपस्वी भास्करोदये ॥२५॥
कृतजाप्यनमस्कारो ध्यानञ्चक्रे जगद्गुरोः । एकस्मिन्दिवसे विप्रो मार्गभ्रष्टो महातपाः ॥२६॥
ददर्श त्वरितो गच्छन्पञ्च प्रेतान्सुदारुणान् । अरण्ये निर्जने देशे कण्टके वृक्षवर्जिते ॥२७॥
पञ्चैतान्विकृताकारान्दृष्ट्वा वै घोरदर्शनान् । दृष्ट्वा सन्त्रस्तहृदयस्तिष्ठन्मीलितलोचनः ॥२८॥
अवलम्ब्य ततो धैर्य्यं त्रासमुत्सृज्य दूरतः । पप्रच्छ मधुराभाषी के यूयं विकृता भृशम् ॥२९॥
किञ्चाशुभं कृतं कर्म येन प्राप्ताः स्म वैकृतम् । कथं वा एककर्माणः प्रस्थिताः कुत्र निश्चितम् ॥

प्रेता ऊचुः

स्वैः स्वैः कर्मभिरुत्पन्नं प्रेतत्वं नो द्विजोत्तम । परद्रोहरताः सर्वे पापमृत्युवशङ्गताः ॥३१॥
क्षुत्पिपासार्दिता नित्यं प्रेतत्वं समुपागताः । हतवाक्या वयं सर्वे नष्टसंज्ञा विचेतसः ॥३२॥
न जानीमो दिशं तात विदिशञ्चातिदुःखिताः ।
गच्छामः कुत्र वै मूढाः पिशाचाः कर्मजा वयम् ॥३३॥
न माता न पितास्माकं प्रेतत्वं कर्मभिः स्वकैः । प्राप्ताः स्म सहसा तद्वै दुःखोद्वेगसमाकुलाः ॥
दर्शनेन च ते ब्रह्मन्ह्लादिताप्यायिता वयम् । मुहूर्त्तं तिष्ठ वक्ष्यामि वृत्तान्तं सर्वमादितः ॥३५॥
मम पर्य्युषितं नाम एष सूचीमुखः स्मृतः । शीघ्रगो रोहकश्चैव पञ्चमो लेखकस्तथा ॥
एवं नाम्ना च सर्वे वै सम्प्राप्ताः प्रेतता वयम् ॥३६॥

ब्राह्मण उवाच

प्रेतानां कर्मजातानां कथं वै नामसम्भवः । किञ्चित्कारणमुद्दिष्टं येन ब्रूत स्वनामकान् ॥३७॥

प्रेतराज उवाच

मया स्वादु सदा भुक्तं दत्तं पर्य्युषितं द्विजे । तेन पर्य्युषितं नाम जातं मे ब्राह्मणोत्तम ॥३८॥
सूचिता बहवोऽनेन विप्रा अन्नादिकाङ्क्षया । एतत्कारणमुद्दिश्य ह्येष सूचीमुखः स्मृतः ॥३९॥
शीघ्रं गच्छति विप्रेण याचितः क्षुधितेन वै । एतत्कारणमुद्दिश्य शीघ्रगोऽयं द्विजोत्तम ॥४०॥
एकाकी मिष्टमश्नाति दैवं पैत्र्यञ्च नित्यशः । ब्राह्मणानामभावेन रोहकस्तेन चोच्यते ॥४१॥
पुरायं मौनमास्थाय याचितो विलिखन्महीम् । तेन कर्मविपाकेन लेखको नाम नामतः ॥४२॥

प्रेतत्वं कर्मभावेन प्राप्य नामानि च द्विज । मेषाननो लेखकोऽयं रोहकः पर्वताननः ॥४३॥
शीघ्रगः पशुवक्त्रश्च सूचकः सूचिवक्त्रवान् । पर्युषितो बलग्रीवः पश्य रूपविपर्य्ययम् ॥४४॥
धृत्वा मायामयं रूपं विद्रुता नरकार्णवात् । सर्वे च विकृताकारा लम्बोष्ठा विकृताननाः ४५॥
बृहच्छरीरदशना वक्रास्याः स्वेन कर्मणा । एतत्ते सर्वमाख्यातं प्रेतत्वे कारणं मया ॥४६॥
ज्ञानिनो हि वयं सर्वे सञ्जाता दर्शनात्तव । यदि ते श्रवणे श्रद्धा पृच्छास्मान्यद्यदिच्छसि ४७॥

ब्राह्मण उवाच

ये जीवा भुवि जीवन्ति सर्वेऽप्याहारमूलकाः । युष्माकमपि चाहारं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥

प्रेता ऊचुः

यदि ते श्रवणे श्रद्धा आहारं श्रोतुमिच्छसि । अस्माकं तु महाभाग शृणुष्व सुसमाहितः ॥४९॥

ब्राह्मण उवाच

कथय प्रेतराज त्वमाहारञ्च पृथक् पृथक् । इत्युक्ता ब्राह्मणेनेदमूचुः प्रेताः पृथक् पृथक् ॥५०॥

प्रेता ऊचुः

शृणुष्वाहारमस्माकं सर्वसत्त्वविगर्हितम् । यच्छ्रुत्वा गर्हसे ब्रह्मन् भूयो भूयोऽपि कुत्सितम् ५१॥
श्लेष्ममूत्रपुरीषैश्च रेचकैः समलैः सह । उच्छिष्टैश्चैव पक्वान्नैः प्रेतानां भोजनं भवेत् ॥५२॥
गृहाणि त्यक्तशौचानि प्रकीर्णोपस्कराणि च । मलिनान्यपि भूतानि प्रेता भुञ्जन्ति तत्र वै ॥५३॥
नास्ति शौचं गृहे यस्य न सत्यं न च संयमः । पतितैर्दस्युभिर्भुङ्क्ते प्रेता भुञ्जन्ति तत्र वै ॥५४॥
बलिमन्त्रविहीनानि होमहीनानि यानि च । स्वाध्यायव्रतहीनानि प्रेता भुञ्जन्ति तत्र वै ॥५५॥
न लज्जा न च मर्य्यादा यत्र वै कुत्सितो गृही । सुराश्चैव न पूज्यन्ते प्रेता भुञ्जन्ति तत्र वै ॥५६॥
यत्र लोभो ह्यतिक्रोधो निद्रा शोको भयं मदः । आलस्यं कलहो माया प्रेता भुञ्जन्ति तत्र वै ५७॥
भर्त्तृहीना च या नारी परवीर्य्यं निषेवते । वीर्य्यमूत्रसमायुक्तं प्रेता भुञ्जन्ति तत्र वै ॥५८॥
लज्जा मे जायते तात वदतो भोजनं स्वकम् । यत्स्त्रीरजो योनिगतं तल्लिहामो द्विजोत्तम ॥
निर्विण्णाः प्रेतभावेन पृच्छामि त्वां दृढव्रतम् । यथा च न भवेत्प्रेतस्तन्मे वद तपोधन ॥
नित्यं मृत्युर्वरं जन्तोः प्रेतत्वं मा भवेत्कचित् ॥६०॥

ब्राह्मण उवाच

उपवासरतो नित्यं कृच्छ्रचान्द्रायणे रतः । किमन्यैः सुकृतैः प्रेत न प्रेतो जायते नरः ॥६१॥
इष्ट्वा चैवाश्वमेधादीन् दानं दत्त्वा तु यो नरः । मठारामप्रपादीनां गोष्ठयादेश्चैव कारकः ॥६२॥
कुमारीं ब्राह्मणांश्चैव विवाहयति शक्तितः । विद्यादोऽभयदश्चैव न प्रेतो जायते नरः ॥६३॥

पतितान्नेन भुक्तेन जठरस्थेन यो मृतः । पापमृत्युवशाद् यो वै स प्रेतो जायते नरः ॥६४॥
अयाज्ययाजकश्चैव याज्यानाञ्च विवर्जकः । कुत्सितैश्च रतो नित्यं स प्रेतो जायते नरः ॥६५॥
ब्रह्मस्वं देवद्रव्यञ्च गुरुद्रव्यं हरेत्तु यः । कन्यां ददाति शुल्केन स प्रेतो जायते नरः ॥६६॥
मातरं भगिनीं भार्यां स्नुषां दुहितरं ततः । अदृष्टदोषात्त्यजति स प्रेतो जायते नरः ॥६७॥
न्यासापहर्त्ता मित्रध्रुक्परदाररतः सदा । विश्वासघाती कूटश्च स प्रेतो जायते नरः ॥६८॥
भ्रातृध्रुग्ब्रह्महा गोघ्नः सुरापो गुरुतल्पगः । कुलमार्गं परित्यज्य ह्यनृतेषु सदा रतः ॥
हर्त्ता हेम्नश्च भूमेश्च स प्रेतो जायते नरः ॥६९॥

श्रीभीष्म उवाच

एवं वदति विप्रे च आकाशे दुन्दुभिस्वनः । पपात पुष्पवृष्टिश्च देवैर्मुक्ता द्विजोपरि ॥७०॥
पञ्च देवविमानानि प्रेतानामागतानि च । स्वर्गं गता विमानैस्ते पुण्यं सम्भाष्य तं मुनिम् ॥
तस्य विप्रस्य सम्भाषात्पुण्यसङ्कीर्त्तनेन च । प्रेताः पापविनिर्मुक्ताः परं पदमवाप्नुयुः ॥७२॥
इदमाख्यानकं श्रुत्वा कम्पितोऽश्वत्थपर्णवत् । मानुषाणां हितार्थाय पुनः पृच्छति पक्षिराट्॥७३॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे प्रेतानां परमपदप्राप्तिर्नाम द्वादशोऽध्यायः ॥१२॥

त्रयोदशोऽध्यायः

गरुड़ उवाच

नाकाले म्रियते कश्चिदिति वेदानुशासनम् । कस्मान्मृत्युमवाप्नोति राजा वा श्रोत्रियोऽपि वा ॥
यदुक्तं ब्रह्मणा पूर्वमनृतं तत्प्रदृश्यते ॥ १ ॥
वेदैरुक्तं तु यद्वाक्यं शतञ्जीवति मानवः । तत्कलौ न च दृश्येत कस्मादेवं समादिश ॥२॥

श्रीभगवानुवाच

साधु साधु महाप्राज्ञ यत्त्वं भक्तोऽसि मे दृढः । श्रूयतां मम वाक्यन्तु नानापापविनाशनम् ॥३॥
विधातृविहितो मृत्युः शीघ्रमादाय गच्छति । तं प्रवक्ष्यामि पक्षीन्द्र काश्यपेय महाद्युते ॥४॥
मनुष्यः शतजीवी च पुरा वेदेन भाषितम् । विकर्मणः प्रभावेण शीघ्रञ्चापि विनश्यति ॥५॥
वेदानभ्यसते नैव कुलाचारं न सेवते । आलस्यात्कर्मणां त्यागं कुरुते पापमाचरन् ॥६॥
यत्र तत्र गृहेऽश्नाति परक्षेत्ररतो यदि । एतैरन्यैश्च बहुशो जायते ह्यायुषः क्षयः ॥७॥
अश्रद्दधानमशुचिमजपं त्यक्तमङ्गलम् । तं यति सुरासक्तं ब्राह्मणं यमशासनम् ॥८॥

अरक्षितारं राजानं नित्यं धर्मविवर्जितम् । क्रूरं व्यसनिनं मूर्खं वेदवादबहिष्कृतम् ॥९॥
प्रजापीडकं सन्तप्तं राजानं यमशासनम् । प्रापयन्त्यपमृत्युं वै युद्धे चैव पराङ्मुखम् ॥१०॥
स्वकर्माणि परित्यज्य निषिद्धं वैश्य आचरेत् । परकर्मरतो नित्यं यमलोकं स गच्छति ॥११॥
शूद्रः करोति यत्किञ्चिद्द्विजसेवाविवर्जितम् । करोति कर्म यच्चान्यद्यमेनालोक्यते सदा ॥१२॥

स्नानं दानञ्जपो होमः स्वाध्यायो देवतार्चनम् ।
यस्मिन्दिने न सेव्यन्ते वृथा स दिवसो नृणाम् ॥१३॥

अनित्यमध्रुवं देहमनाधारं रसोद्भवम् । अन्नपिण्डमये देहे गुणानेतान्वदाम्यहम् ॥१४॥
यत्प्रातः संस्कृतं सायं नूनमन्नं विनश्यति । तदीयरससंपुष्टे काये का नाम नित्यता ॥१५॥
गतं ज्ञात्वा तु पक्षीन्द्र स्वकर्मबन्धनं वपुः । पापनिर्दहनं पुंभिः कार्यं भवति नाशनम् ॥१६॥
अनेकजन्मसम्भूतं पातकं त्रिविधं कृतम् । यदा हि मानुषावासिस्तदा सर्वं पतत्यपि ॥१७॥
मनुष्योदरवासी च यदा भवति पापभाक् । अण्डजादिषु भूतेषु यत्र तत्र प्रसर्पति ॥१८॥
मानुषे जन्मनि कृते तत्र तत्र समाप्नुयात् । अवेक्ष्य गर्भवासांश्च कर्मजा गतयस्तथा ॥१९॥
आधयो व्याधयः क्लेशा जरारूपविपर्ययः । गर्भवासे तु यज्ज्ञानं जातं मासात्तु सप्तमात् २०॥
तेन पश्यति सर्वं तु प्राकृतं यच्छुभाशुभम् । गर्भवासाद्विनिर्मुक्तो ह्यज्ञानतिमिरावृतः ॥२१॥
न पश्यति खगश्रेष्ठ बालभावं समाश्रितः । यौवने वनितान्धश्च यः पश्यति स मुक्तिभाक् २२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे प्रेतोपाख्याने त्रयोदशोऽध्यायः ॥१३॥

चतुर्दशोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

आधानान्मृत्युमाप्नोति बालो वा स्थविरो युवा । सधनो निर्धनश्चैव सुकुमारः कुरूपवान् ॥१॥
अविद्वांश्चैव विद्वांश्च ब्राह्मणस्त्वितरो जनः । तपोरतो योगशीलो महाज्ञानी च यो नरः ॥२॥
महादानरतः श्रीमान्धर्मात्माऽतुलविक्रमः । विना मनुष्यदेहं तु सुखञ्च न तु विन्दति ॥३॥
प्राक्तनैः कर्मपाकैस्तु सुखं प्राप्नोति मानवः । आधानात्पञ्चवर्षाणि स्वल्पपापैर्विपद्यते ॥४॥
पञ्चवर्षाधिको भूत्वा महापापैर्विपद्यते । योनिं पूरयते यस्मान्मृतोऽप्यायाति याति च ॥५॥
व्रतदानप्रभावेण चिरञ्जीवति मानवः । कृष्णस्य वचनं श्रुत्वा गरुडो वाक्यमब्रवीत् ॥६॥

गरुड उवाच

मृते बाल्ये कथं कुर्यात्पिण्डदानादिकाः क्रियाः । गर्भेषु च प्रपन्नानामाचूडाकरणाच्छिशोः॥७॥

कृते चूडे व्रतादर्वाक् मृतस्य को विधिः स्मृतः । गरुडस्य वचः श्रुत्वा विष्णुर्वचनमब्रवीत् ॥८॥

श्रीकृष्ण उवाच

यदि गर्भो विपद्येत स्रवन्ते वापि योषितः । यावन्मासगतो गर्भस्तद्दिनानि च सूतकम् ॥९॥
तस्य किञ्चिन्न कर्त्तव्यमात्मनः श्रेय इच्छता । ततो जाते विपन्ने तु आचूडाद्भुवि निक्षिपेत् ॥
दुग्धं देयं यथाशक्ति बालानां तुष्टिहेतवे । आचूडात्पञ्चवर्षे तु देहदाहो यथाविधि ॥११॥
दुग्धं तस्य प्रदातव्यं बालानां भोजनं शुभम् । पञ्चवर्षस्य कर्माणि स्वजातिविहितानि च १२॥
कुर्यात्तस्मिन्मृते सर्वमुदकुम्भादिपायसम् । दातव्यञ्च खगश्रेष्ठ ऋणसम्बन्धकस्तु सः ॥१३॥
जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च । स्वल्पायुर्निर्धनो भूत्वा रतिभुक्तिविवर्जितः ॥१४॥
पुनर्जन्म विशेज्जन्तुस्तस्माद्देयं मृते शिशौ । कर्त्तव्यं पक्षिशार्दूल पुनर्देहक्षयाय वै ॥१५॥
एवं मे रोचतेऽदत्त्वा जायते निर्धने कुले । पुराणे गीयते गाथा सर्वथा प्रतिभाति मे ॥१६॥
मिष्टान्नं भोजनं देयं दानशक्तिः सुदुर्लभा । भोज्ये भोजनशक्तिस्तु रतिशक्तिर्वरस्त्रियाः ॥१७॥
विभवे दानशक्तिश्च नाल्पस्य तपसः फलम् । दानाद्भोगमवाप्नोति सौख्यं तीर्थस्य सेवनात् ॥
सुभाषणात्परे लोके विद्वांश्च धर्मवित्तमः ॥१८॥

अदत्तदानाच्च भवेद्दरिद्रो दरिद्रभावात्प्रकरोति पापम् ।
पापप्रभावान्नरकं प्रयाति पुनर्दरिद्रो पुनरेव पापी ॥१९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे चतुर्दशोऽध्यायः ॥१४॥

पञ्चदशोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

अतःपरं प्रवक्ष्यामि पुरुषस्य विनिर्णयम् । जीवन्वापि मृतो वापि पञ्चवर्षाधिको हि यः ॥१॥
पूर्णे तु पञ्चमे वर्षे पुमांश्चैव प्रतिष्ठितः । सर्वेन्द्रियाणि जानाति रूपारूपविनिर्णयम् ॥२॥
पूर्वकर्मविपाकेन प्राणिनां वधबन्धनम् । विप्राद्यानन्त्यजान्सर्वान्मापम्पारयति ध्रुवम् ॥३॥
गर्भे नष्टे क्रिया नास्ति दुग्धं देयं शिशौ मृते । घटांश्च पायसं क्षीरं दद्याद्बालविपत्तितः ॥४॥
एकादशाहे द्वादशाहे वृषोत्सर्गविधिं विना । महादानविहीनन्तु कुमारे कृत्यमाचरेत् ॥५॥
कुमाराणाञ्च बालानां भोजनं वस्त्रवेष्टनम् । बाले वा तरुणे वृद्धे घटो भवति देहिनाम् ॥६॥
भूमौ निक्षेपणं बालमावर्षद्वयमेव च । ततः परं खगश्रेष्ठ देहदाहो विधीयते ॥७॥

शिशुरादन्तजननाद्बालः स्याद्यावदाशिखम् । कथ्यते सर्वशास्त्रेषु कुमारो मौञ्जिबन्धनात् ॥८॥
मृतो हि पञ्चमे वर्षे अव्रतः सव्रतोऽपि वा । पूर्वोक्तमेव कर्त्तव्यमीहते दशपिण्डजम् ॥९॥
स्वल्पकर्मप्रसङ्गाच्च स्वल्पाद्विषयबन्धनात् । स्वल्पे वपुषि वासाच्च क्रियां स्वल्पामपीच्छति १०॥
यावच्च पञ्चवर्षे तु बालकस्य भवेन्मृतिः । यद्यद्यस्योपजीव्यं स्यात्तत्तद्देयमिहेच्छति ॥११॥
ब्रह्मवीर्य्योद्भवाः पुत्रा देवर्षीणाञ्च वल्लभाः । यमेन यमदूतैश्च मन्यन्ते निश्चितं खग ॥१२॥
बालो वृद्धो युवा वापि वयो भवति देहिनाम् । सुखं दुःखं समाप्नोति देही सर्वगतस्त्विह १३॥
परित्यज्य तदात्मानं जीर्णन्त्वचमिवोरगः । अङ्गुष्ठमात्रपुरुषो वायुभूतः क्षुधार्दितः ॥१४॥
तस्माद्देयानि दानानि मृते तस्मिन्सुनिश्चितम् । जन्मतः पञ्च वर्षाणि भुङ्क्ते दत्तमसंस्कृतम् १५॥
पञ्चवर्षाधिके बाले विपत्तिर्यदि जायते । वृषोत्सर्गादिकं कर्म सपिण्डीकरणं विना ॥१६॥
अहन्येकादशे पुत्रः कुर्य्याच्छ्राद्धानि षोडश । उदकुम्भप्रदानन्तु अन्यदानानि यानि च ॥१७॥
भोजनानि द्विजे दद्यान्महादानानि शक्तितः । दीपदानानि यत्किञ्चित्पञ्चवर्षाधिके सदा ॥१८॥
कर्त्तव्यं तु खगश्रेष्ठ क्रियादि प्रेततृप्तये । यदा न क्रियते सर्वं पिशाचत्वं स गच्छति ॥१९॥
एवं कृते तु स प्रेतस्ततो याति परां गतिम् । पुनश्चिरायुर्भूत्वा च कुले तस्य वसेद् ध्रुवम् २०॥
सर्वसौख्यप्रदः पुत्रः पित्रोः प्रीतिविवर्द्धनः । आत्मा वै जायते पुत्र इति वेदेषु निश्चितम् २१॥
आकाशमेकं हि यथा चन्द्रादित्यौ तथैव च । घटादिषु पृथक्सर्वं दृष्ट्वा रूपे च तत्समम् ॥२२॥
आत्मा तथैव सर्वेषु पुत्रेषु विचरेत्सदा । या यस्य प्रकृतिः पूर्वं शुक्रशोणितसङ्गमे ॥२३॥
तस्य तद्भावयोगेन पुत्रास्तत्कर्मकारिणः । पितृरूपं समादाय कस्यचिज्जायते सुतः ॥२४॥
पितृतः कामरूपश्च गुणज्ञो दानतत्परः । ईदृशः कोऽपि लोकेऽस्मिन्न भूतो न भविष्यति २५॥
अन्धादन्धो न भवति मूकान्मूको न जायते । बधिराद्बधिरो नैव मूर्खान्मूर्खो न जायते ॥२६॥

गरुड उवाच

औरसक्षेत्रजाद्याश्च पुत्रा दशविधाः स्मृताः । संगृहीतसुतो यश्च दासीपुत्रश्च तेन किम् ॥२७॥
कां कां गतिमवाप्नोति जातैर्मृत्युवशङ्गतैः । भवन्ति दुहितरो यस्य दौहित्रो न भवेत्सुतः ॥
श्राद्धं तस्य तु कः कुर्याद्विधिना केन तद्भवेत् ॥२८॥

श्रीकृष्ण उवाच

मुखं दृष्ट्वा तु पुत्रस्य मुच्यते पैतृकादृणात् । अन्ये क्षेत्रादयः पुत्रा मुक्तिमात्रप्रदायकाः ॥२९॥
कुर्वीत पार्वणं श्राद्धमौरसो विधिवत्सुतः । कुर्वन्त्यन्ये तथा श्राद्धमेकोद्दिष्टं सुता नव ॥३०॥
पौत्रस्य दर्शनाज्जन्तुर्मुच्यते स ऋणत्रयात् । लोकान्ते च दिवः प्राप्तिः पुत्रपौत्रप्रपौत्रकैः ॥३१॥

ब्रह्मपुत्र उन्नयति संगृहीतस्त्वधो नयेत् । श्राद्धं सांवत्सरं कुर्वन्जायते नरकाय वै ॥३२॥
सर्वदानानि देयानि ह्यन्नदानानि वै खग । संगृहीसुतेनैव ह्येकोद्दिष्टं न पार्वणम् ॥३३॥
प्रत्यब्दं पितृमातृभ्यां श्राद्धं कृत्वा न लिप्यते । एकोद्दिष्टं परित्यज्य पार्वणं कुरुते यदि ॥३४॥
तदात्मानं पितृंश्चैव स नयेद्यमशासनम् । संगृहीताश्च ये केचिद्दासीपुत्रादयस्तथा ॥३५॥
तीर्थे गत्वा तु यः श्रद्धमामान्नञ्च ददेद्द्विजे । संगृहीतसुतो भूत्वा पाकञ्चैव प्रयच्छति ॥३६॥
वृथा श्राद्धं विजानीयाच्छूद्रान्नेन यथा द्विजः । तेन दत्तं न गृह्णन्ति पितामहमुखाश्च ये ॥३७॥
एवं ज्ञात्वा खगश्रेष्ठ हीनजातिसुतान्त्यजेत् । यस्तु प्रव्रजिताजातो ब्राह्मण्यां शूद्रतश्च यः ॥३८॥
द्वाविमौ विद्धि चाण्डालौ स्वगोत्राद्यस्तु जायते । स्वजातिविहितान्पुत्रान्समुत्पाद्य खगेश्वर ॥३९॥
तैः सुवृत्तैः सुखं प्राप्तो दुर्वृत्तैर्नरकं व्रजेत् । हीनजातिसमुत्पन्नैः सुवृत्तैः सुखमेधते ॥४०॥

कलिकलुषविमुक्तः पूजितः सिद्धसङ्घैरमरचमरमालावीज्यमानोऽप्सरोभिः ।
पितृशतमपि बन्धून् पुत्रपौत्रप्रपौत्रानपि नरकनिमग्नानुद्धरेदेक एव ॥४१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे पुत्रनिर्णयो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥१५॥

षोडशोऽध्यायः

गरुड उवाच

सत्यं ब्रूहि सुरश्रेष्ठ कृपां कृत्वा ममोपरि । मृतानाञ्चैव जन्तूनां कदा कुर्य्यात्सपिण्डनम् ॥१॥
सपिण्डत्वे कुतो यान्ति ह्यसपिण्डे कुतो गतिः । केन चैव सपिण्डत्वं स्त्रीपुंसां वक्तुमर्हसि ॥२॥
पतिपत्नी सपिण्डत्वं प्राप्नुतः कथमुत्तमम् । जीवद्भर्त्तरि नारीणां सपिण्डीकरणं कुतः ॥३॥
भर्त्तृलोके कथं याति स्वर्गलोके सुरेश्वर । अग्न्यारोहे कथं श्राद्धं वृषोत्सर्गन्तु तद्दिने ॥४॥
घटदानं कथं कार्य्यं सपिण्डीकरणे कृते । कथयस्व प्रसादेन हिताय जगतां प्रभो ॥५॥

श्रीभगवानुवाच

सत्यं हि कथयिष्यामि सपिण्डीकरणं यथा । वर्षं यावत्खगश्रेष्ठ मार्गे गच्छति मानवः ॥६॥
ततः पितृगणैः सार्द्धं पितृलोके स गच्छति । तस्मात्पुत्रैः कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं पितुः ॥७॥
संवत्सरेण तु सम्पूर्णे कुर्य्यात्पिण्डप्रवेशनम् । पिण्डप्रवेशविधिना तस्य नित्यं मृताह्निकम् ॥८॥
निश्चितं पक्षिशार्दूल वर्षान्ते पिण्डमेलनम् । सह पिण्डे कृते प्रेतस्तो याति पराङ्गतिम् ॥९॥
तन्नाम संपरित्यज्य ततः पितृगणो भवेत् । त्रिपक्षे वाथ षण्मासे मेलयेच्च पितामहैः ॥१०॥

ज्ञात्वा वृद्धिविवाहादि स्वगोत्रविहितानि च । विवाहं नैव कुर्वीत मृते च गृहमेधिनि ॥
भिक्षुर्भिक्षां न गृह्णाति यावन्न कुर्य्यात्सपिण्डनम् ॥११॥
स्वगोत्रेष्वशुचिस्तावद्यावत्पिण्डं न मेलयेत् । मेलनात्प्रेतशब्दश्च निवर्त्तेत खगेश्वर ॥१२॥
आनन्त्यात्कुलधर्माणां पुंसां चैवायुषः क्षयात् । अस्थिरत्वाच्छरीरस्य द्वादशाहः प्रशस्यते ॥१३॥
निरग्निकः साग्निको वा द्वादशाहे सपिण्डयेत् । द्वादशाहे त्रिपक्षे वा षण्मासे वत्सरेऽपि वा ॥
सपिण्डीकरणं प्रोक्तं ऋषिभिस्तत्त्वदर्शिभिः । सपुत्रस्य न कर्त्तव्यमेकोद्दिष्टं कदाचन ॥१५॥
सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत्र यत्र प्रदीयते । तत्र तत्र त्रयं कार्य्यं वर्जयित्वा क्षयेऽहनि ॥१६॥
पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः । एकोद्दिष्टं त्रयाणां स्यादन्यथा पितृघातकः ॥१७॥
त्रिभिः कुर्य्यादशक्तस्तु पार्वणं मुनिनोदितम् । तद्दिने तद्दिने कुर्यात्पितामहमुखान्यतः ॥१८॥
अज्ञानाद्दिनमासानां तस्मात्पार्वणमिष्यते । अनुत्पन्नशरीरस्य न दानं पितृभिः सह ॥१९॥
दत्तैः षोडशभिः श्राद्धैः पितृभिः सह मोदते । पितुः पुत्रेण कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं सदा ॥२०॥
पुत्राभावे तु पत्नी स्यात्पत्न्यभावे सहोदरः । भ्राता वा भ्रातृपुत्रो वा सपिण्डः शिष्य एव वा ॥
सपिण्डनक्रियां कृत्वा कुर्य्यादभ्युदयं ततः ॥२१॥

ज्येष्ठस्यैव कनिष्ठेन भ्रातृपुत्रेण भार्य्यया । सपिण्डीकरणं कार्य्यं पुत्रहीने खगेश्वर ॥२२॥
भ्रातृणामेकजातानां एकश्चेत्पुत्रवान्भवेत् । सर्वे वै तेन पुत्रेण पुत्रिणो मनुरब्रवीत् ॥२३॥
सर्वेषां पुत्रहीनानां पत्नी कुर्य्यात्सपिण्डनम् । ऋत्विजः कारयेद्वापि पुरोहितमथापि वा ॥२४॥
कृतचूडैः सुतैश्चापि पितृश्राद्धञ्च कारयेत् । उदाहरेत्स्वधाकारं न तु वेदाक्षराणि वै ॥
भर्त्रादिभिस्त्रिभिः कार्य्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः ॥२५॥

पितृवद्भ्रातृपुत्रेण सोदरेण कनीयसा । अर्वाक्संवत्सरादूर्ध्वं पूर्णे संवत्सरेऽपि वा ॥२६॥
ये सपिण्डीकृताः प्रेतास्तेषां स्यान्न पृथक्क्रिया । सपिण्डने कृते वत्स पृथक्त्वन्तु विगर्हितम् २७॥
यस्तु कुर्य्यात्पृथक्पिण्डं पितृहा सोऽभिजायते । पृथक्त्वे तु कृते पश्चात्पुनः कुर्य्यात्सपिण्डताम् ॥२८॥
सपिण्डीकरणं कृत्वा ह्येकोद्दिष्टं करोति यः । आत्मानञ्च तथा प्रेतं स नयेद्यमशासनम् ॥२९॥
वर्षं यावत्क्रियाः सर्वाः प्रेतत्वविनिवृत्तये । ताः सर्वाश्चैकतः कुर्यान्नामगोत्रेण धीमता ॥३०॥
घटाद्यं भोजनं नित्यं दीपदानानि यानि च । सपिण्डीकरणे वृत्ते एकस्यैव तु दापयेत् ॥३१॥
अन्नं पानीयसहितं संख्यां कृत्वाब्दिकस्य च । दातव्यं ब्राह्मणे पक्षिन्घटादेर्निष्क्रयं तथा ॥३२॥
पिण्डान्ते तस्य संकल्पो वर्षाद् वृत्तिः स्वशक्तितः । दिव्यदेहो विमानस्थः सुतृप्तो धर्मशासने ॥
जीवमाने च पितरि न हि पुत्रे सपिण्डता । स्त्रीणां सपिण्डनं नास्ति भर्तृमातरि जीवति ३४॥

मृता माता पिता तिष्ठेज्जीवेदपि पितामही । सपिण्डनं ततः कुर्य्यात्प्रपितामह्या सहैव च ३५॥
सत्यं सत्यं पुनः सत्यं श्रूयतां वचनं मम । न पिण्डो मेलितो येषां मृतानां तु नृणां भुवि ॥
उपतिष्ठेन्न वै तेषां पुत्रैर्दत्तमनेकधा । हन्तकारस्तदुद्देशे श्राद्धं नैव जलाञ्जलिः ॥३७॥
हुताशं या समारूढा चतुर्थेऽह्नि पतिव्रता । तस्या भर्तृदिने कार्य्यं वृषोत्सर्गादिसूतकम् ॥३८॥
पुत्रिका पतिगोत्रा स्यादधस्तात्पुत्रजन्मतः । पुत्रानुत्पाद्य पश्चात्तु सापि गोत्रे व्रजेत्पितुः ॥३९॥
पतिपत्न्योः सदैकत्वं हुताशं याधिरोहति । पुत्रेणैव पृथक्श्राद्धं क्षयाहे तस्य वासरे ॥४०॥
अपुत्रौ चेन्मृतौ स्यातां एकचित्यां समेऽहनि । पृथक्श्राद्धं न कुर्वीत सपिण्डं पतिना सह ४१॥
पृथक्पिण्डे तु संयोज्य दम्पती पतिना सह । स लिप्यति महादोषैरिति सत्यं वचो मम ॥४२॥
एकचित्यां समारूढौ म्रियेते दम्पती यदि । एकपाकं प्रकुर्वीत पिण्डान्दद्यात्पृथक्पृथक् ॥४३॥
वृषोत्सर्गं नवश्राद्धं पृथक्श्राद्धानि षोडश । घटादिपददानानि महादानानि यानि च ॥
वर्षं यावत्पृथक्कुर्य्यात्प्रेतस्तृप्तिं व्रजेच्चिरम् ॥४४॥

एकगोत्रमृतानाञ्च स्त्रिया वा पुरुषस्य वा । स्थण्डिलञ्चैकतः कुर्य्याद्धोमं कुर्य्यात्पृथक्पृथक् ॥
एकादशेऽह्नि यच्छ्राद्धं पृथक्पिण्डांश्च भोजनम् । पाकैक्येन पतिस्त्रीणां अन्येषाञ्च विगर्हितम् ॥
एकेनैव तु पाकेन श्राद्धानि कुरुते बहु । विकिरं त्वेकतः कुर्यात्पिण्डान्दद्याद्बहून्यपि ॥
तीर्थे वाऽपरपक्षे वा चन्द्रसूर्य्यग्रहे तथा ॥४७॥

नारी भर्त्तारमासाद्य कुणपं दहते यदि । अग्निर्दहति गात्राणि ह्यात्मानं नैव पीड़येत् ॥४८॥
दह्यते धम्यमानानां धातूनां हि यथा मलम् । तथा नारी दहेद्देहं हुताशे ह्यमृतोपमे ॥४९॥
दिव्यादौ दिव्यदेहस्तु शुद्धो भवति ते यथा । तप्ततैलेन लोहेन वह्निना नावदह्यते ॥५०॥
तथा सा पतिसयुक्ता दह्यते न कदाचन । अन्तरात्मा मृतस्तस्मिन्मृतेऽप्येकत्वमागतः ॥५१॥
भर्तृसङ्गं परित्यज्य याऽन्यत्र म्रियते यदि । पतिलोकं न सा याति यावदाभूतसंप्लवम् ॥५२॥
नारी सुतान्परित्यज्य मातरं पितरं तथा । मृतं पतिमनुव्रज्य सा चिरं सुखमाप्नुयात् ॥५३॥
दिव्यवर्षप्रमाणेन तिस्रः कोट्योऽर्द्धकोटयः । तावत्कालं वसेत्स्वर्गे नक्षत्रैः सह सर्वदा ॥५४॥
तदन्ते च मृते लोके कुले भवति भोगिनाम् । महाप्रीतिमवाप्नोति भर्त्रा सह पतिव्रता ॥५५॥
एवं न कुरुते नारी धर्मोढा पतिसङ्गमम् । सप्तजन्मनि दुःखार्त्ता दुःशीलाऽप्रियवादिनी ॥५६॥
सा नारी गृहगोधा वा गोधा वा द्विमुखी भवेत् । स्वभर्त्तारं परित्यज्य परपुंसानुवर्त्तिनी ॥५७॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन स्वपतिं सेवयेत्सदा । कर्मणा मनसा वाचा मृते जीवति तद्गता ॥५८॥
जीवमाने मृते वापि किल्विषं कुरुते तथा । तेन नाप्नोति भर्त्तारं पुनर्जन्मनि दुर्भगा ॥५९॥

यद्देवेभ्यो यत्पितृभ्योऽतिथिभ्यः कुर्य्याद्भर्त्ताभ्यर्चनं सत्क्रियाञ्च ।
तस्यात्यर्द्धं केवलानन्यचित्ता नारी भुङ्क्ते भर्तृशुश्रूषयैव ॥६०॥
एवं कृते तु सा नारी भर्तृलोके वसेच्चिरम् । यावदादित्यचन्द्रौ च तावद्देवोपमा दिवि ॥६१॥
पुनश्चिरायुषौ भूत्वा जायेते विपुले कुले । पतिव्रता तु सा नारी भर्तृदुःखं न विन्दति ॥६२॥
सर्वमेतद्धि कथितं मया तत्र खगेश्वर । विशेषं कथयिष्यामि मृतस्यैव सुखप्रदम् ॥६३॥
द्वादशाहे कृतं सर्वं वर्षं यावत्सपिण्डनम् । पुनः कुर्य्यात्तथा नित्यं घटान्नं प्रतिमासिकम् ॥६४॥
कृतस्य करणं नास्ति प्रेतकार्य्यादृते पुनः । चेत्करोति पुनः सम्यक्पूर्वकृत्यं विनश्यति ॥६५॥
मृतस्यैवं पुनः कुर्य्यात्प्रेतोऽप्यक्षयमाप्नुयात् । अर्वाग्वृद्धेश्च करणात्पक्षिराज सपिण्डताम् ॥६६॥
पूर्वोक्तकं सर्वविधिं सुयुक्तं सपिण्डनं यो हि करोति पुत्रः ।
तथापि मासं प्रति पिण्डमेकमन्नं सकुम्भं सजलञ्च दद्यात् ॥६७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे षोडशोऽध्यायः ॥१६॥

सप्तदशोऽध्यायः

गरुड उवाच

कथं प्रेता वसन्त्यत्र कीदृग्रूपा भवन्ति च । महाप्रेताः पिशाचाश्च कैः कैः कर्मफलैः प्रभो॥१॥
सर्वेषामनुकम्पार्थं ब्रूहि मे मधुसूदन । प्रेतत्वान्मुच्यते येन दानेन सुकृतेन हि ॥
सर्वं कथय मे देव मम चेदिच्छसि प्रियम् ॥ २ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

साधु पृष्टं त्वया तार्क्ष्य मानुषाणां हिताय वै । शृणुष्वावहितो भूत्वा यद्वच्मि प्रेतलक्षणम् ॥३॥
गुह्याद्गुह्यतरं ह्येतन्नाख्येयं यस्य कस्यचित् । भक्तस्त्वं हि महाबाहो तेन ते कथयाम्यहम् ॥४॥
पुरा त्रेतायुगे तार्क्ष्य राजासीद्बभ्रुवाहनः । महोदयपुरे रम्ये धर्मनिष्ठो महाबलः ॥ ५ ॥
यज्वा दानपतिः श्रीमान्ब्रह्मण्यः साधुसम्मतः । शीलोदारगुणोपेतो दयादाक्षिण्यसंयुतः ॥ ६ ॥
प्रजाः पालयते नित्यं पुत्रानिव महाबलः । स कदाचिन्महाबाहुर्मृगयां गन्तुमुद्यतः ॥ ७ ॥
वनं विवेश गहनं नानावृक्षसमन्वितम् । शार्दूलशतसंजुष्टं नानापक्षिनिनादितम् ॥ ८ ॥
वनमध्ये तदा राजा मृगं दूराददृश्यत । तेन विद्धो मृगस्तीव्रो बाणेन सुदृढेन च ॥ ९ ॥
बाणमादाय तं तस्य स वनेऽदर्शनं ययौ । शोणितस्रावमार्गेण स राजाऽनुजगाम ह ॥१०॥

२५

ततो मृगप्रसङ्गेन वनमन्यद्विवेश सः । क्षुत्क्षामकण्ठो नृपतिः श्रमसन्तापमूर्च्छितः ॥११॥
जलस्थानं समासाद्य साश्व एव व्यगाहत । पीत्वा तदुदकं शीतं पद्मगन्धाधिवासितम् ॥१२॥
ततोऽवतीर्य्य सलिलाद्विमलाद्बभ्रुवाहनः । न्यग्रोधवृक्षमासाद्य शीतच्छायं मनोहरम् ॥१३॥
महाविटपिनं घूर्णपक्षिसंघातनादितम् । वनस्पतीनां सर्वेषां केतुभूतमवस्थितम् ॥१४॥
तं महातरुमासाद्य निषसाद महीपतिः । अथ प्रेतं ददर्शासौ क्षुत्तृषाव्याकुलेन्द्रियम् ॥१५॥
उत्कचं मलिनं रुक्षं निर्मांसं भीमदर्शनम् । स्नायुबद्धास्थिचरणं धावमानमितस्ततः ॥१६॥
अन्यैश्च बहुभिः प्रेतैः समन्तात्परिवारितम् । तं दृष्ट्वा चागतं घोरं विस्मितो बभ्रुवाहनः ॥१७॥
प्रेतोऽपि दृष्ट्वा तां घोरामटवीमागतं नृपम् । तदा हृष्टमना भूत्वा तस्यान्तिकमुपागमत् ॥१८॥
अब्रवीत्स तदा ताक्ष्यं प्रेतराजो नृपं वचः । प्रेतभावो मया त्यक्तः प्राप्तोऽस्मि परमां गतिम् ॥
त्वत्संयोगान्महाबाहो नास्ति धन्यतरो मम ॥१९॥

राजोवाच

कृष्णरूप करालाक्ष त्वं प्रेत इव दृश्यसे । कथयस्व मम प्रीत्या यथार्थमतितत्त्वतः ॥२०॥

प्रेत उवाच

कथयामि नृपश्रेष्ठ सर्वमेवादितस्तव । प्रेतत्वे कारणं श्रुत्वा दयां कर्तुं ममार्हसि ॥२१॥
वैदिशं नाम नगरं सर्वसम्पत्समन्वितम् । नानाजनपदाकीर्णं नानारत्नसमाकुलम् ॥२२॥
नानापुण्यसमायुक्तं नानावृक्षसमाकुलम् । तत्राहं न्यवसं भूप देवार्चनरतस्तथा ॥२३॥
वैश्यजात्यां सुदेवोऽहं नाम्ना विदितमस्तु ते । हव्येन तर्पिता देवाः कव्येन पितरो मया ॥२४॥
विविधैर्दानयोगैश्च विप्राः सन्तर्पितास्तथा । आहाराश्च विहाराश्च मया वै सुनिवेशिताः ॥२५॥
दीनानाथविशिष्टेभ्यो मया दत्तमनेकधा । तत्सर्वं विफलं तात मम दैवादुपागतम् ॥२६॥
न मेऽस्ति सन्ततिस्तात न सुहृन्न च बान्धवः । न च मित्रं हि मे तादृग्यः करोत्यौर्ध्वदैहिकम् ॥
प्रेतत्वं सुस्थिरं तेन मम जातं नृपोत्तम । एकादशं त्रिपक्षञ्च षाण्मासिकमथाब्दिकम् ॥२८॥
प्रतिमास्यानि चान्यानि एवं श्राद्धानि षोडश । यस्यैतानि न दीयन्ते प्रेतश्राद्धानि षोडश २९॥
प्रेतत्वं सुस्थिरं तस्य दत्तैः श्राद्धशतैरपि । एवं ज्ञात्वा महाराज प्रेतत्वादुद्धरस्व माम् ॥३०॥
वर्णानाञ्चापि सर्वेषां राजा बन्धुरिहोच्यते । तन्मां तारय राजेन्द्र मणिरत्नं ददामि ते ॥३१॥
यथा मम शुभावाप्तिर्भवेन्नृपवरोत्तम । तथा कार्य्यं महावीर्य्य कृपा यदि ममोपरि ॥
आत्मनश्च कुरु क्षिप्रं सर्वमेवौर्ध्वदैहिकम् ॥३२॥

राजोवाच

कथं प्रेता भवन्तीह कृतैरप्यौर्ध्वदैहिकैः । पिशाचाश्च भवन्तीह कर्मभिः कैश्च तद्वद ॥३३॥

प्रेतराज उवाच

ब्रह्मस्वं देवद्रव्यञ्च स्त्रीणां बालधनं तथा । ये हरन्ति नृपश्रेष्ठ प्रेतयोनिं लभन्ति ते ॥३४॥
तापसीञ्च स्वगोत्राञ्च अगम्याञ्च भजन्ति ये । भवन्ति ते महाप्रेता अम्बुजानि हरन्ति ये ॥३५॥
प्रवालवज्रहर्त्तारो ये च वस्त्रापहारकाः । तथा हिरण्यहर्त्तारः संयुगेऽसम्मुखे हताः ॥३६॥
कृतघ्ना नास्तिका रौद्रास्तथा साहसिकाः शठाः । पञ्चयज्ञविनिर्मुक्ता महादानरताश्च ये ॥
एवमाद्यैर्महाराज जायन्ते प्रेतयोनयः ॥३७॥

राजोवाच

कथं मुक्ता भवन्तीह प्रेतत्वात्कृपया वद । कथं चापि मया कार्य्यमौर्ध्वदैहिकमात्मनः ॥
विधिना केन तत्कार्य्यं सर्वमेतद्वदस्व मे ॥३८॥

प्रेत उवाच

शृणु राजेन्द्र संक्षेपाद्विधिं नारायणात्मकम् । सुवर्णद्वयमाहृत्य मूर्त्तिं तत्र प्रकल्पयेत् ॥३९॥
नारायणस्य देवस्य सर्वाभरणभूषिताम् । पीतवस्त्रयुगच्छन्नां चन्दनागुरुचर्चिताम् ॥४०॥
स्नापितां विविधैस्तोयैरधिवास्य प्रयत्नतः । पूर्वे च श्रीधरं देवं दक्षिणे मधुसूदनम् ॥४१॥
पश्चिमे वामनं देवमुत्तरे च गदाधरम् । मध्ये पितामहं पूज्य तथा देवं महेश्वरम् ॥४२॥
ततः प्रदक्षिणीकृत्य अग्नौ सन्तर्प्य देवताः । घृतेन दध्ना क्षीरेण विश्वेदेवास्तथा नृप ॥४३॥
ततः स्नातो विनीतात्मा जपमानः समाहितः । नारायणाग्रे विधिवत्स्वां क्रियामौर्ध्वदैहिकीम् ॥
आरभेत विनीतात्मा क्रोधलोभविवर्जितः । कृत्वा श्राद्धानि सर्वाणि वृषस्योत्सर्जनं तथा ४५॥
त्रयोदशानां विप्राणां दद्याच्छत्राण्युपानहौ । अङ्गुलीयकरत्नानि भाजनासनभोजनैः ॥४६॥
सान्नाश्च सोदका देया घटाः प्रेतहिताय वै । शय्यादानमथो दत्त्वा घटं प्रेतस्य निर्वपेत् ॥४७॥
नारायणेति स्वं नाम संपुटस्थं समुच्चरेत् । एवं कृत्वाथ विधिवत्सदा शुभफलं लभेत् ॥४८॥
एवं सञ्जल्पतस्तस्य प्रेतस्य विनतात्मज । सेनाऽऽजगामानुपदं हस्त्यश्वरथसङ्कुला ॥४९॥
ततो बले समायाते प्रेतोऽदर्शनतां ययौ । तस्माद्वनाद्विनिःसृत्य राजापि स्वपुरं ययौ ॥५०॥
स्वपुरं स समासाद्य सर्वं तत्प्रेतभाषितम् । चकार विधिवच्चैव ऊर्ध्वदेहादिकं विधिम् ॥५१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे सप्तदशोऽध्यायः ॥१७॥

अष्टादशोऽध्यायः

गरुड उवाच

सर्वेषामनुकम्पार्थं ब्रूहि मे मधुसूदन । प्रेतत्वान्मुच्यते येन दानेन सुकृतेन वा ॥ १ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

शृणु दानं प्रवक्ष्यामि सर्वाशुभविनाशनम् ॥ २ ॥

सन्तप्तहाटकमयं घटकं विधाय ब्रह्मेशकेशवयुतं सह लोकपालैः ।
क्षीराज्यपूर्णविवरं प्रणिपत्य भक्त्या विप्राय देहि तव दानशतैः किमन्यैः ॥ ३ ॥

गरुड उवाच

किमेतत्कथितं देव विस्तरेण वदस्व मे । भूम्यां प्रक्षिप्यते कस्मात्पञ्चरत्नं कुतो मुखे ॥ ४ ॥
अधस्तादास्तृतदर्भाः पादौ याम्यां व्यवस्थितौ । किमर्थं मण्डलं भूम्यां गोमयेनोपलिप्यते ॥५॥
किमर्थं स्मर्य्यते विष्णुर्विष्णुसूक्तञ्च पठ्यते । किमर्थं पुत्रपौत्राश्च तिष्ठन्ति तस्य चाग्रतः ॥६॥
किमर्थं दीपदानं स्यात्किमर्थं विष्णुपूजनम् । किमर्थमातुरे दानं ददाति द्विजपुङ्गवे ॥ ७ ॥
बन्धुमित्राण्यमित्राणि क्षमापयति तत्कथम् । तिला लोहं सुवर्णञ्च कार्पासं लवणं तथा ॥ ८ ॥
सप्तधान्यं क्षितिर्गावो दीयन्ते केन हेतुना । कथञ्च म्रियते जन्तुर्मृते तस्य कुतो गतिः ॥ ९ ॥
अतिवाहं शरीरञ्च कथं विश्रमते तदा । सर्वमेतन्मया पृष्टो ब्रूहि लोकहिताय वै ॥१०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे अष्टादशोऽध्यायः ॥१८॥

ऊनविंशोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

साधु पृष्टं त्वया भद्र मानुषाणां हिताय वै । शृणुष्वावहितो भूत्वा सर्वमेवौर्ध्वदैहिकम् ॥ १ ॥
सम्यग्विभेदरहितं श्रुतिस्मृतिसमुद्धृतम् । यन्न दृष्टं सुरैः सेन्द्रैर्योगिभिर्योगचिन्तकैः ॥ २ ॥
गुह्याद्गुह्यतरं वत्स नाख्यातं कस्यचित्क्वचित् । भक्तस्त्वं हि महाभाग तेन ते कथयाम्यहम् ३॥
अपुत्रस्य गतिर्नास्ति स्वर्गो नैव च नैव च । येन केनाप्युपायेन कार्यं जन्म सुतस्य च ॥ ४ ॥
तारयेन्नरकात्पुत्रो यदि मोक्षो न विद्यते । दाहः पुत्रेण कर्त्तव्यो ह्यग्निदाता च पौत्रकः ॥५॥
तिलैर्दर्भैश्च भूम्यां वैकुण्ठे तत्र मतिर्भवेत् । पञ्चरत्नानि वक्त्रे तु तेन जीवः प्ररोहति ॥६॥
सुलेप्या गोमयैर्भूमिस्तिलान्दर्भांश्च निक्षिपेत् । तस्यामेवातुरो मुक्तः सर्वं दहति दुष्कृतम् ॥७॥

दर्भतूली नयेत्स्वर्गं आतुरं तु न संशयः । तिलांस्तत्र क्षिपेद्वाथ दर्भे पूलकमध्यतः ॥८॥
सर्वत्र वसुधा पूता यत्र लेपो न विद्यते । यत्र लेपः स्थितस्तत्र पुनर्लेपेन शुध्यति ॥९॥
यातुधानाः पिशाचाश्च राक्षसाः क्रूरकर्मगाः । अलिप्ते ह्यातुरं मुक्तं विशन्त्येते वियोनयः ॥१०॥
नित्यहोमं तथा श्राद्धं पादशौचं द्विजे तथा । मण्डलेन विना भूम्यां कृतमप्यकृतं भवेत् ॥११॥
आतुरो मुच्यते नैव मण्डलेन विना भुवि । ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च श्रीर्हुताशन एव च ॥१२॥
मण्डले चोपतिष्ठन्ति तस्मात्कुर्वीत मण्डलम् । अन्यथा म्रियते यस्तु वृद्धो बालो युवापि वा ॥
योन्यन्तरं न गच्छेत् स क्रीडते वायुना सह । तस्यैवं वायुभूतस्य नो श्राद्धं नोदकक्रिया ॥१४॥
मम स्वेदसमुत्पन्नास्तिलास्तार्क्ष्य पवित्रकाः । असुरा दानवा दैत्या विद्रवन्ति तिलैः स्थितैः ॥
एक एव तिलो दत्तो हेमद्रोणतिलैः समः । तर्पणे च तथा होमे दत्तो भवति चाक्षयः ॥१६॥
दर्भा रोमसमुत्पन्नाः तिलाः स्वेदेषु नान्यथा । प्रयोगविधिना ब्रह्मा विश्वं वाप्युपजीवनात् १७॥
सव्ययज्ञोपवीतेन ब्रह्माद्यास्तृप्तिमाप्नुयुः । अपसव्येन तृप्यन्ति पितरो देवदेवताः ॥१८॥
दर्भमूले स्थितो ब्रह्मा दर्भमध्ये तु केशवः । दर्भाग्रे शङ्करं विद्यात्त्रयो देवाः कुशे स्थिताः ॥
विप्रा मन्त्राः कुशा वह्निस्तुलसी च खगेश्वर । नैते निर्माल्यतां यान्ति भोग्यमानाः पुनः पुनः ॥
कुशाः पिण्डेषु निर्माल्या ब्राह्मणाः प्रेतभोजने । मन्त्राः शूद्रेषु पतिताश्चितायाञ्च हुताशनः ॥
तुलसी ब्राह्मणा गावो विष्णुरेकादशी खग । पञ्चप्रवाहणान्येव भवाब्धौ मज्जतां सताम् २२॥
विष्णुरेकादशी गङ्गातुलसीविप्रधेनवः । असारे दुर्गसंसारे षट्पदी मुक्तिदायनी ॥२३॥
तिलाः पवित्रमतुलं दर्भाश्चापि तुलस्यपि । निवारयन्ति चैतानि दुर्गतिं प्राप्तमातुरम् ॥२४॥
हस्ताभ्याञ्च धृतैर्दर्भैस्तोयेन प्रोक्षयेद्भुवम् । मृत्युकाले क्षिपेद्दर्भान्कारयेदातुरस्य च ॥२५॥
दर्भेषु क्षिप्यते योऽसौ दर्भैस्तु परिवेष्टितः । विष्णुलोकं स वै याति मन्त्रहीनोऽपि मानवः ॥
दर्भतूलीगतः प्राणी संस्थितो भूमिपृष्ठतः । प्रायश्चित्तविशुद्धोऽसौ संसारे सारसागरे ॥२७॥
गोमयेनोपलिप्ते च दर्भस्यास्तरणे स्थिते । तत्र दत्तेन दानेन सर्वं पापं व्यपोहति ॥२८॥
लवणं सदृशं दिव्यं सर्वकामप्रदं नृणाम् । यस्मादन्नरसाः सर्वे नोत्कटा लवणं विना ॥२९॥
पितृणाञ्च प्रियं भाव्यं तस्मात्सर्वप्रदं भवेत् । विष्णुदेहसमुत्पन्नो यतोऽयं लवणो रसः ॥३०॥
एतत्सलवणं दानं तेन शंसन्ति योगिनः । ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः स्त्रीणां शूद्रजनस्य च ३१॥
आतुरस्य यदा प्राणान्नयन्ति वसुधातले । लवणं तु तदा देयं द्वारस्योद्घाटनं दिवः ॥३२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे एकोनविंशोऽध्यायः ॥१६॥

———

विंशोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

शृणु तार्क्ष्य प्रवक्ष्यामि दानानां दानमुत्तमम् । येन दत्तेन प्रीणन्ति भूर्भुवःस्वरिति क्रमात् ॥१॥
ब्रह्माद्या ऋषयः सर्वे शङ्कराद्यमरास्तथा । इन्द्राद्या देवताः सर्वे दानाद्वै प्रीतिमाप्नुयुः ॥२॥
देयमेतन्महादानं प्रेतोद्धरणहेतवे । रुद्रलोके चिरं वासस्ततो राजा भवेदिह ॥३॥
रूपवान्सुभगो वाग्मी श्रीमानतुलविक्रमः । विहाय यमलोकं सः स्वर्गं तार्क्ष्य प्रगच्छति ॥४॥
तिलांश्च गां क्षितिं हेम यो ददाति द्विजोत्तमे । तस्य जन्मार्जितं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥५॥
तिला गावो महादानं महापातकनाशनम् । तद्द्वयं दीयते विप्रे नान्यवर्णे कदाचन ॥६॥
कल्पितं दीयते विप्रे तिला गावश्च मेदिनी । अन्येषु नैव वर्णेषु पोष्यवर्गे कदाचन ॥७॥
पोष्यवर्गे तथा स्त्रीषु दानं देयमकल्पितम् । आतुरे चोपरागे तु दानं देयमशेषतः ॥८॥
आतुरे दीयते दानं यावद्देहोपतिष्ठति । जीवता च पुनर्दत्तमुपतिष्ठत्यसंवृतम् ॥९॥
सत्यं सत्यं पुनः सत्यं तद्दत्तं विकलेन्द्रिये । यच्चानुमोदते पुत्र तच्च दानमनन्तकम् ॥१०॥
अतो दद्यात्सुपुत्रेण यावज्जीवत्यसौ चिरम् । अतिवाहस्तथा प्रेतो भोगांश्च लभते यतः ॥११॥
अस्वस्थातुरकाले तु देहपाते क्षितिस्थिते । देहे तथातिवाहस्य परतः प्रीणनं भवेत् ॥१२॥
तिलं लोहं हिरण्यञ्च कार्पासं लवणं तथा । सप्तधान्यं क्षितिर्गाव एकैकं पावनं स्मृतम् ॥१३॥
तारयन्ति नरं गावस्त्रिविधाच्चैव पातकात् । हेमदानात्सुखं स्वर्गे भूमिदानान्नृपो भवेत् ।
हेमभूमिप्रदानाच्च न पीडा नरके भवेत् ॥१४॥
सर्वेऽपि यमदूताश्च यमरूपातिभीषणाः । सर्वे ते वरदा यान्ति सप्तधान्येन प्रीणिताः १५॥
विष्णोः स्मरणमात्रेण प्राप्यते परमाङ्गतिम् । भूमिस्थं पितरं दृष्ट्वा अर्द्धोन्मीलितलोचनम् ॥१६॥
तस्मिन्काले सुतो यस्तु सर्वदानानि दापयेत् । स्वस्थानाच्चलिते श्वासे दानं यच्चातुरे ददेत् ॥
अश्वमेधो महायज्ञो कलां नार्हति षोडशीम् । धर्मात्मा स च पुत्रोऽपि देवताभिः प्रपूज्यते ॥१८॥
दापयेद्यस्तु दानानि ह्यातुरं पितरं प्रति । लोहदानञ्च दातव्यं भूमियुक्तेन पाणिना ॥१९॥
यमं भीमं स नाप्नोति न गच्छेत्तस्य वेश्मनि । कुठारं मुसलं दण्डः खड्गश्च छुरिका तथा ॥२०॥
एतानि यमहस्तेषु निग्रहे पापकर्मणाम् । तस्माल्लोहस्य दानं तु आतुरे सततं ददेत् ॥२१॥
यमायुधानां सन्तुष्ट्यै दानमेतदुदीरितम् । गर्भस्थाः शिशवो ये तु युवानः स्थविरास्तथा ॥
एभिर्दानविशेषैस्तु निर्दहेयुः स्वपातकम् । कुरिणाः सार्वसूत्रापाः शण्डा मर्कास्त्वनुर्वराः ॥
शबलाः श्यामदूताश्च लोहदानेन प्रीणिताः ॥२३॥

पुत्राः पौत्रास्तथा बन्धुः सगोत्रः सुहृदः स्त्रियः । ददन्ति नातुरे दानं ब्रह्मघ्नाः सुसमाहितम् ॥
पञ्चत्वे भूमियुक्तस्य शृणु तस्य च या गतिः । अतिवाहः पुनः प्रेतो वर्षस्य सुकृतं लभेत् ॥२५॥
पादादूर्ध्वं कटी यावत् तावद् ब्रह्माधितिष्ठति । ग्रीवा यावद्धरिर्नाभेः शरीरे मनुजस्य तु ॥२६॥
मस्तके तिष्ठते रुद्रो व्यक्ताव्यक्तो महेश्वरः । एकमूर्त्तेस्त्रयो भेदा ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥२७॥
अहं प्राणिशरीरस्थो भूतग्रामचतुष्टये । धर्माधर्मे मतिं दद्यात्सुखदुःखे कृताकृते ॥२८॥
जन्तोर्बुद्धिं समास्थाय पूर्वकर्माधिवासिताम् । अहमेव तथा जीवान्प्रेरयामि च कर्मसु ॥२९॥
स्वर्गं मोक्षञ्च नरकं यान्ति च प्राणिनस्तथा । स्वर्गस्थनरकस्थानां श्राद्धैराप्यायनं भवेत् ॥
तस्माच्छ्राद्धानि कुर्वीत विविधानि विचक्षणः ॥३०॥
मत्स्यः कूर्मो वराहश्च नरसिंहोऽथ वामनः । रामो रामश्च कृष्णश्च बुद्धः कल्किस्तथैव च ॥३१॥
एतानि दश नामानि स्मर्त्तव्यानि सदा बुधैः । स्वर्गञ्चैव स वै याति च्युतः स्वर्गाच्च मानवः ॥
लब्ध्वा सुखञ्च वित्तञ्च दयादाक्षिण्यसंयुतः । पुत्रपौत्रसमायुक्तो जीवेत् स शरदां शतम् ॥३३॥
आतुरे च ददेन्न्यासं विष्णुपूजाञ्च कारयेत् । अष्टाक्षरं महामन्त्रं जपेद्वा द्वादशाक्षरम् ॥३४॥
पूजयेच्छुक्लपुष्पैश्च नैवेद्यैर्घृतपाचितैः । तथा गन्धैश्च धूपैश्च श्रुतिसूक्तैरनेकशः ॥३५॥
विष्णुर्माता पिता विष्णुर्विष्णुः स्वजनबान्धवाः । यत्र विष्णुं न पश्यामि तत्र मे किं प्रयोजनम् ॥
जले विष्णुः स्थले विष्णुर्विष्णुः पर्वतमस्तके । ज्वालामालाकुले विष्णुः सर्वं विष्णुमयं जगत् ॥
वयमापो वयं पृथ्वी वयं दर्भा वयं तिलाः । वयं गावो वयं राजा वयं वायुर्वयं प्रजाः ॥३८॥
वयं हेम वयं धान्यं वयं मधु वयं घृतम् । वयं विप्रा वयं देवा वयञ्चैव स्वर्भूर्भुवः ॥३९॥
अहं दाता अहं ग्राही अहं याजी अहं क्रतुः । अहं कर्त्ता ह्यहं हर्त्ता अहं धर्मो अहङ्गुरुः ॥४०॥
धर्माधर्मे मतिं दद्यां कर्मभिस्तु शुभाशुभैः । यत्कर्म कुरुते क्वापि पूर्वजन्मार्जितं खग ॥४१॥
धर्मे चिन्तामहं कर्त्ता ह्यधर्मे यम एव च । यतीनां कुरुते सोऽपि धर्मे मुक्तिं ददाम्यहम् ४२॥
मनुजानां हितं तार्क्ष्य अन्ते वैतरणी नदी । तया निहत्य पापौघं विष्णुलोकं स गच्छति ॥४३॥
बालत्वे यच्च कौमारे वयःपरिणतौ तथा । पूर्वावस्थाकृतं यच्च यच्च जन्मान्तरेष्वपि ॥४४॥
यन्निशायां तथा प्रातर्यन्मध्याह्नापराह्णयोः । सन्ध्ययोर्यत्कृतं पापं कर्मणा मनसा गिरा ॥४५॥
दत्त्वा वरं सकृदपि कपिलां सर्वकामिकाम् । उद्धरेदन्तकाले सा ह्यात्मानं पापसञ्चयात् ॥४६॥
गावो ममाग्रतः सन्तु गावो मे सन्तु पृष्ठतः । गावो मे हृदये नित्यं गवां मध्ये वसाम्यहम् ॥
या लक्ष्मीः सर्वभूतानां या च देवे व्यवस्थिता । धेनुरूपेण सा देवी मम पापं व्यपोहतु ४८॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे विंशोऽध्यायः ॥२०॥

एकविंशोऽध्यायः

श्रीभगवानुवाच

ये नराः पापसंयुक्तास्ते गच्छन्ति यमालयम् । अन्तकाले च गौर्दत्ता ह्यनन्तफलदा भवेत्- ॥ १ ॥
पादक्रमप्रमाणाब्दं स्वर्गे वसति भूमिदः । अश्वारूढाश्च ते यान्ति ददते ये ह्युपानहौ ॥ २ ॥
अत्यातपश्रमयुता दह्यन्ते यत्र मानवाः । छत्रदानेन वै प्रेता विचरन्ति यथासुखम् ॥ ३ ॥
तमुद्दिश्य ददेदन्नं तेन चाप्यायितो भवेत् । अन्धकारे महाघोरे अमूर्त्ते लक्ष्यवर्जिते ॥
उद्योतेनैव ते यान्ति दीपदानेन मानवाः ॥ ४ ॥
आश्विने कार्त्तिके मासि माघे मासि मृताश्च ये । चतुर्दश्याञ्च दीयेत दीपदानं सुखाय वै ५ ॥
प्रत्यहञ्च प्रदातव्यं मार्गेषु विषमे नरैः । यावत्संवत्सरं वापि प्रेतस्य सुखलिप्सया ॥ ६ ॥
कुले मार्गे च शुद्धात्मा प्रकाशत्वञ्च गच्छति । ज्योतिषामपि पूज्योऽसौ दीपदानरतो नरः ॥७॥
प्राङ्मुखोदङ्मुखो दीपो देवागारे द्विजालये । यो ददाति मृतस्येह जीवन्नप्यात्महेतवे ॥
स गच्छति महामार्गे सर्वक्लेशविवर्जितः ॥ ८ ॥
आसनं भाजनं भोज्यं दीयते च द्विजातये । सुखेन भुञ्जमानस्तु सुखं गच्छति वै पथि ॥ ९ ॥
कमण्डलुप्रदानेन तृषितः पिबते जलम् । भाजनं चान्नदानञ्च कुसुमं चाङ्गुलीयकम् ॥१०॥
एकादशाहे दातव्यं प्रेतो याति पराङ्गतिम् । त्रयोदशपदानीत्थं प्रेतस्य शुभमिच्छता ॥११॥
दातव्यानि यथाशक्ति प्रेतोऽसौ प्रीणितो भवेत् । भाजनानि पदञ्चैव कुम्भाँश्चैव त्रयोदश १२॥
मुद्रिका वस्त्रयुग्मञ्च तथा छत्रमुपानहौ । एतावन्तः पदार्था हि प्रेतोद्देशेन दापयेत् ॥१३॥
वृषोत्सर्गे कृते तार्क्ष्य प्रेतो याति पराङ्गतिम् । योऽश्वं रथं गजं वापि ब्राह्मणे यदि दापयेत् ॥
स्वमहिम्नोऽनुसारेण तत्तत्सुखमवाप्नुयात् । नानालोकान्विचरति महिषीं यो ददाति च १५॥
यमवाहस्य जननी महिषी सुगतिप्रदा । ताम्बूलं पुष्पदानेन याम्यानां प्रीतिवर्द्धनम् १६॥
तेन संप्रीणिताः सर्वे तस्मिन्क्लेशं न कुर्वते । गोभूतिलहिरण्यादिदानानि निजशक्तितः ॥१७॥
मृतोद्देशेन यो दद्याज्जलपात्रञ्च मृण्मयम् । उदपात्रसहस्रस्य फलमाप्नोति मानवः ॥१८॥
यमदूता महारौद्राः करालाः कृष्णपिङ्गलाः । न भीषयन्ति तं तार्क्ष्य वस्त्रदाने कृते सति ॥१९॥
मार्गे वै गम्यमानस्तु तृषार्त्तः श्रमपीडितः । घटान्नदानयोगेन सुखी भवति निश्चितम् ॥२०॥
शय्यातूलीपट्टयुता दद्याद्देवद्विजातये । तथा प्रेतत्वमुक्तोऽसौ मोदते सह दैवतैः ॥२१॥
एतत्ते कथितं तार्क्ष्य दानमन्त्येष्टिकर्मजम् । अधुना कथयिष्येऽहं देहे मृत्युप्रवेशनम् ॥२२॥

जातस्य मर्त्यलोकेऽस्मिन्प्राणिनो मरणं ध्रुवम् । पूर्वकाले मृतानां तु प्राणिनाञ्च खगेश्वर २३॥
सूक्ष्मो भूत्वा त्वसौ वायुर्निर्गच्छत्यस्य तद्गलात् । नवद्वारै रोमभिश्च जातानां तालुरन्ध्रकात् ॥
पापिष्ठानामपानेन जीवो निष्क्रामति ध्रुवम् । कुणपं पतते पश्चान्निर्गते मरुदीश्वरे ॥२५॥
कालाहतः पतत्येव निराधारो यथा द्रुमः । पृथिव्यां लीयते पृथ्वी आपश्चैव तथाप्सु च ॥२६॥
तेजस्तेजसि लीयेत समीरे च समीरणः । आकाशे च तथाकाशं सर्वव्यापी तु शङ्करे ॥२७॥
तत्र कामादयः पञ्च काये पञ्चेन्द्रियाणि च । एते तार्क्ष्य समाख्याता देहे तिष्ठन्ति तस्कराः ॥
कामक्रोधौ ह्यहङ्कारो मनस्तत्रैव नायकः । संहारकश्च कालोऽसौ पुण्यपापेन संयुतः ॥२९॥
जगतश्च स्वरूपञ्च निर्मितं स्वेन कर्मणा । गच्छेद्देहं पुनः सोऽपि सुकृतैर्दुष्कृतैर्युतम् ॥३०॥
पञ्चेन्द्रियसमायुक्तं सकलैर्विषयैः सह । प्रविवेश नवे गेहे गृहे दग्धे यथा गृही ॥३१॥
शरीरे ये समासीनाः सम्भवे सर्वधातवः । मूत्रं पुरीषं तद्योगाद्ये चान्ये धातवस्तथा ॥३२॥
पित्तं श्लेष्मा तथा मज्जा मांसं मेदस्तथैव च । अस्थि शुक्रञ्च स्नायुश्च देहेन सह दह्यते ॥३३॥
एतेषां कथिता तार्क्ष्य संस्थितिः सर्वदेहिनाम् । कथयामि पुनस्तेषां शरीरञ्च यथा भवेत् ३४॥
एकस्तम्भस्नायुबद्धं स्थूणाद्वयविभूषितम् । इन्द्रियैश्च समायुक्तं नवद्वारं शरीरकम् ॥३५॥
विषयैश्च समाक्रान्तं कामक्रोधसमाकुलम् । रागद्वेषसमाकीर्णं तृष्णादुर्गतिसंयुतम् ॥३६॥
लोभजालपरिच्छिन्नं मोहवस्त्रेण वेष्टितम् । सुबद्धं मायया चैव चेतनाधिष्ठितं पुरम् ॥३७॥
षाट्कौशिकसमुत्पन्नं पुरं पुरुषसंश्रितम् । एतद्गुणसमायुक्तं शरीरं सर्वदेहिनाम् ॥३८॥
तिष्ठन्ति देवताः सर्वा भुवनानि चतुर्दश । आत्मानं ये न जानन्ति ते नराः पशवः स्मृताः ॥
एवमेव समाख्यातं शरीरं ते चतुर्विधम् । चतुरशीतिलक्षाणि निर्मितानि मया पुरा ॥४०॥
स्वेदजा उद्भिजाश्चैव अण्डजाश्च जरायुजाः । एतत्ते सर्वमाख्यातं यत्पृष्टोऽहं त्वयानघ ॥४१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे एकविंशोऽध्यायः ॥२१॥

द्वाविंशोऽध्यायः

गरुड उवाच

कथमुत्पद्यते जन्तुर्भूतग्रामचतुष्टये । त्वचा रक्तं तथा मांसं मेदो मज्जास्थि जीवितम् ॥१॥
पाणिपादौ तथा जिह्वा गुह्यं केशा नखास्तथा । सन्धिमार्गाश्च बहुशो रेखानानाविधा तथा ॥२॥
कामक्रोधौ भयं लज्जा मनो हर्षः सुखासुखम् । चित्रितं छिद्रितं वापि वसाजालेन वेष्टितम् ॥३॥

इन्द्रजालमहं मन्ये संसारेऽसारसागरे । कर्त्ता कोऽत्र महाबाहो सर्वं वद मम प्रभो ॥ ४ ॥

श्रीभगवानुवाच

कथयामि परं गुह्यं कालोद्धारविनिर्णयम् । येन विज्ञातमात्रेण सर्वज्ञत्वं प्रजायते ॥ ५ ॥
साधु पृष्टं त्वया लोके यदिदं जीवकारणम् । वैनतेय शृणुष्व त्वमेकाग्रकृतमानसः ॥ ६ ॥
ऋतुकाले तु नारीणां त्यजेद्दिनचतुष्टयम् । तिष्ठत्यस्मिन्ब्रह्महत्या पुराकृतसमुद्भवा ॥ ७ ॥
वेधाः शक्रात्समुत्सार्य्य चतुर्थांशेन दत्तवान् । तावन्नालोक्यते वक्त्रं यावत्पापञ्चतिष्ठति ॥ ८ ॥
प्रथमेऽहनि चाण्डाली द्वितीये ब्रह्मघातिनी । तृतीये रजकी प्रोक्ता चतुर्थेऽहनि शुध्यति ॥ ९ ॥
सप्ताहात्पितृदेवानां भवेद्योग्या व्रतार्चने । सप्ताहमध्ये यो गर्भस्तत्सम्भूतिर्मलिम्लुचा ॥१०॥
युग्मासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु । पूर्वसप्तकमुत्सृज्य ततो युग्मेषु संविशेत् ॥११॥
षोडशर्तुनिशाः स्त्रीणां सामान्यात्समुदाहृताः । या चतुर्दशमी रात्रिर्गर्भस्तिष्ठति तत्र चेत् १२॥
गुणभाग्यनिधिस्तत्र पुत्रो जायेत धार्मिकः । सा निशा तत्र सामान्यैर्न लभ्येत कदाचन ॥१३॥
प्रायशः सम्भवन्त्यत्र गर्भास्त्वष्टाहमध्यतः । पञ्चमेऽहनि नारीणां गौल्ममाधुर्य्यभोजनम् ॥१४॥
कटुकारञ्च तीक्ष्णञ्च साज्यं युवतिभोजनम् । स्त्री क्षेत्रमौषधी पात्रं बीजं वाप्यमृताशनम् ॥१५॥
तत्र वप्ता नरः सम्यग्जन्तुस्तत्र निषिच्यते । तस्याश्चैवातपो वर्ज्यः शीतलं केवलं चरेत् ॥१६॥
ताम्बूलगन्धश्रीखण्डैः समं सङ्गः शुभेऽहनि । निषेकसमये यादृङ् नरचित्ते विकल्पना ॥१७॥
तादृक्स्वभावसम्भूतिर्जन्तुर्वसति कुक्षिगः । शुक्रशोणितसंयोगे पिण्डोत्पत्तिः प्रजायते ॥१८॥
वर्द्धते जठरे जन्तुस्तारापतिरिवाम्बरे । चैतन्यं बीजरूपे हि शुक्रे नित्यं व्यवस्थितम् ॥१९॥
कामं चित्तञ्च शुक्रञ्च यदा ह्येकत्वमाप्नुयुः । तदा द्रवमवाप्नोति योषागर्भाशये नरः ॥२०॥
रक्ताधिक्ये भवेन्नारी शुक्राधिक्ये भवेन्नरः । शुक्रशोणितयोः साम्ये गर्भः षण्डत्वमाप्नुयात् २१॥
अहोरात्रेण कलिलं बुद्बुदं पञ्चभिर्दिनैः । दशमेऽह्नि भवेन्मांसमिश्रधातुसमन्वितम् ॥२२॥
घनमांसञ्च विंशाहे गर्भस्थो वर्द्धते क्रमात् । पञ्चविंशतिपूर्णाहे बलं पुष्टिश्च जायते ॥२३॥
तथा मासे तु सम्पूर्णे पञ्च तत्त्वानि धारयेत् । मासद्वये तु सम्पूर्णे त्वचा मेदश्च जायते ॥२४॥
मज्जास्थीनि त्रिभिर्मासैः केशा गुल्फश्चतुर्थके । कर्णौ च नासिकाकुक्षी जायेते मासि पञ्चके ॥
कण्ठरन्ध्रं तथा पृष्ठं गुह्याख्यं मासि सप्तमे । अङ्गप्रत्यङ्गसम्पूर्णो गर्भो मासैरथाष्टभिः ॥२६॥
नवमे मासि सम्प्राप्ते गर्भस्थस्य रतिः स्वयम् । इच्छा सञ्जायते तस्य गर्भवासविनिःसृतौ ॥२७॥
नारी वाथ नरो वाथ नपुंसकं वाभिजायते । नवमे दशमे वापि जायते यश्च भौतिकः ॥२८॥
प्रसूतवायुनाऽऽकृष्टः पीड़या विह्वलीकृतः । क्षितिर्वारि हविर्भोक्ता पवनाकाशमेव च ॥२९॥
एभिर्भूतैः पीड़ितस्तु निबद्धः स्नायुबन्धनैः । त्वचास्थिनाड्यो रोमाणि मांसञ्चैवात्र पञ्चमम् ॥

एते पञ्च गुणाः प्रोक्ताः मया भूमेः खगेश्वर । यथा पञ्च गुणा आपस्तथा शृणु च काश्यप ॥३१॥
लाला मूत्रं तथा शुक्रं मज्जा रक्तञ्च पञ्चमम् । अपां पञ्च गुणाः प्रोक्ता ज्ञातव्यास्ते प्रयत्नतः ॥
क्षुधा निद्रा च तृष्णा च आलस्यं कान्तिरेव च । तेजः पञ्चगुणं तार्क्ष्य प्रोक्तं सर्वत्र योगिभिः ॥
धावनं श्वसनञ्चैव आकुञ्चनप्रसारणम् । निरोधः पञ्चमः प्रोक्तो वायोः पञ्च गुणाः स्मृताः ॥
रागद्वेषौ तथा लज्जा भयं मोहस्तथैव च । इत्येतत्कथितं तार्क्ष्य वायुजं गुणपञ्चकम् ॥३५॥
घोषश्छिद्राणि गाम्भीर्यं श्रवणं सर्वसंश्रयः । आकाशस्य गुणाः पञ्च ज्ञातव्यास्तार्क्ष्य यत्नतः ॥
श्रोत्रं त्वक्चक्षुषी जिह्वा नासा बुद्धीन्द्रियाणि च । पाणिपादौ गुदं वाक्चोपस्थं कर्मेन्द्रियाणि च ॥
इडा च पिङ्गला चैव सुषुम्ना च तृतीयका । गान्धारी गजजिह्वा च पूषा चैव यशा तथा ३८॥
अलम्बुषा कुहूश्चैव शङ्खिनी दशमी तथा । पिण्डमध्ये स्थिता ह्येताः प्रधाना दश नाड्यः ३९॥
प्राणोऽपानः समानश्च उदानो व्यान एव च । नागः कूर्मश्च कृकरो देवदत्तो धनञ्जयः ॥४०॥
इत्येते वायवः प्रोक्ता दश देहेषु संस्थिताः । केवलं भुक्तमन्नञ्च पुष्टिदं सर्वदेहिनाम् ॥४१॥
नयति प्राणदो वायुः शरीरे सर्वसन्धिषु । आहारो भुक्तमात्रस्तु वायुना क्रियते द्विधा ॥४२॥
सम्प्रविश्य गुदे याति पृथगन्नं पृथग्जलम् । ऊर्ध्वमग्नेर्जलं कृत्वा तदन्नञ्च जलोपरि ॥४३॥
अग्नेश्चाधः स्थितः प्राणो ह्यग्निं तं तु धमेच्छनैः । वायुना धम्यमानोऽग्निः पृथक्किट्टं पृथग्रसम् ॥
मलैर्द्वादशभिः किट्टं भिन्नं देहात्पृथग्भवेत् । कर्णाक्षि नासिका जिह्वा दन्ता नाभिर्गुदं वपुः ॥
नखा मलाश्रयश्चेदं विण्मूत्रं वेत्यनन्तरम् । शुक्रशोणितसंयोगाद्देहः षाट्कौशिकः स्मृतः ॥४६॥
रोमकोटिस्तथा तिस्रो ह्यर्द्धकोटिसमन्विता । द्वात्रिंशद्दशनास्तत्र सामान्याद्विनतासुत ॥४७॥
विंशतिस्तु नखाः केशास्त्रिलक्षं मुखमूर्ध्वजाः । मांसं पलसहस्रैकं सामान्याद्देहसंस्थितम् ॥४८॥
रक्तं पलशतं तार्क्ष्य बद्धमेतत्पुरातनैः । पलानि दश मेदश्च त्वचा चैव तु तत्समः ॥४९॥
पलं द्वादशकं मज्जा महारक्तं पलत्रयम् । शुक्रं द्विकुडवं ज्ञेयं शोणितं कुडवं स्मृतम् ॥५०॥
श्लेष्मणश्च षडर्द्धञ्च विण्मूत्रं तत्प्रमाणतः । एष पिण्डः समाख्यातो वैभवं सम्प्रचक्ष्महे ॥५१॥
ब्रह्माण्डे ये गुणाः सन्ति शरीरे ते व्यवस्थिताः । पातालभूधरा लोकास्तथा द्वीपाः ससागराः ॥
आदित्याद्या ग्रहाः सर्वे पिण्डमध्ये व्यवस्थिताः ॥५२॥
पादाधस्तु तलं ज्ञेयं पादोर्ध्वं वितलं तथा । जानुभ्यां सुतलं विद्धि जङ्घासु च तलातलम् ५३॥
तथा रसातलञ्चोर्वोर्गुह्यदेशे महातलम् । पातालं कटिसंस्थं तु पादतो लक्षयेद्बुधः ॥५४॥
भूर्लोकं नाभिमध्ये तु भुवर्लोकं तदूर्द्धतः । स्वर्लोकं हृदये विन्द्यात्कण्ठदेशे महस्तथा ॥५५॥
जनलोकं वक्त्रदेशे तपोलोकं ललाटके । सत्यलोकं महारन्ध्रे भुवनानि चतुर्दश ॥५६॥
त्रिकोणे संस्थितो मेरुरधःकोणे च मन्दरः । दक्षिणे चैव कैलासो वामकोणे हिमाचलः ॥५७॥

निषधश्चोर्ध्वभागे तु दक्षिणे गन्धमादनः । रमणो वामरेखायां सप्तैते कुलपर्वताः ॥५८॥
अस्थिस्थाने स्थितो जम्बुः शाकं मज्जासु संस्थितम् ।
कुशद्वीपः स्थितो मांसे क्रौञ्चद्वीपः शिरःस्थितः ॥५९॥
त्वचायां शाल्मलीद्वीपो गोमेदो रोमसञ्चये । नखस्थं पुष्करद्वीपं सागरास्तदनन्तरम् ॥६०॥
क्षीरोदश्च तथा मूत्रे क्षीरे क्षीरोदसागरः । सुरोदधि श्लेष्मसंस्थो मज्जायां घृतसागरः ॥६१॥
रसोदधिं रसे विन्द्याच्छोणिते दधिसागरम् । स्वादूदकश्च विट्स्थाने गर्भोदं शुक्रसंस्थितम् ६२॥
नादचक्रे स्थितः सूर्यो बिन्दुचक्रे तु चन्द्रमाः ।
लोचनाभ्यां कुजो ज्ञेयो हृदये च बुधः स्मृतः ॥६३॥
विष्णुस्थाने गुरुं विन्द्याच्छुक्रे शुक्रो व्यवस्थितः ॥६४॥
नाभिस्थाने स्मृतो मन्दो मुखे राहुः स्मृतः सदा । पादस्थाने स्मृतः केतुः शरीरे ग्रहमण्डलम् ॥
विभक्तश्च समाख्यातं आपादतलमस्तका । उत्पन्ना ये हि संसारे म्रियन्ते ते न संशयः ॥६६॥
बुभुक्षा च तृषा रौद्रादाद्योद्भूता च मूर्च्छना । यत्र पीडास्त्विमा रौद्राः सर्पवृश्चिकदंशजाः ६७॥
तप्तवालुकमध्येन प्रज्वलद्वह्निमध्यतः । केशग्राहैः समाक्रान्ता नीयन्ते यमकिङ्करैः ॥६८॥
पापिष्ठास्त्वधमास्तार्क्ष्य दयाधर्मविवर्जिताः । यमलोके वसन्त्येव कुक्ष्यां जन्म च विद्यते ६९॥
एवं सञ्जायते तार्क्ष्य मर्त्ये जन्तुः स्वकर्मभिः । आयुः कर्म च वित्तञ्च विद्या निधनमेव च ॥
पञ्चैतानि हि सृज्यन्ते गर्भस्थस्यैव देहिनः ॥७०॥
कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव प्रलीयते । सुखं दुःखं भयं क्षेमं कर्मणैवाभिपद्यते ॥७१॥
अधोमुखं चोर्ध्वपादं गर्भाद्वायुः प्रकर्षति । जन्मतो वैष्णवी माया सम्मोहयति सत्वरम् ॥७२॥
स्वकर्मकृतसम्बन्धो जन्तुर्जन्म प्रपद्यते । सुकृतादुत्तमो भोगी भाग्यवान्सुकुले भवेत् ॥७३॥
यथा दुष्कृतकर्मा हि कुले हीने प्रजायते । दरिद्रो व्याधितो मूर्खः पापकृद्दुःखभाजनः ॥
उत्पत्तेर्लक्षणं जन्तोः कथितं ऋषिपुत्रक ॥७४॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे द्वाविंशोऽध्यायः ॥२२॥

त्रयोविंशोऽध्यायः

तार्क्ष्य उवाच

यमलोकं कियन्मात्रं त्रैलोक्ये सचराचरे । विस्तारं तस्य मे ब्रूहि अध्वा चैव कियान्स्मृतः ॥१॥
कैः कैः पापैः कृतैर्देव केन वा शुभकर्मणा । गच्छन्ति मानवास्तत्र कथयस्व जनार्दन ॥२॥

श्रीभगवानुवाच

षडशीतिसहस्राणि योजनानां प्रमाणतः । यमलोकस्य चाध्वानं ह्यन्तरा मानुषस्य च ॥३॥
ध्माततताम्रमिवातप्तो ज्वलन्दुर्गो महापथः । तत्र गच्छन्ति पापिष्ठा मानवा मूढचेतसः ॥४॥
कण्टकास्तीक्ष्णकाश्चैव विविधा घोरदारुणाः । तत्तु वर्त्म क्षितिर्व्याप्तं हुताशश्च तथोल्वणः ५॥
वृक्षच्छाया न तत्रास्ति यत्र विश्रमते नरः । गृहीतकालपाशैस्तु कृतैः कर्मभिरुल्वणैः ॥६॥
तस्मिन्मार्गे न चान्नाद्यं येन प्राणान्प्रपोषयेत् । जलं न दृश्यते तत्र तृषा येन विलीयते ॥७॥
क्षुधया पीड़ितो याति तृषया च महापथि । शीतेन कम्पितः क्वापि यममार्गेऽतिदुर्गमे ॥८॥
यद्यस्य यादृशं पापं स पन्थास्तस्य तादृशः । सुदीनाः कृपणा मूढा दुःखैर्व्याप्तास्तरन्ति वै ॥९॥
रुदन्ति करुणं केचित्केचिद्रौद्रं वदन्ति वै । आत्मकर्मकृतैर्दोषैस्तप्यमाना मुहुर्मुहुः ॥१०॥
ईदृग्विधः स वै पन्था विज्ञेयो दारुणः खग । वितृष्णा ये नरा लोके सुखं तस्मिन्व्रजन्ति ते ॥
यानि यानि च दानानि दत्तानि भुवि मानवैः । तानि तान्युपतिष्ठन्ति यमलोके पुरःसरम् ॥
पापिनां नोपतिष्ठन्ति दत्ता श्राद्धजलाञ्जलिः । भ्रमन्ति वायुभूताश्च ये क्षुद्राः पापकर्मिणः १३॥
ईदृशं वर्त्म वै रौद्रं कथितं तव सुव्रत । पुनश्च कथयिष्यामि यमलोकस्य या गतिः ॥१४॥
याम्यनैर्ऋतयोर्मध्ये पुरं वैवस्वतस्य च । सर्वं वज्रमयं दिव्यमभेद्यं यत्सुरासुरैः ॥१५॥
चतुरस्रं चतुर्द्वारं सप्तप्राकारतोरणम् । स्वयं तिष्ठति तस्यान्तर्यमो दूतैः समन्वितः ॥१६॥
योजनानां सहस्रं हि प्रमाणेन तु दृश्यते । सर्वं रत्नमयं दिव्यं विद्युज्ज्वालार्कवर्चसम् ॥१७॥
तद् गृहं धर्मराजस्य विस्तीर्णं काञ्चनप्रभम् । पञ्चविंशप्रमाणेन योजनानि समुच्छ्रितम् ॥१८॥
वृतं स्तम्भसहस्रैस्तु वैदूर्यमणिमण्डितम् । मुक्ताजालं गवाक्षं तु पताकाशतभूषितम् ॥१९॥
घण्टाशतनिनादाढ्यं तोरणानां शतैर्वृतम् । एवमादिभिरन्यैश्च भूषणैर्भूषितं सदा ॥२०॥
तत्रस्थो भगवान्धर्म आसने नियमे शुभे । दशयोजनविस्तीर्णे नीलजीमूतसन्निभे ॥२१॥
धर्मज्ञो धर्मशीलश्च धर्मयुक्तहितो यमः । भयदः पापयुक्तानां धर्मिणाञ्च सुखप्रदः ॥२२॥
मन्दमारुतसंयोगैर्विविधैरुत्सवैस्तथा । व्याख्याभिर्बहुभियुक्तः शङ्खवादित्रनिस्वनैः ॥२३॥
पुरमध्ये प्रवेशे तु चित्रगुप्तस्य वै गृहम् । पञ्चविंशतिसंख्यानां योजनानां प्रमाणतः ॥२४॥
दशोच्छ्रितं महादिव्यं लोहप्राकारवेष्टितम् । प्रतोलीशतसञ्चारं पताकाशतशोभितम् ॥२५॥
दीपिकाशतसंकीर्णं गीतध्वनिसमाकुलम् । चित्रितं चित्रकुशलैश्चित्रगुप्तस्य वै गृहम् ॥२६॥
मणिमुक्तामये दिव्ये आसने परमाद्भुते । तत्रस्थो गणयत्यायुर्मानुषेष्वितरेषु च ॥२७॥
न मुह्यति कथञ्चित्सः सुकृते दुष्कृतेऽपि च । जन्मनोपार्जितं यावत्तदसद्देति तस्य तत् ॥२८॥

दशाष्टदोषरहितं कृतं कर्म लिखत्यसौ । चित्रगुप्तगृहात्प्राच्यां ज्वरस्यास्ति महागृहम् ॥२९॥
दक्षिणे चापि शूलस्य लूताविस्फोटकस्य च । पश्चिमे कालपाशस्य अजीर्णस्यारुचेस्तथा ॥३०॥
मध्यपीठोत्तरे ज्ञेया तथा चान्या विसूचिका । ऐशान्यां वै शिरोऽर्त्तिः स्यादाग्नेय्यां चैव मूर्च्छना ॥
अतिसारस्तु नैर्ऋत्यां वायव्यां दाहसंज्ञकः। एभिः परिवृतो नित्यं चित्रगुप्तः स तिष्ठति ॥
यत्कर्म क्रियते यैश्च तत्सर्वं तु लिखत्यसौ ॥३२॥
धर्मराजगृहद्वारि दूतास्तार्क्ष्य तथा दिशि । तिष्ठन्ति पापकर्माणः पीड़यन्तो नराधमान् ॥३३॥
यमदूतैर्महापाशैस्ताड्यमानाश्च मुद्गरैः । बध्यन्ते विविधैः पाशैः पूर्वकर्मकृतैर्नराः ॥३४॥
नानाप्रहरणैश्चैव नानायन्त्रैस्तथापरैः । पीड्यन्ते पापकर्माणः क्रकचैः काष्ठवद्द्विधा ॥३५॥
अन्ये च ज्वलमानैस्तु अङ्गारैः परितो भृशम् । पूर्वकर्मविपाकेन श्रायन्ते लोहपिण्डवत् ॥३६॥
क्षिप्ताश्चान्ये धरापृष्ठे कुठारेण च कर्त्तिताः । क्रन्दमानाश्च दृश्यन्ते पूर्वकर्मविपाकतः ॥३७॥
केचिन्निगड़पाशैश्च तैलपाकैस्तथापरे । हन्यन्ते यमदूतैश्च पापिष्ठाः सुभृशं नराः ॥३८॥
ऋणानि प्रार्थयन्त्यन्ये देहि देहीति कोटिशः । यमलोके मया दृष्टाः स्वमांसं भक्षयन्ति हि ३९॥
इत्येवं बहवस्तार्क्ष्य नरकाः पापिनां स्मृताः । किमेभिर्विस्तरप्रोक्तैः सर्वशास्त्रेषु भाषितैः ॥
दानोपकारं वक्ष्यामि यथा तत्र सुखं भवेत् ॥४०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥२३॥

चतुर्विंशोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

शृणु तार्क्ष्य यथान्यायं धर्माधर्मस्य लक्षणम् । सुकृतं दुष्कृतं नृणामग्रे धावति धावति ॥ १ ॥
कृते तपः प्रशंसन्ति त्रेतायां ज्ञानसाधनम् । द्वापरे यज्ञदानञ्च दानमेकं कलौ युगे ॥ २ ॥
गृहस्थानां स्मृतौ प्रोक्तान्धर्मानालपतां तथा । इष्टापूर्त्ते स्वया शक्त्या कुर्वतां नास्ति पातकम् ॥
वृक्षास्तु रोपिता येन तड़ागादि जलाशयाः । कृता येन हि मार्गेऽस्मिन्सुखं याति स मानवः ॥
हिमे तुषारशीताभ्यां पीड्यते न यमालये । तप्यमानः सुखं याति इन्धनानि ददाति यः ॥ ५ ॥
तृप्ता विभूषिताश्चैव गन्धपुष्पसमन्विताः । भूमिदानैः सुखं यान्ति सर्वकामैश्च पूरिताः ॥ ६ ॥
सुवर्णमणिमुक्तादिवस्त्राण्याभरणानि च । तेन सर्वमिदं दत्तं येन दत्ता वसुन्धरा ॥ ७ ॥
यानि यानि च दानानि कृतानि भुवि मानवैः । यमलोकपथे तानि तिष्ठन्त्यग्रे समीपतः ॥ ८ ॥

व्यञ्जनानि विचित्राणि भक्ष्यभोज्यानि यानि च । विधिना ददते पुत्रैः पित्रे तदुपतिष्ठति ॥ ९ ॥
आत्मा वै पुत्रनामा हि पुत्रस्त्राता यमालये । नरकात्पितरं त्रायेत्तेन पुत्र इति स्मृतः ॥१०॥
अतो देयञ्च पुत्रेण श्राद्धमाजीवितावधि । अतिवाहस्तदा प्रेतो भोगांश्च लभते हि सः ॥११॥
दह्यमानस्य प्रेतस्य स्वजनैर्यैर्जलाञ्जलिः । दीयते प्रीतरूपोऽसौ प्रेतो याति यमालयम् ॥१२॥
अपक्के मृण्मये पात्रे दुग्धं दद्याद्दिनत्रयम् । काष्ठत्रयं गुणैर्बद्ध्वा प्रेतप्रीत्यै चतुष्पथे ॥१३॥
प्रथमेऽह्नि द्वितीये च तृतीये च तथा खग । आकाशस्थः पिबेद्दुग्धं प्रेतो वायुवपुर्धरः ॥१४॥
चतुर्थे सञ्चयः कार्य्यः सर्वैस्तु सह गोत्रजैः । ततः सञ्चयनादूर्ध्वं गङ्गास्पर्शो विधीयते ॥१५॥
द्वितीये च तृतीये च चतुर्थे वापि साग्निकैः । अस्थिसञ्चयनादूर्ध्वं दद्याज्जलाञ्जलिं ततः ॥१६॥
न पूर्वाह्णे न मध्याह्ने नापराह्णे च सन्धिषु । प्रातः प्रथमयामेषु दद्यादाद्यजलाञ्जलिम् ॥१७॥
पुत्रेण दत्तैस्तैः सर्वैर्गोत्रजैः सह बान्धवैः । स्वजात्यैः परजात्यैश्च देय आद्यजलाञ्जलिः ॥१८॥
गन्तव्यं नैव विप्रेण दातुं शूद्रे जलाञ्जलिम् । निवृत्ताश्च यदा तीराल्लोकाचारस्ततो भवेत् १९॥
पञ्चत्वञ्च गते शूद्रे यः काष्ठं नयते चिताम् । अनुव्रजेत्तथा विप्रस्त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥२०॥
त्रिरात्रे तु ततः पूर्णे नदीं गत्वा समुद्रगाम् । प्राणायामशतं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥२१॥
शूद्रो गच्छति सर्वेषु वैश्यस्त्रिषु द्वयेऽपरः । गच्छति स्वेषु वर्णेषु विप्रो दातुं जलाञ्जलिम् २२॥
अधरोत्तरवस्त्राभ्यां वस्त्रग्रन्थिञ्च दापयेत् । एकवस्त्रः प्रदद्यात्तु सदर्भञ्च तिलाञ्जलिम् ॥२३॥
यदा दातुञ्च गच्छन्ति दन्तधावनपूर्वकम् । त्यजन्ति गोत्रजाः सर्वे दिनानि नव काश्यप २४॥
जलाञ्जलिं यदा दातुं गच्छति द्विजसत्तम । यस्मिन्स्थाने मिलेयस्तु अध्वन्यपि गृहेऽपि वा २५॥
विश्लेषस्तु ततः स्थानादादाहाद्विहितो बुधैः । स्त्रीजनश्चाग्रतो गच्छेत्पृष्ठतो नरसञ्चयः ॥२६॥
तत आचमनं कार्य्यं पाषाणोपरि संस्थितैः । यावांश्च सर्षपान्दूर्वां पूर्णपात्रे विलोकयेत् ॥२७॥
प्राशयेन्निम्बपत्राणि स्नेहस्नानं समाचरेत् । गोत्रजेन च कर्त्तव्यं गृहान्नं नैव भोजयेत् ॥२८॥
भुञ्जीत मृण्मये पात्रे उत्तानञ्च विवर्जयेत् । मृतकस्य गुणा ग्राह्या यमगाथां समुद्गिरेत् २९॥
शुभाशुभौ च ध्यायन्तः पूर्वकर्मोपसञ्चितौ । अलब्धेन च देहेन भुङ्क्ते सुकृतदुष्कृते ॥३०॥
वायुरूपो भ्रमत्येव वायुः कुट्यां स गच्छति । दशाहे कर्म क्रियते जायते तेन सा कुटी ॥३१॥
क्षुधाविभ्रममापन्नो दशाहे यो न तर्पितः । पिण्डैस्तस्य तदाऽन्नञ्च आकाशे भ्रमते तु सः ३२॥
दिनत्रयं वसेत्तोये अग्नौ चापि दिनत्रयम् । आकाशे च वसेत्त्रीणि दिनमेकञ्च वासवे ॥३३॥
गृहद्वारे श्मशाने वा तीर्थे देवालये तथा । यत्रादौ दीयते पिण्डस्तत्र सर्वान्समापयेत् ॥३४॥
एकादशाहे यच्छ्राद्धं तत्सामान्यमुदाहृतम् । चतुर्णामपि वर्णानां शुद्धये स्नानमिष्यते ॥३५॥

कृत्वा चैकादशाहं तु पुनः स्नात्वा शुचिर्भवेत् । न भवेच्च यदा गोत्री परोऽपि विधिमाचरेत् ॥
स्त्री वापि पुरुषः कश्चिदिष्टये कुरुते क्रियाम् । श्राद्धं कृतं तु यैर्वस्त्रैस्तानि त्यक्त्वा गृहं विशेत् ॥
अगोत्रश्च सगोत्रो वा नरो नार्य्यप्यथापि च । प्रथमेऽहनि यः कुर्य्यात् स दशाहं समापयेत् ॥
अशौचं यावदेव स्यात्तावत्पिण्डोदकक्रिया । चतुर्णामपि वर्णानामेष एव विधिः स्मृतः ॥३६॥
एकादशाहे प्रेतस्य दद्यात्पिण्डं समन्त्रकम् । सिद्धान्नं तस्य दातव्यं शर्करापूपकादयः ॥४०॥
द्वादशप्रतिमास्यानि श्राद्धान्येकादशे तथा । त्रिपक्षं सञ्चयश्चैव द्वे रिक्ते खग षोडश ॥४१॥
मासं प्रति प्रदातव्यं मृताहे या तिथिः स्मृता । स मासः प्रथमो ज्ञेय अहरेकादशं तु यः ॥४२॥
सा तिथिर्मासिके श्राद्धे मृतो यस्मिन्दिने नरः । रिक्तासु च त्रिपक्षे च तां तिथिं नाचरेद्बुधः ॥
पूर्णमास्यां मृतो योऽसौ चतुर्थी तस्य ऊनका । चतुर्थ्याञ्च मृतो योऽसौ तिथिरूना चतुर्दशी ॥
नवम्याञ्च मृतो योऽसौ तिथिरूना चतुर्दशी । एता रिक्ताश्च विज्ञेया अन्त्येष्टौ कुशलेन च ४५॥
एकादशाहोद्धरितं प्रेतोद्देशेन पाचितम् । चतुष्पथे त्यजेदन्नं पुनः स्नानं समाचरेत् ॥४६॥
शय्यादानं प्रशंसन्ति सर्वे देवा द्विजोत्तम । अनित्यं जीवितं यस्मात्पश्चात्कोऽनु प्रदास्यति ॥
तावद्बन्धुः पिता तावद्यावज्जीवति मानवः । मृतानामन्तरं ज्ञात्वा क्षणात्स्नेहो निवर्त्तते ॥४८॥
आत्मा वै ह्यात्मनो बन्धुरात्मा चैवात्मनो रिपुः । जीवन्नपीति सञ्चिन्त्य पूर्वं धर्ममनुस्मरेत् ॥
मृतानां कः सुतो यच्चेच्छुभशय्यां सतूलिकाम् । एवं जीवति सर्वस्वं स्वहस्तेनैव दापयेत् ५०॥
तस्माच्छय्यां समासाद्य सारदारुमयीं शुभाम् । दन्तपत्रचितां रम्यां हेमपट्टैरलङ्कृताम् ॥५१॥
रक्ततूलिप्रतिच्छन्नां शुभशीर्षोपधानकाम् । प्रच्छादनपटीयुक्तां गन्धधूपाधिवासिताम् ॥५२॥
तस्यां संस्थाप्य हैमञ्च हरिं लक्ष्म्या समन्वितम् । घृतपूर्णञ्च कलशं तत्रैव परिकल्पयेत् ॥५३॥
ताम्बूलं कुङ्कुमाक्षोदं कर्पूरागुरुचन्दनम् । दीपकोपानहौ छत्रं चामरासनभाजनम् ॥५४॥
पार्श्वेषु स्थापयेद्भक्त्या सप्त धान्यानि चैव हि । शयनस्थश्च भवति यच्च स्यादुपकारकम् ॥५५॥
भृङ्गारकादर्शपञ्चवर्णवितानशोभितम् । शय्यामेवंविधां कृत्वा ब्राह्मणाय निवेदयेत् ॥५६॥
सपत्नीकाय सम्पूज्य स्वर्लोकसुखदायिनी । वस्त्रैः सुशोभनैः पूज्य चोलकं परिधापयेत् ॥५७॥
ततोऽर्घ्यंश्च प्रदातव्यः पञ्चरत्नजलाक्षतैः । यथा कृष्ण त्वदीया हि अशून्या क्षीरसागरे ॥५८॥
शय्या भूयान्ममाप्येवं तथा जन्मनि जन्मनि । एवं तल्पं तथा कृष्णं क्षमाप्य च विसर्जयेत् ॥
एकादशाहे सम्प्राप्ते विधिरेषः प्रकीर्त्तितः । ददाति यदि धर्मार्थे बान्धवो बान्धवे मृते ॥६०॥
तैस्तैराप्यायितः प्रेतः परलोके सुखी भवेत् । विशेषमत्र पक्षीन्द्र कथ्यमानं मया शृणु ॥६१॥
उपयुक्तं तु तस्यासीद्यत्किञ्चिद्धि गृहे पुरा । तस्या गात्रे च यल्लग्नं वस्त्रं भाजनवाहनम् ॥६२॥

अभीष्टं यच्च तस्यासीत् तत्सर्वं परिकल्पयेत् । पुरन्दरपुरे चैव सूर्य्यपुत्रालये तथा ॥६३॥
उपतिष्ठेत्सुखं जन्तुः शय्यादानप्रभावतः । पीडयन्ति न तं याम्याः पुरुषा भीषणाननाः ६४॥
न घर्मेण न शीतेन बाध्यते स नरः क्वचित् । शय्यादानप्रभावेण प्रेतो मुच्येत बन्धनात् ॥६५॥
अपि पापसमायुक्तः स्वर्गलोकं स गच्छति । विमानवरमारूढः सेव्यमानोऽप्सरोगणैः ॥६६॥
आभूतसंप्लवं यावत्तिष्ठेत्पातकवर्जितः । नवकं षोडशश्राद्धं शय्यां संवत्सरक्रियाम् ॥६७॥
भर्तुर्या कुरुते नारी तस्याः श्रेयो भवेदिह । उपकाराय सा भर्त्तुर्जीवन्ती च मृता तथा ॥६८॥
उद्धरेज्जीवमाना सा पतिं सत्यवती सती । स्त्रियो दद्याच्च शयने पुत्रो वापि गुणान्वितः ॥६९॥
प्रेतस्य प्रतिमां हैमीं कुङ्कुमञ्चैवमञ्जनम् । वस्त्रं भूषां तथा शय्यामेवं कृत्वा च दापयेत् ॥
उपकारकरं स्त्रीणां यद्भवेदिह किञ्चन । भूषणं तत्र संलग्नं वस्त्रभोगादिकञ्च यत् ॥७१॥
तत्सर्वं मेलयित्वा तु स्वे स्वे स्थाने निधापयेत् । पूजयेल्लोकपालांश्च ग्रहदेवान्विनायकम् ॥७२॥
ततः शुक्लाम्बरः स्नात्वा गृहीतकुसुमाञ्जलिः । इममुच्चारयेन्मन्त्रं विप्रस्य पुरतो बुधः ॥७३॥
प्रेतस्य प्रतिमा ह्येषा सर्वोपकरणैर्युता । सर्वरत्नसमायुक्ता तव विप्र निवेदिता ॥७४॥
आत्मा शम्भुः शिवा गौरी शक्रः सुरगणैः सह । तस्माच्छय्या प्रदातव्या एष आत्मा प्रसीदतु ॥
आचार्याय प्रदातव्या ब्राह्मणाय कुटुम्बिने । गृहीत्वा ब्राह्मणः शय्यां कोऽदादिति च कीर्त्तयेत्॥
बहुभ्यो न प्रदेयानि गौर्गृहं शयनं स्त्रियः । विभक्तदक्षिणा ह्येते दातारं पातयन्ति ते ॥७७॥
एवं यो वितरेत्तार्क्ष्य शृणु तस्य च यत्फलम् । साग्रं वर्षशतं दिव्यं स्वर्गलोके महीयते ७८॥
यत्पुण्यञ्च व्यतीपाते कार्त्तिक्यामयने तथा । द्वारकायाञ्च यत्पुण्यञ्चन्द्रसूर्य्यग्रहे तथा ॥७९॥
प्रयागे नैमिषे यच्च कुरुक्षेत्रे तथार्बुदे । गङ्गायां यमुनायाञ्च सिन्धुसागरसङ्गमे ॥८०॥
शय्यादानप्रभावेण तत्तत्फलमवाप्नुयात् । यत्रासौ जायते जन्तुर्भुङ्क्ते तत्रैव तत्फलम् ॥८१॥
कर्मक्षये क्षितौ जातो मानुषः शुभदर्शनः । महाधनी च धर्मज्ञः सर्वशास्त्रविशारदः ॥८२॥
पुनः स याति वैकुण्ठं मृतोऽसौ नरपुङ्गवः । दिव्यं विमानमारुह्य अप्सरोभिः समावृतः ॥
अर्होऽसौ हव्यकव्येषु पितृभिः सह मोदते ॥८३॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे चतुर्विंशोऽध्यायः ॥२४॥

पञ्चविंशोऽध्यायः

गरुड उवाच

अपरं मम सन्देहं कथयस्व जनार्दन । पुरुषस्य च दृष्ट्वा वै मातरं मृतिमागताम् ॥ १ ॥

पितामही जीवति च तथैव प्रपितामही । वृद्धप्रपितामही तद्वन्मातृसक्तः पिता तथा ॥ २ ॥
पितामहप्रपितामहौ वृद्धश्च प्रपितामहः । केन सा मेल्यते माता एतत्कथय मे प्रभो ॥ ३ ॥

श्रीकृष्ण उवाच

पुनरुक्तं प्रवक्ष्यामि सपिण्डीकरणं खग । उमा लक्ष्मीर्महावाणी सैवाभिर्मेलयेद्ध्रुवम् ॥ ४ ॥
त्रयः पिण्डभुजो ज्ञेयास्त्याजकाश्च त्रयः स्मृताः । त्रयः पिण्डानुलेपाश्च दशमः पंक्तिसन्निधौ ॥५॥
इत्येते पुरुषाः ख्याता पितृमातृकुलेषु च । तारयेद्यजमानस्तु दशपूर्वान्दशापरान् ॥ ६ ॥
सपिण्डः स भवेदादौ सपिण्डीकरणे कृते । अन्त्यस्तु त्याजको ज्ञेयो वृद्धस्तत्प्रपितामहः ॥ ७ ॥
अन्त्यस्तु त्याजको यस्तु लेपकः प्रथमो भवेत् । लेपकस्त्वन्तिमो यस्तु स भवेत्पंक्तिसन्निधौ ८ ॥
यजमानो भवेदेको दशपूर्वे दशापरे । इत्येते पितरो ज्ञेया एकविंशतिशाश्वताः ॥ ९ ॥
विधिना कुरुते यस्तु संसारे श्राद्धमुत्तमम् । ददते नात्र सन्देहः शृणु तस्यापि तत्फलम् ॥१०॥
पिता ददाति पुत्रान्वै गोधनञ्च पितामहः । हेमदाता भवेत्सोऽपि यस्तस्य पपितामहः ॥११॥
कृते श्राद्धे गुणा ह्येते पितॄणां तर्पणे स्मृताः । दद्याद्विपुलमन्नाद्यं वृद्धस्तु प्रपितामहः ॥१२॥
यस्य पुंसश्च मर्त्त्ये वै विच्छिन्ना सन्ततिः खग । स वसेन्नरके नित्यं पङ्के मग्नः करी यथा ॥१३॥
योन्यन्तरे हि यो जातो वृक्षः पक्षी सरीसृपः । न सन्ततिविनाशेऽपि मुच्यते नरकाद्ध्रुवम् १४॥
आचार्य्यस्तस्य शिष्यो वा दूरतोऽपि हि गोत्रजः। नारायणबलिं कुर्य्यात्तस्योद्देशेन भक्तितः १५॥
विमुक्तः सर्वपापेभ्यो मुक्तः स नरकाद्ध्रुवम् । स्वर्गे च स वसेन्नित्यं नात्र कार्या विचारणा ॥
आदौ कृत्वा धनिष्ठाञ्च एतन्नक्षत्रपञ्चकम् । रेवत्यन्तं सदा तस्य अशुभं सर्वदा भवेत् ॥१७॥
दाहस्तत्र न कर्त्तव्यो विप्रादिसर्वजातिषु । दीयते न जलं तत्र अशुभं सर्वदा भवेत् ॥१८॥
लोकयात्रा न कर्त्तव्या दुःखार्त्तः स्वजनो यदि । पञ्चकानन्तरं तस्य कर्त्तव्यं सर्वमन्यथा ॥१९॥
पुत्राणां गोत्रिणां तस्य सन्तापो ह्युपजायते । गृहे हानिर्भवेत्तस्य ऋक्षेष्वेषु मृतस्य च ॥२०॥
तथापि ऋक्षमध्ये तु दाहश्च विधिपूर्वकः । मानुषाणां हितार्थाय सद्य आहुतिकारणात् २१॥
सद्य आहुतिदं पुण्यं तीर्थं तद्वाह्यमुत्तमम् । विप्रैर्नियमितः कार्यो मन्त्रैस्तु विधिपूर्वकम् २२॥
शवस्य तु समीपे च क्षिप्यन्ते पुत्तलास्ततः। दर्भमयाश्च चत्वार ऋक्षमन्त्राभिपूजिताः ॥२३॥
ततो दाहश्च कर्त्तव्यः तैश्च पुत्तलकैः सह । सूतकान्ते ततः पुत्रः कुर्याच्छान्तिकमुत्तमम् ॥
पञ्चकेषु मृतो योऽसौ न गतिं लभते नरः । तिलान्गाञ्च हिरण्यञ्च तस्योद्देशे घृतं ददेत् ॥२५॥
विप्राणां दीयते दानं सर्वोपद्रवनाशनम् । सूतकान्ते सुतैरेवं स प्रेतो लभते गतिम् ॥२६॥
भोजनोपानहौ छत्रं हेम मुद्रा च वाससी । दक्षिणा दीयते विप्रे भवपातकमोचनी ॥२७॥

यूनो वृद्धस्य बालस्य पञ्चकेषु मृतस्य च । विधानं यो न कुर्वीत विघ्नस्तस्य प्रजायते ॥२८॥
अष्टादशैव वस्तूनि प्रेतश्राद्धे विवर्जयेत् । आशिषो द्विगुणा दर्भाः स्वस्त्यस्तु प्रणवस्तथा ॥
अग्नौकरणमुच्छिष्टं श्राद्धं वै वैश्वदैविकम् । विकिरश्च स्वधाकारः पितृशब्दो न चोच्यते ३०॥
अनुशब्दं न कुर्वीत नावाहनमथोल्मुकम् । आसीमान्तं न कुर्वीत प्रदक्षिणविसर्जनम् ॥३१॥
न कुर्य्यात्तिलहोमञ्च द्विजः पूर्णाहुतिं तथा । न कार्य्यो वैश्वदेवश्च कर्त्ता गच्छत्यधोगतिम् ॥
मलिनश्राद्ध एतानि पूर्वं षोडश काश्यप ॥ ३२ ॥
स्थाने चार्द्धपथेऽतीते चितायां शवहस्तके । श्मशानवासिभूतेभ्यः पञ्चमः प्रातिवेश्यकः ३३॥
षष्ठः सञ्चयने प्रोक्तो दशपिण्डा दशाह्नि च । श्राद्धं षोडशकञ्चैव प्रथमं परिकीर्त्तितम् ॥३४॥
अन्यत् षोडशकं तत्र द्वितीयं तार्क्ष्य मे शृणु। कर्त्तव्यानीह विधिना श्राद्धान्येकादशैव तु ॥३५॥
ब्रह्मविष्णुशिवाद्यञ्च तथान्यच्छ्राद्धपञ्चकम् । एवं षोड़शश्राद्धानि विदुस्तत्त्वविदो जनाः ॥३६॥
द्वादशप्रतिमास्यानि श्राद्धान्येकादशे तथा । त्रिपक्षसम्भवञ्चैव द्वे रिक्ते खग षोडश ॥३७॥
आद्यं शवविशुद्ध्यर्थं कृत्वान्यच्च तु षोडश । पितृपंक्तिविशुद्ध्यर्थं शतार्द्धेन च योजयेत् ॥३८॥
शतार्द्धश्राद्धहीनश्च मेलितः पितृभाङ् न हि । चत्वारिंशद्भिरष्टाभिः श्राद्धैः प्रेतत्वसाधनम् ॥३९॥
सकृदूनशतार्द्धेन न भवेत् पितृसन्निधिः । मेलनीयः शतार्द्धेन सद्भिः श्राद्धेन तत्त्वतः ॥४०॥

अथ शवविधिः ।

शवस्य शिविकायाः करच्छेदेन सहितं करचरणयोर्बन्धनं तत्र कर्त्तव्यम् ॥४१॥
एवञ्चेन्न विधानं विधीयते तत्र पिशाचपरिभवम् । सञ्जायते रजन्यां शवनिर्गमने खेचरादिभयम्।
शून्यं शवं न मुच्येत संस्पर्शाद् दुर्गतिर्भवेत् ॥४३॥
ग्राममध्ये स्थिते प्रेते ह्यन्नं भुङ्क्ते यदिच्छया । तदन्नं मांसवत् ज्ञेयं तोयञ्च रुधिरोपमम् ॥४४॥
ताम्बूलं दन्तकाष्ठञ्च भोजनं ऋतुसेवनम् । ग्राममध्ये स्थिते प्रेते वर्जयेत् पिण्डपातनम् ४५॥
स्नानं दानं जपो होमस्तर्पणं सुरपूजनम् । ग्राममध्ये स्थिते प्रेते तद्व्यर्थं ज्ञातिधर्मतः ॥४६॥
ज्ञातिसम्बन्धिनामेवं व्यवहारः खगेश्वर । विलुप्य ज्ञातिधर्मञ्च प्रेतः पापेन लिप्यते ॥४७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे पञ्चविंशोऽध्यायः ॥२५॥

षड्विंशोऽध्यायः ।

गरुड उवाच

कस्मादनशनं पुण्यमक्षयं गतिदायकम् । स्वगृहन्तु परित्यज्य तीर्थे वै म्रियते तु यः ॥ १ ॥

अप्राप्य तीर्थं म्रियेत गृहे मृत्युवशङ्गतः । भूत्वा कुटीचरो यस्तु स कां गतिमवाप्नुयात् २ ॥
संन्यासं कुरुते यस्तु तीर्थे वापि गृहेऽपि वा । कथं तस्य प्रकर्त्तव्यं अप्राप्ते निधने तथा ॥ ३ ॥
नियमे यत्कृते देव चित्तभङ्गो हि जायते । केन तस्य भवेत् सिद्धिर्यत्कृतैरन्यथाकृतैः ॥ ४ ॥

श्रीभगवानुवाच

कृत्वा निरशनं यो वै मृत्युमाप्नोति कोऽपि चेत् । मानुषीं तनुमुत्सृज्य मया तुल्यो विराजते ॥
यावन्त्यहानि जीवेत व्रते निरशने कृते । क्रतुभिस्तानि तुल्यानि समग्रवरदक्षिणैः ॥ ६ ॥
तीर्थे गृहे वा संन्यासं नीत्वा चेन्म्रियते यदि । प्रत्यहं लभते सोऽपि पूर्वोक्ताद्द्विगुणं फलम् ॥
महारोगोपपत्तौ च गृहीतेऽनशने मृतः । पुनर्न जायते रोगी देववद्दिवि मोदते ॥८॥
आतुरः सन्स सन्न्यासं गृह्णाति यदि मानवः । पुनर्जातश्च संयुक्तो भवेद्रोगैश्च पातकैः ॥९॥
अहन्यहनि दातव्यं ब्राह्मणानाञ्च भोजनम् । तिलपात्रं यथाशक्ति दीपदानं सुरार्चनम् ॥१०॥
एवं दत्तस्य दह्यन्ते पापान्युच्चावचानि च । मृतोऽमृतत्वमाप्नोति यथा सर्वे महर्षयः ॥११॥
तस्मादनशनं नृणां वैकुण्ठपददायकम् । स्वस्थावस्थेन देहेन साधनं मोक्षलक्षणम् ॥१२॥
पुत्रद्रव्यादि सन्त्यज्य तीर्थं व्रजति यो नरः । ब्रह्माद्या देवतास्तस्य तुष्टिपुष्टिप्रदायकाः ॥१३॥
यस्तीर्थसम्मुखो भूत्वा व्रते ह्यनशने कृते । स म्रियेदन्तरालेऽपि ऋषीणां मण्डले वसेत् ॥१४॥
व्रतं निरशनं कृत्वा स्वगृहे म्रियते यदि । स्वकुलानि परित्यज्य एकाकी विचरेद्दिवि ॥१५॥
अन्नं चैव तथा तोयं परित्यज्य नरो यदा । पीत्वा मत्पादतोयं स न पुनर्जायते क्षितौ ॥१६॥
त्यक्ताशनं तीर्थगतं रक्षन्ति कुलदेवताः । यमदूता विशेषेण न याम्यास्तस्य यातनाः ॥१७॥
तीर्थसेवी सदा यस्तु सर्वकिल्विषनाशनः । म्रियते तत्र दह्येत स तीर्थफलभाग्भवेत् ॥१८॥
तीर्थसेवी सदा तीर्थादन्यत्र म्रियते यदि । शुभे देशे कुले धीमान्स भवेद्वेदविद्द्विजः ॥१९॥
कृत्वा निरशनं तार्क्ष्य पुनर्जीवति यः पुमान् । ब्राह्मणान्स समाहूय सर्वस्वञ्च परित्यजेत् ॥२०॥
चान्द्रायणञ्चरेत्कृच्छ्रमनुज्ञातश्च तैर्द्विजैः । अनृतं न वदेत्पश्चात्सर्वतो धर्ममाचरेत् ॥२१॥
तीर्थे गत्वा तु यः कोऽपि पुनरायाति वै गृहे । अनुज्ञातः शुभैर्विप्रैः प्रायश्चित्तमथाचरेत् ॥२२॥
दत्त्वा सुवर्णदानानि गोमहीगजवाजिनः । तीर्थं यदि लभेद्यस्तु मृत्युकाले स भाग्यभाक् ॥२३॥
गृहात्प्रचलितस्तीर्थं मरणे समुपस्थिते । पदे पदे तु गोदानं हिंसा नो वर्त्तते यदि ॥२४॥
स्वगृहे यत्कृतं पापं तीर्थस्नानैर्विशुध्यति । तत्र देयानि दानानि ह्यक्षयानि सदा खग ॥२५॥
कुरुते तत्र चेत्पापं वज्रलेपसमं हि तत् । क्लिश्येत्पापैर्न संदेहो यावच्चन्द्रार्कतारकम् ॥२६॥
आतुरे सति देयानि निर्धनैरपि मानवैः । गावस्तिला हिरण्यञ्च सप्तधान्यं विशेषतः ॥२७॥

दानवन्तं नरं दृष्ट्वा हृष्टाः सर्वे दिवौकसः । ऋषिभिः सह धर्मेण चित्रगुप्तेन वै तथा ॥२८॥
स्वतन्त्रं हि धनं यावत्तावद्विप्रे समर्पयेत् । पराधीनं मृते सर्वं कृपया को हि दास्यति ॥२९॥
पितुरुद्देशेन यैः पुत्रैर्धनं विप्रकरेऽर्पितम् । आत्मनः साधनं तैस्तु कृतं पुत्रप्रपौत्रकैः ॥३०॥
पितुः शतगुणं पुण्यं सहस्रं मातुरुच्यते । भगिन्यै शतसाहस्रं सोदर्य्ये दत्तमक्षयम् ॥३१॥
यदि लोभान्न यच्छन्ति काले ह्यातुरसंज्ञके । मृताः शोचन्ति ते सर्वे कदर्य्याः पापिनस्तथा ॥
अतिक्लेशेन लब्धस्य प्रकृत्या चञ्चलस्य च । गतिरेकैव वित्तस्य दानमन्या विपत्तयः ॥३३॥
मृत्युः शरीरगोप्तारं वसुरत्नं वसुन्धरा । दुश्चरित्रेव हसति स्वपतिं पुत्रवत्सलम् ॥३४॥
उदारो धार्मिकः सौम्यः प्राप्यापि विपुलं धनम् । तृणवन्मन्यते तार्क्ष्य आत्मानं वित्तमित्यपि ॥
न चैवोपद्रवस्तस्य मोहजालं न चैव हि । मृत्युकाले न च भयं यमदूतसमुद्भवम् ॥३६॥

समाः सहस्राणि च सप्त वै जले दशैकमग्नौ तपने च षोडश ।
महाहवे षष्टिरशीतिगोग्रहे अनाशके भारत चाक्षया गतिः ॥३७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे षड्विंशोऽध्यायः ॥२६॥

सप्तविंशोऽध्यायः

गरुड उवाच

उदकुम्भप्रदानं मे कथयस्व यथातथम् । विधिना केन दातव्याः कुम्भास्ते कतिसंख्यया ॥१॥
किंलक्षणाः केन पूर्णाः कस्मै देया जनार्दन । कस्मिन्काले प्रदातव्याः प्रेततृप्तिप्रदायकाः ॥२॥

श्रीभगवानुवाच

सत्यं तार्क्ष्य प्रवक्ष्यामि उदकुम्भप्रदानकम् । प्रेतोद्देशेन दातव्यमन्नपानीयसंयुतम् ॥३॥
मानुषस्य शरीरे तु अस्थ्नामेव तु सञ्चयः । संख्यातः सर्वदेहेषु षष्ट्यधिकशतत्रयम् ॥४॥
उदकुम्भेन पुष्टानि तान्यस्थीनि भवन्ति हि । एतस्माद्दीयते कुम्भः प्रीतिः प्रेतस्य जायते ॥५॥
द्वादशाहे च षण्मासे त्रिपक्षे वाथ वत्सरे । उदकुम्भाः प्रदातव्या मार्गे तस्य सुखाय वै ॥६॥
सुलिप्ते भूमिभागे तु पक्वान्नजलपूरिताः । प्रेतस्य तत्र दातव्यं भोजनञ्च यदृच्छया ॥७॥
सुप्रीतस्तेन दानेन प्रेतो याम्यैः सह व्रजेत् । द्वादशाहे विशेषेण घटान्द्वादशसंख्यकान् ॥८॥
एकापि वर्धनी तत्र पक्वान्नजलपूरिता । विष्णुमुद्दिश्य दातव्या सङ्कल्प्य ब्राह्मणाय वै ॥९॥
एका वै धर्मराजाय तेन दत्तेन मुक्तिभाक् । चित्रगुप्ताय चैकां तु गतस्तत्र सुखी भवेत् ॥१०॥

षोडशार्घ्याः प्रदातव्या माषान्नजलपूरिताः । उत्क्रान्तिश्राद्धमारभ्य श्राद्धे षोडशके कृते ॥११॥
षोडश ब्राह्मणांश्चैव एकैकं विनिवेदयेत् । एकादशाहात्प्रभृति देयो नित्यं घटाब्दकः ॥१२॥
पक्वान्नजलसम्पूर्णां यावत्संवत्सरं दिनम् । एकाञ्च वर्द्धनीं तत्र वंशपात्रोपरिस्थिताम् ॥१३॥
वस्त्रैराच्छादिताञ्चैव संयुक्ताञ्च सुगन्धिभिः । ब्राह्मणाय विशेषेण जलपूर्णां प्रदापयेत् ॥१४॥
अहन्यहनि सङ्कल्प्य विधिपूर्वं घटं खग । ब्राह्मणाय कुलीनाय वेदव्रतयुताय च ॥१५॥
सत्पात्राय प्रदातव्या न मूर्खाय कदाचन । समर्थो वेदवित्ताढ्यस्तरणे तारणेऽपि च ॥१६॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे सप्तविंशोऽध्यायः ॥२७॥

अष्टाविंशोऽध्यायः

तार्क्ष्य उवाच

दानतीर्थाश्रितं मोक्षं स्वर्गञ्च वद मे प्रभो । केन मोक्षमवाप्नोति केन स्वर्गे वसेच्चिरम् ॥
केनासौ च्यवते जन्तुः स्वर्लोकात्सप्तलोकतः ॥१॥

श्रीभगवानुवाच

मानुष्यं भारते वर्षे त्रयोदशसु जातिषु । सम्प्राप्य म्रियते तीर्थे पुनर्जन्म न विद्यते ॥ २ ॥
अयोध्या मथुरा माया काशी काञ्ची अवन्तिका । पुरी द्वारावती ज्ञेयाः सप्तैता मोक्षदायिकाः ॥
सन्न्यस्तमिति यो ब्रूयात्प्राणैः कण्ठगतैरपि । मृतो विष्णुपुरं याति पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ४ ॥
सकृदुच्चरितं येन हरिरित्यक्षरद्वयम् । बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति ॥ ५ ॥
कृष्ण कृष्णेति कृष्णेति यो मां स्मरति नित्यशः । जलं भित्त्वा यथा पद्मं नरकादुद्धराम्यहम् ॥
शालग्रामशिला यत्र पापदोषक्षयावहा । तत्सन्निधानमरणान्मुक्तिस्तत्र न संशयः ॥ ७ ॥
शालग्रामशिला यत्र यत्र द्वारावती शिला । उभयोः सङ्गमो यत्र मुक्तिस्तत्र न संशयः ॥ ८ ॥
रोपणात्पालनात्सेकान्नमःस्पर्शनकीर्त्तनात् । तुलसी दहते पापं नृणां जन्मार्जितं खग ॥ ९ ॥
ज्ञानह्रदे सत्यजले रागद्वेषमलापहे । यः स्नातो मानसे तीर्थे न स लिप्येत पातकैः ॥१०॥
न काष्ठे विद्यते देवो न शिलायां न मृत्सु च । भावे हि वसते देवस्तस्माद्भावो हि कारणम् ॥
प्रातः प्रातः प्रपश्यन्ति नर्मदां मत्स्यघातिनः । न तेषां शुद्धिमायाति चित्तवृत्तिर्गरीयसी ॥१२॥
यादृशी चित्तवृत्तिः स्यात्तादृक्कर्मफलं नृणाम् । परलोके गतिस्तादृक्प्रतीतिः फलदायिका ॥१३॥
गुर्वर्थे ब्राह्मणार्थे च स्त्रीणां बालवधेषु च । प्राणत्यागपरो यस्तु स वै मोक्षमवाप्नुयात् ॥१४॥

अनशने मृतो यस्तु विमुक्तः सर्वबन्धनैः । दत्त्वा दानानि विप्रेभ्यः स वै मोक्षमवाप्नुयात् ॥
एते वै मोक्षमार्गाश्च स्वर्गमार्गास्तथैव च । गोग्रहे देशविध्वंसे देवतीर्थविपत्सु च ॥१६॥
जीवितं मरणञ्चैव उभयोः श्रेष्ठमुच्यते । जीवितं दानभोगाभ्यां मरणं रणतीर्थयोः ॥१७॥
उत्तमाधममध्याश्च वध्यमानाश्च प्राणिनः । आत्मानं सम्परित्यज्य स्वर्गवासं लभन्ति ते ॥१८॥
हरिक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे भृगुक्षेत्रे तथैव च । प्रभासे श्रीफले चैव अर्बुदे च त्रिपुष्करे ॥१९॥
भूतेश्वरे मृतो यस्तु स्वर्गे वसति मानवः । ब्रह्मणो दिवसं यावत्ततः पतति भूतले ॥२०॥
वर्षवृत्तिञ्च यो दद्याद्ब्राह्मणे व्रतसंयुते । स सर्वं कुलमुद्धृत्य स्वर्गलोके महीयते ॥२१॥
कन्यां विवाहयेद्यस्तु ब्राह्मणे वेदवित्तमे । इन्द्रलोके वसेत्सोऽपि स्वकुलैः परिवेष्टितः ॥२२॥
महादानानि दत्त्वा च नरस्तत्फलमाप्नुयात् । वापीकूपतडागानामारामसुरसद्मनाम् ॥२३॥
जीर्णोद्धारं प्रकुर्वाणः पूर्वकर्त्तुः फलं हि यत् । तस्यैव द्विगुणं पुण्यं लभते नात्र संशयः ॥२४॥
कर्णाकण्ठ ङ्गुलीबाहुं भूषणैश्चित्रवर्णकैः । गृहोपकरणैर्युक्तं गृहं धेनुसमन्वितम् ॥२५॥
शीतवातातपहरमपि यत्र कुटीरकम् । कृत्वा विप्राय विदुषे प्रददाति कुटुम्बिने ॥२६॥
तिस्रः कोट्यर्द्धकोटीश्च समाः स्वर्गे महीयते । या स्त्री सवर्णा संशुद्धा मृतं पतिमनुव्रजेत् ॥
सा मृता स्वर्गमाप्नोति वर्षाणां पूर्वसंख्यया ॥२७॥
पुत्रपौत्रादिकं हित्वा स्वपतिं याधिरोहति । स्वर्गं लभते तौ चोभौ कुलैस्त्रिभिः समन्वितौ ॥
कृत्वा पापान्यनेकानि भर्त्तृद्रोहे मतिः सदा । प्रक्षालयति सर्वाणि या स्वं पतिमनुव्रजेत् ॥२८॥
महापापसमाचारो भर्त्ता चेद्दुष्कृती भवेत् । तस्याप्यनुव्रता नारी नाशयेत्सर्वकिल्बिषम् ॥३०॥
ग्राममात्रं तु यच्चान्नं नित्यदानं करोति यः । छत्रचामरसंयुक्ते स विमानेऽधिगच्छति ॥३१॥
यत्कृतं हि मनुष्येण पापञ्च मरणान्तिकम् । तत्सर्वं नाशमायाति वर्षवृत्तिप्रदानतः ॥३२॥
भूतं भावि वर्त्तमानं पापं जन्मत्रयार्जितम् । प्रक्षालयति तत्सर्वं विप्रकन्याविवाहनात् ॥३३॥
दशकूपसमा वापी दशवापीसमं सरः । दशानां सरसां साम्यं प्रपा तार्क्ष्य विनिर्जले ॥३४॥
प्रपापि निर्जले देशे यद्दानं निर्धने द्विजे । प्राणिनां यो दयां धत्ते स भवेल्लोकनायकः ॥३५॥
एवमादिभिरन्यैश्च सुकृतैः स्वर्गभाग्भवेत् । सर्वधर्मफलं प्राप्य प्रतिष्ठां परमां लभेत् ॥३६॥
फल्गु कार्य्यं परित्यज्य सततं धर्मवान्भवेत् । दानं सत्यं दया चेति सारमेतज्जगत्त्रये ॥३७॥
दानं साधु दरिद्रस्य शून्ये लिङ्गस्य पूजनम् । अनाथप्रेतसंस्कारः कोटियज्ञफलं लभेत् ॥३८॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे अष्टाविंशोऽध्यायः ॥२८॥

———

ऊनत्रिंशोऽध्यायः

गरुड उवाच

सूतकानां विधिं ब्रूहि दयां कृत्वा ममोपरि । विवेकाय हि चित्तस्य मानवानां हिताय च ॥१॥

श्रीभगवानुवाच

मृते जन्मनि पक्षीन्द्र सपिण्डानां हि सूतकम् । चतुर्णामपि वर्णानां सर्वकर्मविवर्जनम् ॥ २ ॥
उभयत्र दशाहानि कुलस्याशु विवर्जयेत् । दानं प्रतिग्रहं होमं स्वाध्यायञ्च निवर्त्तयेत् ॥ ३ ॥
देशकालं तथात्मानं द्रव्यं द्रव्यप्रयोजनम् । उपपत्तिमथावस्थां ज्ञात्वा शौचं प्रकल्पयेत् ॥ ४ ॥
मृते पतौ वनस्थे च देशान्तरमृतेषु च । स्नानं सचैलं कर्त्तव्यं सद्यः शौचं विधीयते ॥ ५ ॥
स्रावगर्भाश्च ये जीवा ये च गर्भाद्विनिःसृता । न तेषामग्निसंस्कारो नाशौचं नोदकक्रिया ॥६॥
कारवः शिल्पिनो वैद्या दासीदासास्तथैव च । राजानो राजभृत्याश्च सद्यः शौचानुकारिणः ॥
सव्रती मन्त्रपूतश्च आहिताग्निर्नृपस्तथा । एतेषां सूतकं नास्ति यस्य चेच्छन्ति ब्राह्मणाः ॥ ८ ॥
प्रसवेन गृहस्थानां न कुर्य्यात्सङ्करं द्विजः । दशाहाच्छुध्यते माता अवगाह्य पिता शुचिः ॥ ९ ॥
विवाहोत्सवयज्ञेषु अन्तरा मृतसूतके । पूर्वसङ्कल्पितं द्रव्यं भोज्यं तन्मनुरब्रवीत् ॥१०॥
सर्वेषामेवमाशौचं मातापित्रोस्तु सूतकम् । सूतकं मातुरेव स्यादुपस्पृश्य पिता शुचिः ॥११॥
अन्तर्दशाहे चेत्स्यातां पुनर्मरणजन्मनी । तावत्स्यादशुचिर्विप्रो यावत्तस्य दशाह्निकम् ॥१२॥
क्षुधिते नियमादानं आर्त्ते विप्रे निवेदयेत्। तथैव ऋषिभिः प्रोक्तं यथाकालं न दुष्यति ॥१३॥
दानं परिषदे दद्यात्सुवर्णं गां वृषं द्विजः । क्षत्रियो द्विगुणं दद्याद्वैश्यस्तु त्रिगुणं तथा ॥१४॥
चतुर्गुणं तु शूद्रेण दातव्यं ब्राह्मणे धनम् । एवञ्चानुक्रमेणैव चातुर्वर्ण्यं विशुध्यति ॥१५॥
सप्ताष्टमन्तरे शीर्णो व्रतसंस्कारवर्जिते । अहानि सूतकं तस्य अब्दानां संख्यया स्मृतम् ॥१६॥
ब्राह्मणार्थे विपन्ना ये नारीणां गोगृहेषु च । आहवेषु विपन्नानामेकरात्रं हि सूतकम् ॥१७॥
अनाथप्रेतसंस्कारं ये कुर्वन्ति नरोत्तमाः । न तेषामशुभं किञ्चिद्विप्रेण सहकारिणा ॥
जलावगाहनात्तेषां सद्यः शुद्धिरुदाहृता ॥१८॥
विनिवृत्ता यदा शूद्रा उदकान्तमुपस्थिताः । तदा विप्रेण द्रष्टव्या इति वेदविदो विदुः ॥१९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥२९॥

त्रिंशोऽध्यायः

तार्क्ष्य उवाच

भगवन् ब्राह्मणाः केचिदपमृत्युवशङ्गताः । कथं तेषां भवेन्मार्गः किं स्थानं का गतिर्भवेत् ॥
किञ्च युक्तं भवेत्तेषां विधानञ्चापि कीदृशम् । तदहं श्रोतुमिच्छामि ब्रूहि मे मधुसूदन ॥
प्रेतीभूते द्विजातीनां संभूते मृत्युवैकृते ॥२॥

श्रीभगवानुवाच

तेषां मार्गं विधिं स्थानं विविधं कथयाम्यहम् । शृणु तार्क्ष्य परं गोप्यं कृतं दुर्मरणे तु यत् ॥३॥
लंघनैर्ये मृता विप्रा दंष्ट्रिभिर्घातिताश्च ये । कण्ठग्राहिविलग्नाश्च क्षीणाश्च गुरुघातिनः ॥४॥
वृकाग्निविषविप्रेभ्यो विसूच्या चात्मघातकाः । पतनोद्बन्धनजले मृताश्च शृणु संस्थितिम् ॥५॥
यान्ति ते नरके घोरे ये च म्लेच्छादिभिर्हताः । श्वशृगालादिभिः स्पृष्टा अदग्धाः कृमिसङ्कुलाः ॥
उल्लङ्घितमृता ये च महारोगैश्च ये मृताः । लोकेऽसत्यास्तथा व्यङ्गा युक्ताः पापेन योषितः ॥
चाण्डालादुदकात्सर्पाद् ब्राह्मणाद्वैद्युतादपि । दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च वृक्षादिपतनान्मृताः ॥८॥
उदक्यासूतकशूद्ररजकादिविदूषिताः । तेन पापेन नरकान्मुक्ताः प्रेतत्वभागिनः ॥९॥
न तेषां कारयेद्दाहं सूतकं नोदकक्रियाम् । न विधानं मृताद्यञ्च न कुर्यादौर्ध्वदैहिकम् ॥१०॥
तेषां तार्क्ष्य प्रकुर्वीत नारायणबलिक्रियाम् । सर्वलोकहितार्थाय शृणु पापभयापहाम् ॥११॥
षण्मासं ब्राह्मणस्याथ त्रिमासं क्षत्रियस्य च । सार्द्धमासं तु वैश्यस्य सद्यः शूद्रस्य सा भवेत् ॥
गङ्गायां यमुनायाञ्च नैमिषे पुष्करेषु च । तडागे जलपूर्णे वा ह्रदे वा विमले जले ॥१३॥
वाप्यां कूपे गवां गोष्ठे गृहे वा प्रतिमालये । कृष्णाग्रे कारयेद्विप्रैर्विधिं नारायणात्मकम् ॥१४॥
पूर्णे तु तर्पणं कार्य्यं मन्त्रैः पौराणवैदिकैः । सर्वौषधिकृतैश्चैव विष्णुमुद्दिश्य तर्पयेत् ॥१५॥
कार्य्यं पुरुषसूक्तेन मन्त्रैर्वा वैष्णवैरपि । दक्षिणाभिमुखो भूत्वा प्रेतं विष्णुमिति स्मरेत् ॥१६॥
अनादिनिधनो देवः शङ्खचक्रगदाधरः । अव्ययः पुण्डरीकाक्षः प्रेतमोक्षप्रदो भवेत् ॥१७॥
तर्पणस्यावसाने तु वीतरागो विमत्सरः । जितेन्द्रियमना भूत्वा शुचिमान्धर्मतत्परः ॥१८॥
दानधर्मरतश्चैव प्रणम्य वाग्यतः शुचिः । यजमानो भवेत्तार्क्ष्य शुचिर्बन्धुसमन्वितः ॥१९॥
भक्त्या तत्र प्रकुर्वीत श्राद्धान्येकादशैव तु । सर्वकर्मविधानेन एककार्य्यसमाहितः ॥२०॥
तोयव्रीहिपदान्दद्याद्गोधूमांश्च प्रियङ्गवान् । हविष्यान्नं शुभां मुद्रां छत्रोष्णीषञ्च चेलकम् २१॥
दापयेत्सर्वशस्यानि क्षीरक्षौद्रसमन्वितम् । वस्त्रोपानहसंयुक्तं दद्यादष्टविधं पदम् ॥२२॥

दापयेत्सर्वविप्रेभ्यो न कुर्य्यात्पंक्तिवञ्चनम् । भूमौ स्थितेषु पिण्डेषु गन्धपुष्पाक्षतान्वितम् ॥२३॥
दातव्यं सर्वविप्रेभ्यो वेदशास्त्रप्रमाणतः । शङ्खे पात्रेऽथवा ताम्रे तर्पणञ्च पृथक् पृथक् ॥
वाताधारेण संयुक्तो जानुभ्यामवनीं गतः । स चादौ दापयेदर्घ्यं एकोद्दिष्टं पृथक् पृथक ॥२५॥
आपो देवी मधुमती आदिपिण्डे प्रकल्पिता । उपयामगृहीतोऽसि द्वितीये च निवेदयेत् ॥२६॥
येनापावकचक्षसा तृतीये पिण्डकल्पना । ये देवा स चतुर्थे तु समुद्रं गच्छ पञ्चमे ॥२७॥
अग्निर्ज्योतिस्तथा षष्ठे हिरण्यगर्भश्च सप्तमे । यमाय त्वष्टमे ज्ञेयं यज्जाग्रन्नवमे तथा ॥२८॥
दशमे याः फलिनीति पिण्डे चैकादशे ततः । भद्रं कर्णेभिरिति च कुर्य्यात्पिण्डविसर्जनम् २९॥
कृत्वैकादशदैवत्यं श्राद्धं कुर्य्यात्परेऽहनि । विप्रानावाहयेत्पश्चादर्घ्यं दद्याद्विशारदः ॥३०॥
विद्याशीलगुणोपेतान्स्वकीयसुकुलोत्तमान् । अव्यङ्गांश्च प्रशस्तांश्च न हि वर्ज्यान्कदाचन ॥
विष्णुः स्वर्णमयः कार्यो रुद्रस्ताम्रमयस्तथा । ब्रह्मा रौप्यमयस्तत्र यमो लोहमयो भवेत् ॥३२॥
सीसकं तु भवेत्प्रेते अथवा दर्भकं तथा । यमाय त्वेति मन्त्रेण सहितं सामवेदिनम् ॥३३॥
अग्न आयाहि मन्त्रेण गोविन्दं पश्चिमे न्यसेत् । अग्निमीळेति मन्त्रेण पूर्वेणैव प्रजापतिम् ३४॥
इषे त्वा इति मन्त्रेण दक्षिणे स्थापयेद्यमम् । मध्ये च मण्डलं कृत्वा स्थाप्यो दर्भमयो नरः ॥
ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रो यमः प्रेतस्तु पञ्चमः । पृथक्कुम्भे ततः स्थाप्यं पञ्चरत्नसमन्विते ॥३६॥
वस्त्रयज्ञोपवीतानि पृथङ्मुद्रायुतानि च । जपं कुर्य्यात्पृथक्तत्र ब्रह्मादौ देवतासु च ॥३७॥
पञ्च श्राद्धानि कुर्वीत देवतानां यथाविधि । जलधारां ततः कुर्य्यात्पिण्डे पिण्डे पृथक् पृथक् ॥
शङ्खे वा ताम्रपात्रे वा अलाभे मृण्मयेऽपि वा । तिलोदकं समादाय सर्वौषधिसमन्वितम् ३९॥
आसनोपानहौ छत्रं मुद्रिकाञ्च कमण्डलुम् । भाजनं भोज्यधान्यञ्च वस्त्राण्यष्टविधं पदम् ॥४०॥
ताम्रपात्रं तिलैः पूर्णं सहिरण्यं सदक्षिणम् । दद्याद्ब्राह्मणमुख्याय विधियुक्तं खगेश्वर ॥४१॥
ऋग्वेदपाठके दद्याज्जातशस्यां वसुन्धराम् । यजुर्वेदमये विप्रे गाञ्च दद्यात्पयस्विनीम् ॥४२॥
सामगाय शिवोद्देशे प्रदद्याद्वस्त्रधौतकम् । यमोद्देशे तिलान् लोहं ततो दद्याच्च दक्षिणाम् ॥
पश्चात्पुत्तलकः कार्य्यः सर्वौषधिसमन्वितः । पलाशस्य च वृन्तानां भागं कृत्वा च काश्यप ॥
कृष्णाजिनं समास्तीर्य्य कुशैश्च पुरुषाकृतिम् । शतत्रयषष्टियुतैर्वृन्तैः प्रोक्तोऽस्थिसञ्चयः ॥४५॥
विन्यस्य तानि बध्नीयात् कुशैरङ्गे पृथक् पृथक् । चत्वारिंशच्छिरोभागे ग्रीवायाञ्च दश न्यसेत् ॥४६॥
विंशत्युरःस्थले देयं विंशतिर्जठरे तथा । ऊरुद्वये शतं दद्यात् कटिदेशे च विंशतिः ॥४७॥
दद्याच्चतुष्टयं शिश्ने षड् दद्याद् वृषणद्वये । दश पादाङ्गुलीभागे एवमस्थीनि विन्यसेत् ॥४८॥
नारिकेलं शिरःस्थाने तारं दद्याच्च तालुके । पञ्चरत्नं मुखे दद्याज्जिह्वायां कदलीफलम् ॥४९॥

अन्त्रेषु वालुकां दद्याद् वाह्लीकं घ्राणे चैव हि । वसायां मृत्तिकां दद्याद्गोमूत्रं मूत्रके तथा ॥५०॥
गन्धकं धातवे देयं हरितालं मनःशिलाम् । यवपिष्टं तथा मांसे मधु शोणिते चैव हि ॥५१॥
केशेषु च जटाजूटं त्वचायाश्च मृगत्वचम् । पारदं रेतसः स्थाने पुरीषे पित्तलं तथा ॥५२॥
मनःशिलां तथा गात्रे तिलकल्कञ्च सन्धिषु । कर्णयोस्ताड़पत्रञ्च स्तनयोश्चैव गुञ्जकौ ॥५३॥
नासायां शतपत्रञ्च कमलं नाभिमण्डले । वृन्ताकं वृषणे दद्याल्लिङ्गे स्याद् गृञ्जनं शुभम् ५४॥
घृतं नाभ्यां प्रदेयं स्यात् कौपीने च त्रपु स्मृतम् । मौक्तिकं स्तनयोर्मूर्ध्नि कुङ्कुमेन विलेपनम् ५५॥
कर्पूरागुरुधूपैश्च शुभैर्माल्यैः सुगन्धिभिः । परिधाने पट्टसूत्रं हृदये रुक्मकं न्यसेत् ॥५६॥
ऋद्धिवृद्धिभुजौ द्वौ च नेत्रयोश्च कपर्दिकाम् । सिन्दूरं नेत्रकोणेषु ताम्बूलाद्युपहारकैः ॥५७॥
सर्वौषधियुतां प्रेतपूजां कृत्वा यथोदिताम् । साग्निकैश्चापि विधिना यज्ञपात्राणि विन्यसेत् ५८॥
शन्नोदेवी पुनन्तु मे इमं मे वरुणेति च । प्रेतस्य पावनं कृत्वा शालग्रामशिलोदकैः ॥५९॥
विष्णुमुद्दिश्य दातव्या सुशीला गौः पयस्विनी । महादानानि देयानि तिलपात्रं तथैव च ६०॥
ततो वैतरणी देया सर्वाभरणभूषिता । कर्त्तव्यं वैष्णवं श्राद्धं प्रेतमुक्त्यर्थमात्मना ॥६१॥
प्रेतमोक्षं ततः कुर्य्याद्धरिं विष्णुं प्रकल्पयेत् । त्वं विष्णुरिति संस्मृत्य प्रेतं तं मृतमेव च ॥६२॥
अग्निदाहं ततः कुर्य्यात् सूतकं तु दिनत्रयम् । दशाहं गतपिण्डाश्च कर्त्तव्या विधिपूर्वकम् ॥
सर्वं वर्षावधि कुर्य्यादेवं प्रेतः स मुक्तिभाक् ॥६३॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे त्रिंशोऽध्यायः ॥३०॥

एकत्रिंशोऽध्यायः ।

श्रीकृष्ण उवाच

यथा धेनुसहस्रेषु वत्सो विन्दति मातरम् । एवं पूर्वकृतं कर्म कर्त्तारमनुगच्छति ॥ १ ॥
आदित्यो वरुणो विष्णुर्ब्रह्मा सोमो हुताशनः । शूलपाणिश्च भगवानभिनन्दति भूमिदम् २ ॥
नास्ति भूमिसमं दानं नास्ति भूमिसमो निधिः । नास्ति सत्यसमो धर्मो नानृतात्पातकं परम् ॥
अग्नेरपत्यं प्रथमं हिरण्यं भूर्वैष्णवी सूर्य्यसुताश्च गावः ।
लोकत्रयं तेन भवेत्प्रदत्तं यः काञ्चनङ्गाञ्च महीं प्रदद्यात् ॥ ४ ॥
त्रीण्याहरति दानानि गावः पृथ्वी सरस्वती । नरकादुद्धरन्त्येते जयवापनदोहनात् ॥ ५ ॥

कृत्वा बहूनि पापानि रौद्राणि विपुलान्यपि । अपि गोदानमात्रेण भूमिदानेन शुध्यति ॥ ६ ॥
अकर्त्तव्यं न कर्त्तव्यं प्राणैः कण्ठगतैरपि । कर्त्तव्यमेव कर्त्तव्यमिति वेदविदो विदुः ॥ ७ ॥
अधर्मप्रवर्त्तने वै पापं गोसहस्रवधतुल्यम् । वृत्तिच्छेदेऽपि तथा वृत्तिकरणे लक्षधेनुफलम् ॥ ८ ॥
वरमेकापि सा दत्ता न तु दत्तं गवां शतम् । एकां हृत्वा शतं दत्त्वा न तेन समता भवेत् ॥
स्वयमेव तु यो दद्यात्स्वयमेव तथा हरेत् । स पापी नरकं याति यावदाभूतसंप्लवम् ॥१०॥
न चाश्वमेधेन तथा पूतः स्याद्दक्षिणावता । अवृत्तिकर्शिते दीने ब्राह्मणे रक्षिते यथा ॥११॥
न तद्भवति वेदेषु यज्ञे च बहुदक्षिणे । यत्पुण्यं दुर्बले विप्रे ब्राह्मणे परिरक्षिते ॥१२॥
ब्रह्मस्वरसपुष्टानि वाहनानि बलानि च । युद्धकाले विशीर्य्यन्ति सिकतासेतवो यथा ॥१३॥
स्वदत्तां परदत्तां वा यो हरेत वसुन्धराम् । षष्टिवर्षसहस्राणि विष्ठायां जायते कृमिः ॥१४॥
ब्रह्मस्वं प्रणयाद्भुक्तं दहत्यासप्तमं कुलम् । तदेव चौर्य्यरूपेण दहत्याचन्द्रतारकम् ॥१५॥
लोहचूर्णाश्मचूर्णञ्च विषञ्च जरयेद्बुधः । ब्रह्मस्वं त्रिषु लोकेषु कः पुमाञ्जरयिष्यति ॥१६॥
देवद्रव्यविनाशेन ब्रह्मस्वहरणेन च । कुलान्यकुलतां यान्ति ब्राह्मणातिक्रमेण च ॥१७॥
ब्राह्मणातिक्रमो नास्ति विप्रे विद्याविवर्जिते । ज्वलन्तमग्निमुत्सृज्य भस्मन्यपि न हूयते ॥१८॥
संक्रान्तौ यानि दानानि हव्यकव्यानि यानि च । सप्तकल्पक्षयं यावत्तावत्स्वर्गे महीयते ॥१९॥

प्रतिग्रहाध्यापनयाजनेषु प्रतिग्रहं श्रेष्ठतमं वदन्ति ।
प्रतिग्रहाच्छुध्यति जाप्यहोमैर्न याजकं कर्म पुनन्ति वेदाः ॥२०॥

नित्यजापी सदा होमी परपाकविवर्जितः । रत्नपूर्णामपि महीं प्रतिगृह्य न लिप्यते ॥२१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे एकत्रिंशोऽध्यायः ॥३१॥

द्वात्रिंशोऽध्यायः

श्रीकृष्ण उवाच

जलाग्निविधिना भ्रष्टाः प्रव्रज्यानाशकच्युताः । इन्द्रियाणां विशुध्यर्थं दत्त्वा धेनुं तथा वृषम् ॥
ऊनद्वादशवर्षस्य चतुर्वर्षाधिकस्य च । प्रायश्चित्तं चरेन्माता तथान्योऽपि च बान्धवः ॥ २ ॥
अतो बालतरस्यास्ति नापराधो न पातकम् । राजदण्डो न तस्यास्ति प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥
रक्तस्य दर्शने जाते आतुरा स्त्री भवेद्यदि । चतुर्थे ह्निविषं स्पृष्ट्वा वस्त्रं त्यक्त्वा विशुध्यति ॥४॥
आतुरे स्नानमुत्पन्नं दश कृत्वा ह्यनातुरः । स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेदेनं ततः शुद्धः स आतुरः ॥
प्रत्यब्दं श्राद्धमथ ते कथयामि खगोत्तम । प्रत्यब्दं पार्वणेनैव कुर्य्यातां क्षेत्रजौरसौ ॥ ६ ॥

एकोद्दिष्टं प्रकुर्य्यातां प्रत्यब्दं प्रति केन तु । यदयं हि मृतः साग्निः पुत्रो वापि तथाविधः ॥७॥
प्रत्यब्दं पार्वणं तत्र कुर्य्यातां क्षेत्रजौरसौ । अनग्नयः साग्निका वा पितरोऽपि तथा मृताः ॥८॥
एकोद्दिष्टं तथा कार्य्यं त्वयाह इति केचन । दर्शकाले क्षयो यस्य प्रेतपक्षेऽथवा पुनः ॥९॥
प्रत्यब्दं पार्वणं कार्य्यं तेषां सर्वैः सुतैरपि । एकोद्दिष्टमपुत्राणां पुंसां स्याद्योषितामपि ॥१०॥
कर्त्तव्ये पार्वणे श्राद्धे अशौचं जायते यदि । आशौचगमने प्राप्ते कुर्य्याच्छ्राद्धं ततः परम् ११॥
एकोद्दिष्टे च सम्प्राप्ते यदि विघ्नः प्रजायते । मासेऽन्यस्मिंस्तिथौ तस्यां कुर्य्याच्छ्राद्धं तथैव हि ॥
तूष्णीं श्राद्धञ्च शूद्राणां भार्य्यायास्तत्सुतेन वा । कन्यायाश्च द्विजातीनां मनुरेतद्विचक्षते १३॥
एककाले गतासूनां बहूनामथवा द्वयोः । मन्त्रेण स्नपनं कुर्य्याच्छ्राद्धं कुर्य्यात्पृथक् पृथक् ॥१४॥
पूर्वकस्य मृतस्यादौ द्वितीयस्य ततः पुनः । तृतीयस्य ततः पश्चात्सन्निपातेष्वयं क्रमः ॥१५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे प्रत्यब्दप्रकरणं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥३२॥

त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः

(अथ नित्यानि श्राद्धानि)

श्रीभगवानुवाच

नित्यश्राद्धे हि गन्धाद्यैर्द्विजानभ्यर्च्य शक्तितः । सर्वान्पितृगणान्सम्यक्सदैवोद्दिश्य पूजयेत् ॥१॥
आवाहनं स्वधाकारं पिण्डाग्नौ करणादिकम् । ब्रह्मचर्य्यादिनियमान्विश्वेदेवांस्तथैव च ॥ २ ॥
नित्यश्राद्धे त्यजेदेतान्भोज्यमन्नञ्च कल्पयेत् । न दद्याद्दक्षिणाञ्चैव नमस्कारैर्विसर्जयेत् ॥ ३ ॥
देवानुद्दिश्य विश्वादीन्दद्याच्च द्विजभोजनम् । नित्यश्राद्धं तदेवेति देवश्राद्धं तदुच्यते ॥ ४ ॥
मातुः श्राद्धं तु पूर्वं स्यात्कर्माहन्येव पैतृकम् । उत्तरेऽहनि वृद्धस्य मातामहगणस्य च ॥ ५ ॥
पृथग्दिने न शक्तश्चेदेकस्मिन्नेव वासरे । श्राद्धत्रयं प्रकुर्वीत वैश्वदेवव्रतत्रिकम् ॥ ६ ॥
पितृभ्यः कल्पयेत्पूर्वं मातृभ्यस्तदनन्तरम् । मातामहेभ्यश्च ततो दद्यादित्थं क्रमेण तु ॥ ७ ॥
मातृश्राद्धे तु विप्राणामलाभे तु कुलान्विताः । पतिपुत्रान्विताः साध्व्यो योषितोऽष्टौ च भोजयेत् ॥
इष्टापूर्त्तादिकारम्भे तदा श्राद्धं समाचरेत् । उत्पातादिनिमित्तेषु नित्यश्राद्धवदेव तु ॥ ९ ॥
नित्यं दैवं तथा वृद्धं काम्यं नैमित्तिकं तथा । श्राद्धान्युक्तप्रकारेण कुर्वन्सिद्धिमवाप्नुयात् ॥१०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥३३॥

चतुस्त्रिंशोऽध्यायः

गरुड उवाच

सुकृतस्य प्रभावेण स्वर्गो नानाविधो नृणाम् । भोगसौख्यादिरूपञ्च बलं पुष्टिः पराक्रमः ॥१॥
सत्यं पुण्यवतां देव जायतेऽत्र परत्र च । सत्यं सत्यं पुनः सत्यं देववाक्यं तु नान्यथा ॥२॥
धर्मो जयति नाधर्मः सत्यं जयति नानृतम् । क्षमा जयति न क्रोधो विष्णुर्जयति नासुरः ॥३॥
एतत्सत्यं मया ज्ञातं सुकृताच्छोभनं भवेत् । यथोत्कृष्टतमं पुण्यं तथा कृष्णपरो भवेत् ॥४॥
एकञ्च श्रोतुमिच्छामि पापयोनिश्च जायते । येन कर्मविपाकेन यथा निरयभाग्भवेत् ॥५॥
यां यां योनिमवाप्नोति यथारूपः प्रजायते । तन्मे वद सुरश्रेष्ठ समासेनापि कांक्षितम् ॥६॥

श्रीकृष्ण उवाच

शुभाशुभफलैस्तार्क्ष्य मुक्तभोगा नरास्त्विह । जायन्ते लक्षणैर्यैस्तु तानि मे शृणु काश्यप ॥७॥
गुरुरात्मवतां शास्ता राजा शास्ता दुरात्मनाम् । इह प्रच्छन्नपापानां शास्ता वैवस्वतो यमः ॥
प्रायश्चित्तेष्वजीर्णेषु यमलोके ह्यनेकधा । यातनान्ते विमुक्तास्ते अनेकां जीवसन्ततिम् ॥९॥
गत्वा मानुषयोनौ तु पापचिह्ना भवन्ति ते । तान्यहं तव चिह्नानि कथयिष्ये खगोत्तम ॥१०॥
गद्गदोऽनृतवादी स्यान्मूकश्चैव गवानृते । ब्रह्महा च क्षयी कुष्ठी श्यावदन्तस्तु मद्यपः ॥११॥
कुनखी स्वर्णहारी च दुश्चर्मा गुरुतल्पगः । संयोगी हीनवर्णः स्यात्काकोऽनिमन्त्रभोजनात् ॥
दिगम्बरा दुराचारा सर्वदेवावनिन्दकाः । यान्ति ते नरके घोरे ये च मिथ्या वदन्ति हि १३॥
अन्नं पर्य्युषितं विप्रे प्रयच्छन्कुब्जतां व्रजेत् । मात्सर्य्यादपि जात्यन्धो जन्मान्धः पुस्तकं हरन् ॥
फलानि हि हरन्नित्यं म्रियते नात्र संशयः । मृतो वानरतां याति तन्मुक्तो गलगण्डवान् ॥१५॥
अदत्तभक्षमश्नाति अनपत्यो भवेन्नरः । बणिक्चैव महामूढः सर्वदर्शननिन्दकः ॥१६॥
न जानाति धर्मतत्त्वं स पतेद्घोरसागरे । हरन्स्वर्णं भवेद्गोधा गरदः पवनाशनः ॥१७॥
प्रव्रज्यागमनात्पक्षिन्भवेन्नरपिशाचकः । चातको जलहर्त्ता च धान्यहर्त्ता च मूषकः ॥१८॥
अप्राप्तयौवनां सेव्य भवेत्सर्प इति श्रुतिः । गुरुदाराभिलाषी च कृकलासो भवेद्ध्रुवम् ॥१९॥
जलप्रस्रवणं यस्तु भिन्द्यान्मत्स्यो भवेन्नरः । अविक्रेयान्विक्रयन्वै विकटाक्षो भवेन्नरः ॥२०॥
कुयोनिनिन्दको हि स्यादुलूकः स्त्रीप्रवञ्चनात् । मृतस्यैकादशाहे तु भुञ्जानः श्वाभिजायते २१॥
प्रतिश्रुत्य द्विजेभ्योऽर्थमदद‍न्जम्बुको भवेत् । सर्पं हत्वा भवेद्दुष्टः शूकरो विड्वराहकः ॥२२॥
परिवादाद्द्विजातीनां लभते काच्छपीं तनुम् । लभेद्देवलकस्तार्क्ष्य योनिं चाण्डालसंज्ञकाम् ॥
दुर्भगः फलविक्रेता वृषश्च वृषलीपतिः । मार्जारोऽग्निं पदा स्पृष्ट्वा रोगवान्परमांसभुक् ॥२४॥

सोदर्य्यागमनात्षण्ढो दुर्गन्धश्च सुगन्धहृत् । यद्वा तद्वापि पारक्यं स्वल्पं वा यदि वा बहु ॥
हृत्वा वै योनिमाप्नोति तैत्तिरीं नात्र संशयः ॥२५॥
एवमादीनि चिह्नानि अन्यान्यपि खगेश्वर । स्वकर्मविहितान्येव दृश्यन्ते मानवादिषु ॥२६॥
एवं दुष्कृतकर्त्ता हि भुक्त्वा च नरकान्क्रमात् । जायते कर्मशेषेण ह्युक्तास्वेतासु योनिषु ॥२७॥
ततो जन्मशतं मर्त्यः सर्वजन्तुषु काश्यप । जायते नात्र सन्देहः समीभूते शुभाशुभे ॥२८॥
स्त्रीपुंसयोः प्रसङ्गे च विशुद्धे शुक्रशोणिते । पञ्चभूतसमोपेतः सुपुष्टः परमः पुमान् ॥२९॥
धारणा प्रेरणं दुःखमिच्छा संहार एव च । प्रयत्नाकृतिवर्णाश्च रागद्वेषौ भवाभवौ ॥३०॥
तस्येदमात्मनः सर्वमनादेरादिमिच्छतः । स्वकर्मबद्धस्य तदा गर्भे वृद्धिं हि विन्दति ॥३१॥
पुरा मया यथा प्रोक्तं तव जन्तोर्हि लक्षणम् । एवं प्रवर्त्तते चक्रं भूतग्रामे चतुर्विधे ॥३२॥
समुत्पत्तिर्विनाशश्च जायते तार्क्ष्य देहिनाम् । ऊर्ध्वा गतिस्तु धर्मेण अधर्मेण ह्यधोगतिः ॥३३॥
जायते सर्ववर्णानां स्वकर्माचरणात्खग । देवत्वे मानुषत्वे च दानभोगादिकाः क्रियाः ॥३४॥
यद्यद्दृश्यं वैनतेय तत्सर्वं कर्मजं फलम् । कुकर्मविहितो घोरे कामक्रियार्जितेऽशुभे ॥
नरके पतितो भूयो यस्योत्तारो न विद्यते ॥३५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रेतकल्पे चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥३४॥

पञ्चत्रिंशोऽध्यायः

गरुड उवाच

भगवन्देवदेवेश कृपया परया वद । दानं दानस्य माहात्म्यं वैतरण्याः प्रमाणकम् ॥१॥

श्रीभगवानुवाच

या सा वैतरणीनाम्नी यमद्वारे महासरित् । यत्प्रमाणा च सा देवी शृणु तां मे भयावहाम् २॥
शतयोजनविस्तीर्णा पृथुत्वे सा महानदी । दुर्गन्धा दुस्तरा पापैर्दृष्टमात्रभयावहा ॥३॥
पूयशोणिततोयाढ्या मांसकर्दमसङ्कुला । पापिनं ह्यागतं दृष्ट्वा नानाभयसमागतम् ॥४॥
दृश्यते सत्वरं तोयं पात्रमध्ये यथा घृतम् । कृमिभिः सङ्कुलं पूयं वज्रतुण्डैः समाहृतम् ॥५॥
शिशुमारैश्च मत्स्याद्यैर्वज्रकर्त्तरिकायुतैः । अन्यैश्च जलजीवैश्च हिंसकैर्मांसभेदिभिः ॥६॥
तपन्ते द्वादशादित्याः प्रलयान्ते यथा हि ते । पतन्ति तत्र वै मर्त्या क्रन्दमानास्तु पापिनः ७॥
हा भ्रातः पुत्र मातेति प्रलपन्ति मुहुर्मुहुः । प्रतरन्ति निमज्जन्ति तत्र गच्छन्ति जन्तवः ॥८॥
चतुर्विधैः प्राणिगणैर्द्रष्टव्या सा महानदी । तरन्ति तत्र दानेन चान्यथा ते पतन्ति वै ॥९॥

मातरं येऽवमन्यन्ते आचार्यं गुरुमेव च । अवमन्यन्ति ये मूढास्तेषां वासोऽत्र सन्ततम् ॥१०॥
पतिव्रतां धर्मशीलां व्यूढां धर्मे विनिश्चिताम् । परित्यजन्ति ये मूढास्तेषां वासोऽत्र सन्ततम् ॥
विश्वासप्रतिपन्नानां स्वामिमित्रतपस्विनाम् । स्त्रीबालविकलादीनां छिद्रमन्वेषयन्ति हि ॥
पच्यन्ते पूयमध्ये तु क्रन्दमानास्तु पापिनः ॥१२॥
प्राप्तं बुभुक्षितं विप्रं यो विघ्नायोपसर्पति । कृमिभिर्भक्ष्यते तत्र यावदाभूतसंप्लवम् ॥१३॥
ब्राह्मणाय प्रतिश्रुत्य यथार्थं न ददाति यः । यज्ञविध्वंसकश्चैव राज्ञीगामी च पैशुनी ॥१४॥
कथाभङ्गकरश्चैव कूटसाक्षी च मद्यपः । आहूय नास्ति यो ब्रूते तस्य वासोऽत्र सन्ततम् ॥
अग्निदो गरदश्चैव स्वयं दत्तापहारकः । क्षेत्रसेतुविभेदी च परदारप्रधर्षकः ॥१६॥
ब्राह्मणो रसविक्रेता तथा च वृषलीपतिः । गोधनस्य तृषार्त्तस्य विभेदं कुरुते तु यः ॥१७॥
कन्याविदूषकश्चैव दानं दत्त्वा तु तापकः । शूद्रस्तु कपिलापानो ब्राह्मणो मांसभोजकः ॥
एते वसन्ति सततं मा विचारं कृथाः क्वचित् ॥ १८ ॥
कृपणो नास्तिकः क्षुद्रः स तस्यां निवसेत्खग । सदामर्षी सदा क्रोधी निजवाक्यप्रमाणकृत् ॥
परोक्तच्छेदको नित्यं वैतरण्यां वसेच्चिरम् । यस्त्वहङ्कारवान्पापः स्वविकत्थनकारकः ॥
कृतघ्नो विश्वासघाती वैतरण्यां वसेच्चिरम् ॥ २० ॥
कदाचिद्भाग्ययोगेन तरणेच्छा भवेद्यदि । सानुकूला भवेद् येन तदाकर्णय काश्यप ॥२१॥
अयने विषुवे पुण्ये व्यतीपाते दिनक्षये । चन्द्रसूर्य्योपरागे च संक्रान्तौ दर्शवासरे ॥२२॥
अयने पुण्यकालेषु दीयते दानमुत्तमम् । यदा कदा भवेद्वापि श्रद्धा दानं प्रति ध्रुवम् ॥
तदैव दानकालः स्याज्जाता सम्पत्तिरस्थिरा ॥ २३ ॥
अस्थिराणि शरीराणि विभवो नैव शाश्वतः । नित्यं सन्निहितो मृत्युः कर्त्तव्यो धर्मसञ्चयः २४॥
कृष्णां वा पाटलां वापि दद्याद्वैतरणीं शुभाम् । हेमशृङ्गीं रौप्यखुरीं कांस्यपात्रोपदोहनीम् ॥
कृष्णवस्त्रयुगच्छन्नां सप्तधान्यसमन्विताम् । कार्पासद्रोणशिखरे आसीनं ताम्रभाजने ॥२६॥
यमं हैमं प्रकुर्वीत लोहदण्डसमन्वितम् । इक्षुदण्डमयं बद्ध्वा तूडुपं दृढबन्धनैः ॥२७॥
उडुपोपरि तां धेनुं सूर्य्यदेहसमुद्भवाम् । कृत्वा विकल्पयेद्विद्वान्छत्रोपानत्समन्विताम् २८॥
अङ्गुरीयकवासांसि ब्राह्मणाय निवेदयेत् । इममुच्चारयेन्मन्त्रं संगृह्य सजलान्कुशान् ॥२९॥
यमद्वारे महाघोरे श्रुत्वा वैतरणीं नदीम् । तर्त्तुकामो ददाम्येनां तुभ्यं वैतरणीञ्च गाम् ३०॥
विष्णुरूप द्विजश्रेष्ठ भूदेव पङ्क्तिपावन । सदक्षिणा मया तुभ्यं दत्ता वैतरणी च गौः ॥३१॥
गावो ममाग्रतः सन्तु गावो मे सन्तु पृष्ठतः । गावो मे हृदये सन्तु गवां मध्ये वसाम्यहम् ३२॥
धर्मराजञ्च सर्वेशं वैतरण्याख्यकां तु गाम् । सर्वं प्रदक्षिणीकृत्य ब्राह्मणाय निवेदयेत् ॥३३॥

पुच्छं संगृह्य धेनोश्च अग्रे कृत्वा तु वै द्विजम्। धेनुके त्वं प्रतीक्षस्व यमद्वारे महाभये ॥३४॥
उत्तारणार्थं देवेशि वैतरण्यै नमो नमः। अनुव्रजेद्द्विजं यातं सर्वं तस्य गृहं नयेत् ॥३५॥
एवं कृते वैनतेय सा सरित्सुखदा भवेत्। सर्वान्कामानाप्नुवन्ति ददते ये च मानवाः ॥३६॥
सुकृतस्य प्रभावेण सुखञ्चेह परत्र च। स्वस्थे सहस्रगुणितं आतुरे शतसम्मितम् ॥३७॥
मृतस्यैव तु यद्दानं परोक्षे तत्समं स्मृतम्। स्वहस्तेन ततो देयं मृते कः कस्य दास्यति ॥३८॥
दानधर्मविहीनानां कृपणं जीवितं क्षितौ। अस्थिरेण शरीरेण स्थिरं कर्म समाचरेत् ॥
अवश्यमेव यास्यन्ति प्राणाः प्राघूर्णिका इव ॥ ३९ ॥
इतीदमुक्तं तव पक्षिराज विडम्बनं जन्तुगणस्य सर्वम्।
प्रेतस्य मोक्षाय तदौर्ध्वदैहिकं हिताय लोकस्य शुभार्थबोधन ॥ ४० ॥

सूत उवाच

एवं विप्राः समादिष्टं विष्णुना प्रभविष्णुना। गरुड़ः प्रेतचरितं श्रुत्वा सन्तुष्टमानसः ॥४१॥
व्रततीर्थादिकं पुण्यं पुनः पप्रच्छ केशवम्। ध्यात्वा मनसि सर्वेशं सर्वकारणकारणम् ॥४२॥
ऋषयः सर्वमेतत्तु जन्तूनां प्रभवादिकम्। मया प्रोक्तं हि वै मुक्त्यै प्रेतस्य चौर्ध्वदैहिकम् ॥
निदानं वच्मि लोकानां हिताय परमौषधम् ॥ ४३ ॥
लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराजयः। येषामिन्दीवरश्यामो हृदयस्थो जनार्दनः ॥४४॥
विष्णुर्माता पिता विष्णुर्विष्णुः स्वजनबान्धवः। येषामेवं स्थिरा बुद्धिर्न तेषां दुर्गतिर्भवेत् ४५॥
मङ्गलं भगवान्विष्णुर्मङ्गलं गरुड़ध्वजः। मङ्गलं पुण्डरीकाक्षो मङ्गलायतनं हरिः ॥४६॥
हरिर्भागीरथी विप्रा विप्रा भागीरथी हरिः। भागीरथी हरिर्विप्राः सारमेतज्जगत्त्रये ॥४७॥
अपवित्रः पवित्रो वा सर्वावस्थां गतोऽपि वा। यः स्मरेत्पुण्डरीकाक्षं स बाह्याभ्यन्तरः शुचिः ॥

श्रीभगवानुवाच

इति सूतमुखोद्गीर्णां सर्वशास्त्रार्थमण्डनीम्। वैष्णवीं वाक्सुधां पीत्वा ऋषयस्तुष्टिमाप्नुयुः ॥
प्रशशंसुस्तथान्योन्यं सूतं सर्वार्थदर्शिनम्। प्रहर्षमतुलञ्चापुः शौनकाद्या महर्षयः ॥५०॥
सर्वेषां मङ्गलं भूयात्सर्वे सन्तु निरामयाः। सर्वे भद्राणि पश्यन्तु मा कश्चिद् दुःखभाग्भवेत् ॥
इति गरुड़पुराणे प्रेतकल्पे प्रजानां हितमभिहितमादौ सूतपुत्रेण पुण्यम्।
क्रतुकरणगतानां नैमिषे सन्मुनीनां श्रवणगतमकुर्वन् किं विजानाति मर्त्यः ॥५२॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे प्रेतकल्पे पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

समाप्तमिदमुत्तरखण्डम्।

समाप्तोऽयं ग्रन्थः

© CHOWKHAMBA VIDYABHAWAN
(*Oriental Publishers & Distributors*)
CHOWK (Behind The Benares State Bank Building)
Post Box No. 1069
VARANASI 221001
Telephone : 63076

Reprint Edition
1986

Also can be had of
CHAUKHAMBA SURBHARATI PRAKASHAN
K. 37/117, Gopal Mandir Lane
Post Box No. 1129
VARANASI 221001

*

CHAUKHAMBA SANSKRIT PRATISHTHAN
38 U. A., Jawaharnagar, Bungalow Road
DELHI 110007
Telephone : 236391

THE
VIDYABHAWAN PRACHYAVIDYA GRANTHAMALA
3

GARUḌAPURĀṆA

OF

KṚṢṆADVAIPĀYANA VYĀSA

Edited by

Pt. Shri Ramtej Pandey

THE
CHOWKHAMBA VIDYABHAWAN
VARAṆASI